

mmcybermedia. com

ပုဂံရွှေပြည်မှ သူရဲကောင်းများ တင်နိုင်တိုး

typing - kaung myat
proof - ငွေဇင်ယော်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၃၁၀၁၁၀၀၅၁၂

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၃၁၀၀၁၅၀၆၀၂

စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

မောင်မောင်စော (History)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်(အုပ်ရေး-၁၀၀၀)

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

Stars Empire (ယာယီ-၂၇၂၂)

အမှတ် ၂၈/၃၂၄၂လမ်း(အောက်ဘလောက်)

အဖုံးပန်းချီ

ပန်းချီဝသုန်

အတွင်းစာမျက်နှာအပြင်အဆင်

ဇော်ဝင်း(STARS)

စာအုပ်ချုပ်

ကိုစံလင်း

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်း(ယုံကြည်ချက်စာပေ)

A မှတ်(၁၁၃)၃၃လမ်း၊ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေ

၂၀၀၆ (ဧပြီလ)

တန်ဖိုး

၈၀၀ကျပ်

မာတိကာ

တက္ကသိုလ်များ သမိုင်းသုတေသနဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး၏ အမှာစာ-

၁။ စုတ္တတေးမင်းနန်းစံချိန်

၂။ မင်းမြတ်အနော်ရထာ

၃။ ကျန်စစ်သား

၄။ ငထွေရူး

၅။ ငလုံးလက်ဖယ်

၆။ ညောင်ဦးဖီး

၇။ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်

၈။ သူရဲကောင်းတို့တိုင်းပြည်

၉။ စွယ်တော်ပင့်ခရီး

၁၀။ သာယာရွှေပြည်

တက္ကသိုလ်များ သမိုင်းသုတေသနဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး၏အမှာစာ

တင်နိုင်တိုးသည် သမိုင်းစာအုပ်များကို ရေးသားပြုစုနေသူ သမိုင်းသုတေသီတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူက လူသိနည်းသော သမိုင်းအကြောင်းအရာများ၊ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများကို ရှာဖွေကာ သုတေသနပြု ဖော်ထုတ်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ပုဂံခေတ်သူရဲကောင်းလေးဦး အကြောင်းကို အခြေခံ၍ မျိုးဆက်သစ် ကျောင်းသားလူငယ်များအတွက် စာတစ်အုပ် ရေးသားပြုစုထားသည်။

ပုဂံခေတ်တွင် ကျန်စစ်သား၊ ငထွေရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီးဟူသော သူရဲကောင်းလေးဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးကြောင်း မြန်မာရာဇဝင်ကျမ်းများက ဆိုကြသည်။ သို့သော် ယင်းသူရဲကောင်း လေးဦးထဲတွင် ပုဂံ၌ဘုရင်ဖြစ်လာသူ ကျန်စစ်သားအကြောင်းကိုသာ သမိုင်းအထောက်အထား အခိုင်အမာဖြင့် ဖော်ပြနိုင်ကြ၏။ ကျန်စစ်သားအမည်ကိုပင် ကျောက်စာများ၌ ထီးလိုင်မင်းဟူ၍သာ တွေ့ရှိရသည်။ ကျန်သူရဲကောင်းသုံးဦး၏ အမည်များကိုမူ အထောက်အထား မတွေ့ရပေ။ သို့ကြောင့်လည်း ပုဂံသူရဲကောင်းများဖြစ်သည့် ငထွေရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီးတို့သည် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်သဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ပုဂံခေတ် သူရဲကောင်းတို့၏ အမည်များကို ဦးကုလား၏ မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး၌ စတင် တွေ့ရှိရပြီးနောက် ကုန်းဘောင်ခေတ် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် (၂၂)စက်တင်ဘာ၊ ၁၈၇၅ခုနှစ်တွင် ဆရာတော်ရှင်နန္ဒိယ ပြုစုပြီးစီးခဲ့သည့် ဝံသမေဒပကာသနီကျမ်း (ဒုတိယတွဲ) အလောင်းစည်သူမင်း အကြောင်း၌ ငထွေရှူးမြေး ရတနာပုံမိဖုရားဟု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ရတနာပုံမိဖုရားအမည်ကို (၂၂)ဇပြီ၊ ၁၁၄၀ခုနှစ်ထိုး ပုဂံတိုင်းချွတ်ဘုရား ကျောက်စာ၌လည်း "စည်သူမင်းကြီး၏မိဖုရား ရတနာပုံတိုင်းချွတ်တွင် ဂူဘုရားပြု၍..." စသဖြင့် ရေးထိုးထားပေရာ ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီများ နောက်တွင် သမိုင်းဖြစ်ရပ်မှန်အချို့ ကိန်းအောင်းနေဟန် ရှိနေပေသည်။

အလားတူ ညောင်ဦးဖီး၏ အဆက်အနွယ်များ အကြောင်းကိုလည်း ကုန်းဘောင်ခေတ် ပုရပိုက်မှ မှတ်တမ်းတစ်စောင်၌ တွေ့ရှိရပြန်သည်။ ယင်းမှတ်တမ်းမှာ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် အဆောင်တော်မြဲ နေမျိုးနန္ဒကျော်ထင် ပြုစုသည့် "မှန်ရှည်တပ် ဆွေတော်စည်" မှတ်တမ်းဖြစ်၏။ ယင်းပုရပိုက်တွင် "နရပတိစည်သူမင်း၏ မိဖုရားတောင်ပြင်သည် အနော်ရထာမင်းစောလက်ထက် သူရဲကောင်း ညောင်အုပ်ဖီး (ညောင်ဦးဖီး)၊ ၎င်းသား ဗိုလ်သူကြီး၊ ၎င်းသား ဝိဇ္ဇေ၊ ၎င်းသမီး (ညောင်ဦးဖီး၏ မြစ်) ဖြစ်ပြီး သားသုံးယောက်မြင်မှ ထင်ရှားကြောင်း ရာဇဝင်တို့တွင် ဆိုသည်" ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိ၏။

တင်နိုင်တိုးက ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦးကို အတွေးသစ် အမြင်သစ်ဖြင့် ရေးသားထားရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါသည်။

ကျော်ငြိမ်း
ညွှန်ကြားရေးမှူး
တက္ကသိုလ်များသမိုင်းသုတေသနဦးစီးဌာန

စုက္ကတေးမင်း နန်းစံချိန်

နန်းကျဘုရင် ကျောင်းဖြူမင်းကြီးသည် သားငယ်အနရာမ မင်းသားကလေးကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိ၏။ မင်းကြီး အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိပြီမို့ ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတော့။ တလောကဆိုရင် သွက်ချာပါဒ ဝေဒနာ ခံစားနေရသည့်အထဲ အပြင်း ဖျားလိုက်သေး၏။ မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားကြီးကတော့ ခင်ပွန်းသည် နန်းကျဘုရင်ကြီးကို ဂရုတစိုက် ပြုစုရာသည်။ ရဟန်းဝတ်ကို စွန့်ပယ်၍ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုသည့် စုက္ကတေး ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေဦးမည်။ သို့မဟုတ်ပါက နန်းကျဘုရင်ကြီးအဖို့ ဝိနည်းတော်နှင့်အညီ မနေထိုင်နိုင်သဖြင့် နေ့စဉ် ငရဲရနေမည်မှာ သေချာသည်။

စုက္ကတေး ဘုရင်မင်းမြတ်က နန်းတက်စကလောက် သူတို့မိသားစုအပေါ် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဆက်ဆံတော့။ ယခင်ကဆိုလျှင် ဤသို့မဟုတ်။ အရာရာကို ချုပ်ချယ်လွန်းလှသည်။ နန်းတွင်းမှ သမားတော်အချို့ကို စေလွှတ်လျက် နန်းကျဘုရင် တစ်ဖြစ်လဲ ရဟန်းအိုကြီးအား ကြည့်ရှုစေသည် ဆိုသော်ငြား အမည်ခံမျှသာရှိ၏။ နန်းတွင်းသမားတော် ဆိုသူများမှာလည်း ဆေးအတတ်၌ အမှန်တကယ် တတ်ကျွမ်းကြသူများ မဟုတ်။ မင်းလိုလိုက်၊ မင်းကြိုက်ဆောင်လျက်၊ သမားတော်အရာ ရယူထားကြသူများသာ ဖြစ်ချေသည်။ ပိုမို ဆိုးဝါးသည်ကား ကျောင်းဖြူမင်းကြီးအား အတင်းအကြပ်၊ ဖမ်းဆီးခြိမ်းခြောက်ကာ ရဟန်းဝတ်စေခဲ့သော်ငြားလည်း မင်းကြီးအား သံသရာကို ချစ်မြတ်နိုးတော်မူ၍ ရဟန်းပြုတော်မူသွားပြီဟု သတင်းလွှင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းများကို စဉ်းစားမိတိုင်း မြောက်ပြင်သည်မိဖုရားကြီးအဖို့ နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်ရလေသည်။ စုက္ကတေးသည် နောင်တော်ကျည်းစိုမင်းသားနှင့် ပူးပေါင်းကာ ခမည်းတော် ကျောင်းဖြူမင်းကြီးအား ကျောင်းတော် ရေစက်ချအလှူ၌ သာဓုခေါ်ပေးပါရန် လာရောက် ပင့်ဖိတ်ခဲ့ကြရာမှ ယင်းကဲ့သို့ အတင်းအကြပ် ရဟန်းပြုစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤအကြံအစည်ကို ကြံစည်ခဲ့သည့် အဓိကတရားခံမှာ စုက္ကတေးပင်ဖြစ်၏။ စုက္ကတေးက ကျည်းစိုမင်းသား၏ ညီတော်ဟုသာ ဆိုရသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ခြောက်လမျှသာ ကွာခြား၏။ ကျည်းစိုမင်းသားကို ကျောင်းဖြူမင်းကြီး၏ တောင်ပြင်သည် မိဖုရားကြီးမှ ဖွားမြင်ခဲ့သည့်နည်းတူ စုက္ကတေးကိုလည်း အလယ်ပြင်သည် မိဖုရားမှ ဖွားမြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စုက္ကတေးက ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသည်။ နန်းတွင်းတွင် တောင်ပြင်သည် မိဖုရားမှ ဖွားမြင်သော ကျည်းစိုမင်းသားမှာ အရေးပါလှသည့်အလျောက် သူက ကျည်းစိုမင်းသားထံ အမြဲ ချဉ်းကပ်၏။ အဓိကွဲညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသည့်နည်းတူ သက်တူရွယ်တူများ ဖြစ်ကြသဖြင့်လည်း သည်ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးက အမြဲတပူးတွဲတွဲ ဖြစ်နေတတ်ကြ၏။

ကျောင်းဖြူမင်းကြီးကို အရပ်က ကွမ်းဆော်မင်းတရားဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ကျောင်းဖြူမင်းကြီးကား တန်နက်မင်း၏ မိဖုရားဟောင်းတစ်ဦးမှ ဖွားမြင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူက လူပျိုလူရွယ်ဘဝက အခွန်အကောက်များ ပေးဆပ်ရန် ဆော်ဩရသည့် ကွန်းဆော်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သူ မြောင်လှဒေသဘက်တွင် နေပါသည်။ စောရဟန်းမင်းကြီး၏ သာမန် အမှုထမ်းငယ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း သူက အလုပ် ကြိုးစားသည်။ ဇွဲလုံ့လ ရှိသည်။ တုရင်းတောင်ခေါ် တူရွင်းတောင်ထက်၌ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သိမ်တော် ဆောက်လုပ်ရာတွင် ကွန်းဆော်လုလင်

အင်တိုက်အားတိုက် ပါဝင် အမှုထမ်းရွက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုစဉ်ကပင် စောရဟန်းမင်းကြီး၏ အလေးဂရုပြုမှုကို ခံယူခဲ့ရသည်။ ကံတရား၏ အလှည့်အပြောင်းကား ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်။ လုလင် အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်၌ပင် ပုဂံထီးနန်းကို ဆက်ခံခွင့်ရရှိခဲ့၏။ နတ်မြတ်ဒေဝါတို့က ဝိုင်းဝန်းမှိုင်းမခွဲ၍လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပုဂံပြည်သူပြည်သားတို့ကမူ တန်နက်မင်း၏ မိဖုရားငယ်တစ်ပါးမှ ဖွားမြင်ခဲ့သည့် ကွန်းဆော် လုလင်ကို ပုဂံဘုရင်အဖြစ် လိုလိုလားလား ရှိကြသည်။ တန်နက်မင်း ဆိုသူမှာလည်း အခြားမဟုတ်။ လက်ရှိ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သစ်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့သည့် ပျဉ်ပြားဘုရင်၏ သားတော်ရင်းပင်တည်း။

ကွန်းဆော်လုလင် ဘုရင်ဖြစ်လာတော့ ပုဂံ၌ အုတ်ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်သည်။ ထို့နောက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ရုပ်တော်မူဟန် ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကိုလည်း တည်ထားကိုးကွယ်သည်။ ထုံးဖြူ သုတ်လိမ်းထားသော ခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် အုတ်ကျောင်းကြီး၏ ဒါယကာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ပုဂံပြည်သူပြည်သားတို့က ကျောင်းဖြူမင်းဟူ၍သာ အမည်နာမပြုကြတော့၏။ ကွန်းဆော်လုလင်သည် ထိုစဉ်က ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်၌ ထွန်းကား ပြန့်ပွားစေရေးအတွက် မွန်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျောင်းကန် ဘုရားများ ဆောက်လုပ် တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် နတ်နဂါး ကိုးကွယ်သူများအကြား ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကား ပြန့်ပွားရေးက သူ့မျှော်မှန်းသလောက် မလွယ်ကူလှ။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ သူထီးနန်းစိုးစံရာ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ပုဂံမင်းနေပြည်တော်တွင် စစ်မက်မရှိ ငြိမ်းချမ်းနေခဲ့၏။

သူ နန်းတက်စကာလ၌ပင် ဖွားမြင်ခဲ့ကြသော တောင်ပြင်သည် မိဖုရားကြီး၏ သားတော် ကျည်းစိုမင်းသားနှင့် အလယ်ပြင်သည် မိဖုရား၏သားတော် စုက္ကတေးမင်းသားတို့ကိုလည်း အထိုက်အလျောက် အစီးအနင်း အဆောင်အရွက်များ ပေးသည်။ သို့သော် ဤသားတော်များသည် သူ၏ ကျေးဇူးတော်ကိုမူမထောက်။ သူ့အပေါ်၌ ရက်စက်စွာ ပြုမှုခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းဖြူမင်းကြီးကို သားတော်ကျည်းစိုနှင့် စုက္ကတေးတို့ ပုဂံထီးနန်းမှ ဖယ်ရှားခဲ့ကြစဉ်က မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့်ပင် ရှိပါသေးသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းဖြူမင်းကြီးအဖို့ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေခဲခဲ့ရသည်။

ကျည်းစိုမင်းသား ထီးနန်းကို ရယူပြီးစကာလ နောက်တစ်နှစ်မှာပင် ကျောင်းဖြူမင်းကြီး၏ မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားမှ သားတော်ကလေးတစ်ပါး ဖွားမြင်ပါသည်။ ကျည်းစိုမင်းသားက ကျောင်းဖြူမင်းကြီးကို ထီးနန်းမှ ဖယ်ရှားကာ အဓမ္မ ရဟန်းဝတ်စေခဲ့သော်လည်း မီးဖွားပြီးစ မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားကိုမူ နန်းတွင်း၌ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့် ပြု၏။ ယင်းသို့ နေထိုင်ခွင့်ပြုခြင်းမှာ မြောက်ပြင်သည်မိဖုရားသည် ကျည်းစိုမင်းသား၏ မိထွေးတော်ဖြစ်နေ၍လည်း တစ်ကြောင်း ပါဝင်ပါသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ယင်းမြောက်ပြင်သည်၏ သားတော် မင်းသားကလေးကို ထီးနန်း အစဉ်အလာမပျက် အနုရာရွှာစားအဖြစ် ချီးမြှင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျည်းစိုမင်းသား ဘုရင်ဖြစ်စဉ်က အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်သာ ရှိသေး၏။ သူက ပုဂံဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်သော်လည်း ထီးရိပ်နန်းရိပ်တွင် မနေလို။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရသည်ကို သူစိတ်မဝင်စား။ ညီတော် စုက္ကတေး၏ အစီအမံဖြင့်သာ သူ ပုဂံဘုရင် ဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အမှန်တကယ် စိတ်ဝင်စားသည်ကား တောကစားထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျည်းစိုမင်းသား ဘုရင်ဖြစ်လာပြီးနောက် ချင်းတွင်းညွှန်တန် အရပ်၌ ယာယီနန်းတော် ဆောက်လုပ်ကာ တောလည်နေတော့၏။ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စ အဝဝကို ညီတော်စုက္ကတေးအား လွှဲအပ်ထားသည်။ ကျည်းစိုသည် ယာယီစံနန်းတော်၌ စံနေကာ ဗန်းကျီဆည်ရွာ တိုက်ဘက်သို့ သွား၍ သမင်လိုက်တတ်၏။ ညီတော် စုက္ကတေးမင်းသားက ဤကိစ္စအတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေအောင် စီမံဆောင်ရွက်ပေးသည်။ သို့သော် ကျည်းစိုမင်းခမ္ဘာ ခြောက်နှစ်မျှသာ ထီးနန်းစိုးစံခွင့် ရရှိလိုက်၏။ တစ်နေ့ တောကစားထွက်ရင်း သမင်တစ်ကောင် ရေသောက်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် အသာ ချောင်းမြောင်းနေလေ၏။ ထိုစဉ်အတွင်း တောလိုက်မုဆိုး တစ်ဦးကလည်း ယင်းသမင်ကို တောစပ်ခြုံပုတ် တစ်နေရာမှ ချောင်းမြောင်း နေလေသည်။ သမင်သည် ကျည်းစိုမင်းသားအား တွေ့သည်နှင့် ရုတ်တရက် လန့်၍ပြေးရာ မုဆိုးပစ်လိုက်သည့်မြားက ကျည်းစိုမင်းကို ထိမှန်လျက် နတ်ရွာစံလွန်သွားသည်။

ပုဂံနေပြည်တော်တွင် ကျည်းစိုမင်း၏သတင်းကို ညီတော် စုက္ကတေးက ဖုံးဖုံးဖိဖိပြုကာ ထီးနန်းကို ဆက်ခံလေသည်။ စုက္ကတေးမင်းက နန်းတက်တော့ သူ့ကို မလိုလားသည့် နန်းတွင်းအရာရှိကြီး တစ်ဦးက သဘောကိုက်ညီသူများကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကာ ပုန်ကုန်ထကြွရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သေး၏။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့။ စုက္ကတေး၏ တပ်များက လက်ဦးမှု ရရှိသွားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် စုက္ကတေးမင်း အခက်အခဲမရှိ နန်းတက်လာလေသည်။ စုက္ကတေးမင်းသည် မိမိအား မလိုလားသူ နန်းတွင်းအရာရှိကြီးအားလည်း ရာထူးမှ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်လေသည်။

စုက္ကတေးမင်းက နန်းတက်လာသည်နှင့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများ အားလုံးကို ခေါ်ယူကာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းသည်။ ခမည်းတော်ကို ထားရှိရာကျောင်းသို့ သွားရောက် နေထိုင်လိုသည့် မိထွေးတော်မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားကိုလည်း သူ့ဆန္ဒအလျောက် သွားရောက် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ညီတော် အနုရာရွှာစား မင်းသားကလေးကိုလည်း အထိုက်အလျောက် ချီးမြှင့်မြှောက်စားပါသည်။ သို့သော် လိုလိုလားလားတော့ မဟုတ်။ ပြည်သူများ၏ အမြင်တွင် သနားကြင်နာတတ်သော စိတ်နှလုံးကောင်းရှိသော ဘုရင်တစ်ပါးအဖြစ် ထင်မြင်လာစေရန် ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

ပုဂံပြည်သူ အများစုက စုက္ကတေးမင်းအပေါ် မကောင်းအမြင် ရှိကြသည်။ အဓိက အကြောင်းအရင်းမှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်ကာလက ဖခမည်းတော် ကျောင်းဖြူမင်းကြီးကို ထီးနန်းမှ ဖယ်ရှားလျက် အဓမ္မရဟန်းပြုစေခဲ့ရာ၌ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျည်းစိုမင်းသည် နန်းတွင်းရေးကို စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်မှန်း အများက သိကြသည်။ သို့သော် တောင်ပြင်သည် မိဖုရားခေါင်းကြီးမှ ဖွားမြင်သော ကျည်းစိုမင်းသားအား ခုတုံးလုပ်လျက် ထီးနန်းကို ချယ်လှယ်ပိုင်ခွင့် ရရှိအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည့် စုက္ကတေး၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပုံကို ပုဂံပြည်သူပြည်သားတို့ မမေ့လျော့ကြသေး။

မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားဟောင်းကတော့ တူတော်စုက္ကတေးဘုရင်အပေါ် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမှုများ အကြားမှ ချီးမွန်းစကား တစ်ခွန်းကို ဆို၏။ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သော နန်းကျမင်းကြီးအား ရဟန်းဝတ်ဖြင့်နေရာမှ ဝတ်ဖြူလဲ နေထိုင်စေရေးအတွက် လျှောက်ထားရာ၌ အသာတကြည်

ခွင့်ပြုခဲ့၍ ဖြစ်ပါသည်။ မင်းကြီးတွင် သွက်ချာပါဒရောဂါရှိ၍ ဆွမ်းကွမ်းကအစ အဆင်မချော။ အစစအရာရာ မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားဟောင်းရှိနေ၍ တော်ပေသေးသည်။ သားငယ် အနုရာရွှာစား မင်းသားကလေးကလည်း အမြဲဆိုသကဲ့သို့ မိဘများရှိရာ ကျောင်းကလေး၌သာ လာရောက်နေထိုင်သည်။

စုက္ကတေးမင်းသည် မူလကပင် ပုဂံထီးနန်းကို ရယူနိုင်ရန် ကြံစည်ခဲ့သူဖြစ်ပေ၏။ သူသည် အလယ်ပြင်သည် မိဖုရားက ဖွားမြင်သူဖြစ်သဖြင့် ထီးနန်းထီးမွေ၌ တောင်ပြင်သည်မိဖုရားကြီးက ဖွားမြင်သူ ကျည်းစိုမင်းသားလောက် နန်းတွင်းတွင် အရေးမပါလှ။ သို့သော် စုက္ကတေးက ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သည်။ သူထီးနန်း ရရှိနိုင်ရေးအတွက် သေချာကျနစွာ အကွက်ဆင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ မှူးမတ်အချို့က ကျည်းစိုနတ်ရွာစံခဲ့ရခြင်းသည်ပင် ညီတော်စုက္ကတေး၏ ပယောဂ မကင်းကြောင်း မှတ်ယူကြသည်။ အမှန်တကယ်လည်း သံသယဖြစ်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ ပုဂံဘုရင်တစ်ပါး တောကစားထွက်ရာ နေရာ၌ သာမန်မုဆိုးတစ်ဦး၏ လက်ချက်ဖြင့် မြားမှန်ကာ ဘုရင်နတ်ရွာစံခဲ့ရခြင်းမှာ ယုတ္တိယုတ္တာမရှိပါပေ။

နန်းကျဘုရင် ကျောင်းဖြူမင်းကြီးသည် ကျောင်းသစ်ခမ်းထက်၌ စိတ်လက် မသက်မသာစံနေရာမှ အတိတ်ကအကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်း တွေးတောမိသောအခါ ပို၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလေသည်။ ဂီလာန၊ ဒုက္ခတကြီးမို့ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရွှေပြောင်း သွားလာဖို့ အရေးကိုပင် ဖေးကူနိုင်မည့်သူကို အားကိုးနေရပေရာ အားမတန်၍ မာန်လျှော့ရလေပြီ။ နန်းကျမင်းကြီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိမိ၏ ကောင်းမှုတော် အုတ်ကျောင်းဖြူကြီးနှင့် ရပ်တော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးတို့အား ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျောင်းဖြူကြီးက အုတ်အင်္ဂုတေတို့ ကွာကျပျက်စီးလျက် ရှိနေပြီဖြစ်သကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးကလည်း ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းစပြုနေပေပြီ။

အနုရာရွှာစားမင်းသားကလေးမှာ ဖခင်အားကြည့်လျက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားမိသည်။ ဖခင်သည် မျက်ဝန်းအိမ်မှ စီးကျလာသည့် သူ၏မျက်ရည်ကိုပင် သူ့လက်ဖြင့် သုတ်နိုင်စွမ်းမရှိပါပေ။ မင်းသားကလေးအဖို့ သူ၏ဖခင်မှာ တစ်ချိန်က ပုဂံမင်းနေပြည်တော်မှ လှမ်းလှမ်းတောက် ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့သည် ဟူသောအချက်ကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေဟန် ရှိပေသည်။ နန်းကျမိဖုရားဖြစ်သူ မယ်တော်က ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ချက်ပြုတ်နေရာမှ ခင်ပွန်းသည်အတွက် နေ့လည်စာ ထမင်းဟင်းတို့ ပြင်ဆင်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း ရေရွတ် ဆုတောင်းနေမိ၏။ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်တွင် မင်းကောင်းမင်းမြတ်တစ်ပါး အလျင်အမြန် စိုးစံခွင့်ရပါစေဟူ၏။

မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားဟောင်း၏ ဆုတောင်းကာ မပြည့်ခဲ့ပါပေ။ စုက္ကတေးမင်းသည် ပြည်သူအများကို နှိပ်စက်ကလူ ပြုခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ အခုအခါ ကျည်းစိုမင်း နန်းတက်ပြီး တစ်နှစ်ကြာမှ ဖွားမြင်ခဲ့သည့် အနုရာရွှာစား မင်းသားကလေးပင် လူလားမြောက်၍ လုလင်ပျိုအရွယ် ဖြစ်နေပေပြီ။ အနုရာသည် ခမည်းတော်ထံမှ လည်းကောင်း၊ မယ်တော်ထံမှ လည်းကောင်း၊ စုက္ကတေး၏ ခါးသီးသော အပြုအမူများ အကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ စုက္ကတေးအပေါ် အလွန်ပင် ရွံ့မှန်းမိလေသည်။

တစ်နေ့ စုက္ကတေးမင်းက အခေါ်တော်ရှိသည်ဆို၍ အနုရာမမင်းသား နန်းတွင်းသို့ အခစား ဝင်ရသည်။ စုက္ကတေးဘုရင်သည် အနုရာမ၏ အမိကွဲနှောင်တော်ဟု ဆိုရသော်လည်း အသက်အရွယ်က အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ဖြစ်နေလေပြီ။ အနုရာမက နောင်တော် စုက္ကတေးဘုရင်ကို အိပ်ဆောင်တော်အတွင်း၌ သွားရောက်ဖူးတွေ့ရ၏။ ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက် ရောက်တော့လည်း ထူးထူးထွေထွေမရှိ။ နောင်တော်သည် အနုရာမအား အကြောင်းမဲ့ခေါ်ယူကာ ကလူကျီစယ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ နောင်တော်မိန့်ဆိုသည့် အထဲတွင် သူ့အား ညီသားနှောင်မယ်ဟု ခေါ်ဆိုခြင်းအပေါ် အနုရာမက နားမလည်။

ခမည်းတော် နေထိုင်ရာ ကျောင်းသင်္ခမ်း ရောက်တော့ အနုရာမက ခမည်းတော် နန်းကျဘုရင်ကြီးအား ပြောပြသည်။ ညီသားနှောင်မယ်၏ အမိပွယ်ကို မေးမြန်းမိတော့ ခမည်းတော် မျက်ရည်ကျသည်။ မယ်တော်ကလည်း တောက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့်။ အနုရာမက နားမလည်၍ ခမည်းတော်ကို ရှင်းပြဖို့ တောင်းပန်သည်။ သည်တော့မှ ညီသားနှောင်မယ်ဟူသည် မယ်တော်အား သိမ်းပိုက်မည်ဟု ဆိုလိုရိပ်ရှိကြောင်း ညီသားဟူသည် အကယ်၍ စုက္ကတေးမင်းက အနုရာမ၏ မယ်တော် မြောက်ပြင်သည်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပါက သူနှင့် အနုရာမတို့ ညီအစ်ကို အဖြစ်သာမက သားအဖအဖြစ်ပါ တော်စပ်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် နန်းကျဘုရင်ကြီးက သားတော်အား ရင်နှင့်စွာဖြင့် ရှင်းပြရာသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ အနုရာမ ဒေါသ မထိန်းနိုင်တော့။ မိမိ၏မယ်တော်သည် စုက္ကတေးဘုရင်၏ မိထွေးတော်လည်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ စော်ကားဝံ့သူအား ပုဂံထီးနန်းမှ ဖယ်ရှားပစ်ရမည်။ အနုရာမ၏ ရင်တွင်း၌ စုက္ကတေးအပေါ် မုန်းတီးရွံရှာစိတ်များ ကိန်းဝပ် လွှမ်းမိုးသွားသည်။ သားတော် စိတ်ဆင်းရဲတော့ မယ်တော်ကလည်း မကြည့်ရက်။ ခမည်းတော် နန်းကျဘုရင်က အနုရာမအားအနီးသို့ လက်ယပ်ခေါ်သည်။ ထို့နောက် တီးတိုးစကားမှာကြား၏။ ပုပ္ပားသို့ သွားပါလေ။ ပုပ္ပားတွင် သူ့ကို ကြည့်ညိုလေးစားကြသူ အမှုထမ်း အရာထမ်းဟောင်းတွေ ရှိကြသည်။ လတ်တလောအားဖြင့် စုက္ကတေး၏ မြင်းတပ်၌ပင် သူ၏မြင်းသည်တော်အချို့ ရှိနေကြဆဲ ဖြစ်သည်ဆို၏။

ပုပ္ပားတွင် သေနင်္ဂဗျူဟာ အတတ်မျိုးစုံကို ဆည်းပူးလေ့လာ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ပါမှ အင်အားအပြည့်ဖြင့် ပုဂံသို့ ပြန်လာရန် နန်းကျဘုရင်ကြီးက ဆိုပါသည်။ မယ်တော် မြောက်ပြင်သည်ကလည်း သားတော်ကို အားပေးသည်။ ဘုရင့်သားတော်ဟူသည် ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ရန် အခွင့်အလမ်း မွေးကတည်းက ပါရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လိုအပ်လျှင် ပုပ္ပားသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်လာကာ ခင်ပွန်းသည်၏ အရာထမ်းဟောင်း မြင်းစီးမြင်းခေါင်းအချို့နှင့် ဆက်သွယ်ပေးမည်။ သို့သော် ဤအဆိုကိုမူ အနုရာမက လက်မခံ။ လောလောဆယ် ဒုက္ခိတ ဖခင်အိုကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ရန် မယ်တော် ကျောင်းသင်္ခမ်းတွင် ရှိနေဖို့လိုသည်။ လိုအပ်လျှင်တော့ မယ်တော်၏ အကူအညီကို ရယူမည်။

အနုရာမသည် ပုဂံနယ်တစ်နေရာ၌ မိမိအား ကြည့်ညိုလေးစားသူ ကလန်၊ သံပျင်းများ၊ နန်းတွင်းနွယ်ဖွားများနှင့် တိတ်တဆိတ် တိုင်ပင်နှီးနှောကာ သစ္စာပြုလေ၏။

"ခမည်းမင်းအတူ သိမ်မွေ့အံ့။ ဤသို့သော သစ္စာတော်နှင့် ချွတ်မှုကား အပြစ်ရှစ်ပါး ဒဏ်ဆယ်ပါး၊ ရောက်စေ၏။ အပါယ်လေးပါး၌ ဖြစ်လို၏"

ခမည်းတော်မင်းကြီး ကြားသိသော် သားတော်အတွက် ဝမ်းမြောက်ပီတိ မျက်ရည် ကျရပြန်လေသည်။ သို့ဖြင့် စုက္ကတေးမင်းနန်းစံ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကာလ၌ပင် အနုရာဇာ ပုပ္ဖားအရပ်သို့ ထွက်ခွာဖြစ်ခဲ့သည်။

ပုပ္ဖားမြို့ကလေးသည်ကား ပုဂံမင်းနေပြည်တော်နှင့် မနီးမဝေး၌ တည်ရှိ၏။ ပုပ္ဖားတောင်မကြီး၏ အနောက်တောင်ခြေ၌ တည်ရှိပြီး သေလည်ကြောင်မင်း လက်ထက်ကတည်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်း ဆိုကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ပုပ္ဖားတွင် မဟာဂီရိနတ်မောင်နှမအတွက် နတ်နန်းတည်ရာမှ ပုပ္ဖားမြို့အထင်အရှား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အနုရာဇာ ပုပ္ဖားရောက်တော့ ဒေသခံပြည်သူများကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းသည်။ ယာယီစံနန်း ဆောက်သည်။ ထို့နောက် ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါများ ထားရှိရန် ဆင်ကျိုး၊ မြင်းတင်းကုပ် စသည်များ တည်ဆောက်သည်။ ကံကြီးတွင်း၊ ထိပ်ကန်၊ ဇီးဖြူကန်၊ ပိတောက်ကန်၊ သိမ်ကန်စသည့် ရေကန်ကြီး ငါးကန် တူးသည်။

အနုရာဇာသည် ပုပ္ဖားနယ်တွင် ငါးနှစ်တာမျှ မိားခုတ်၊ လှံထိုး၊ မြင်းစီးစသည့် ပုရိသယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သည့် အတတ်ပညာတို့ကို ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်းများထံ၌ ဆည်းပူး လေ့လာသည်။ ကြိုးပမ်း လေ့ကျင့်သည်။ တစ်ဘက်ကလည်း လက်နက်လူသူ စုဆောင်းသည်။ သို့ဖြင့် အင်အားတောင့်တင်းသော တပ်ကြီးတစ်တပ်အသွင် ဖြစ်လာ၏။ ရွှေစည်တိုင်၊ သံဖို၊ ဆင်ကျိုးစသော ကျေးရွာများတွင် အနုရာဇာ၏ အကြံအစည်ကို အထမြောက်နိုင်ဖို့ရာ ဆောင်ရွက်ကြမည့်သူများက စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ကြသည်။ ထို့နောက် ပုပ္ဖားအောင်မြေ၌ အောင်မြေနင်းကြသည်။

အနုရာဇာသည် ပုဂံစုက္ကတေးမင်းကို ထီးနန်းမှ ဖယ်ရှားပစ်နိုင်ရန် အရံသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ တိုက်ပွဲဝင်ကြရတော့မည်။ ပုဂံကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ရာ မိမိတို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းကြရမည်။ မြင်းသည်တော်များ၊ နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါများမှာ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလျက် ရှိကြသည်။ အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်သောအခါ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ ဦးတည်ချီတက် သွားကြလေတော့သည်။ အနုရာဇာမင်းသား၏ နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါတို့ကား မနည်းလှ။ အမှန်ပင် ခေါ်ဘဏီတပ်ကြီးအသွင် ဖြစ်ပေသည်။

မင်းမြတ်အနော်ရထာ

သက္ကရာဇ် ၄၀၆-ခု တော်သလင်းလဆန်း ၉-ရက်နေ့တွင် အနုရာဇာ၏ တပ်များသည် အလုံးအရင်းဖြင့် ပုပ္ဖားမှ ပုဂံမြို့တော်ဆီသို့ ဦးတည်ချီတက်လာကြ၏။ အသက်သုံးဆယ် အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော အနုရာဇာမင်းသားသည် မြင်းသည်တော်များ၊ ခြေလျင်စစ်သည်များကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲလျက် အောင်စည်အောင်မောင်းများ ဆူညံစွာ တီးခတ်ကာ မြို့တော်သရဗာတံခါး

အနီးသို့ တစ်စတစ်စ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ဤအကြောင်းကို ကြားသိရသူ ဖခင်နန်းကျမ်းကြီးနှင့် မိခင်မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားဟောင်းတို့မှာ သားဖြစ်သူအတွက် ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်ကြရ၏။ ပုဂံပြည်သူ ပြည်သားအများကလည်းအနုရာကို သောင်းသောင်းဖျေကြိုဆိုကြသည်။

အနုရာသည် သရဗာတံခါးထိပ်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့်ပင် နောင်တော်စုက္ကတေးဘုရင်အား စာသဝဏ် ပို့ဆက်လိုက်၏။ စာသဝဏ်တွင် နောင်တော် နန်းကို ပေးအပ်မည်လော၊ စစ်ပြုမည်လောဟု ပြတ်ပြတ်သားသားပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ စုက္ကတေး၏ စစ်သည်အများမှာလည်း သရဗာတံခါး အတွင်းဘက်တွင် အသင့်နေရာ ယူပြီးကြလေပြီ။ ကျန်သရဗာတံခါး၊ သာတန်တံခါး၊ ငါးမြီးယပ်တံခါး စသည့် မြို့တံခါးများသို့လည်း စစ်သည်ရဲမက်အင်အား ခွဲဝေချထား စောင့်ကြပ်နေစေ၏။ သို့သော်စုက္ကတေးမင်းက သူတို့ကို တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်မပေးသေး။

စုက္ကတေးသည် အနုရာထံမှ စာသဝဏ်ကို ရရှိသောအခါ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်သွားလေ၏။ သက်တော်ငါးဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော မိမိကဲ့သို့သော ဧကရာဇ်မင်းမြတ်ကို မလောက်လေး မလောက်စား ခံတွင်းတွင်မျှ နို့ဖတ်မစင်သေးသူ အနုရာက တိုက်မည်ခိုက်မည်ဟု ရန်စကားဆိုလာသည်။ ငါသည် သနားကရုဏာသက်စွာဖြင့် ခမည်းတော်ကိုလည်း ကျောင်းသင်ခန်းတောရ ဆောက်တည်၍ ကောင်းစွာထားခဲ့သည်။ သင်း၏မယ်တော်ကို လည်ကောင်း၊ သင်းကို လည်းကောင်း အထိုက်အလျောက် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့သည်။ ယခုငါမွေးသည့် မျောက်ကပင်ငါ့ကို ပြန်ခြောက်လှန့်နေချေပြီ။

အနုရာသည် ငါ၏လက်ခုပ်တွင်းမှ ရေသဖွယ်သာ ဖြစ်၏။ သင့်ကို ငါ၏မိထွေးတော်မှ ဖွားမြင်၍သာ ညီတော်ဟု ဆိုရသည်။ သင်းသည်ငါ့အား နောင်တော်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသူ မဟုတ်၊ အလေးဂရုပြုသူလည်း မဟုတ်။ နောင်တော်ဘုရင် ကျည်းစိုသာ ယခုနေ သက်ရှိထင်ရှား ရှိပါမူ ငါ့အား အပြစ်ဆိုရှေ့မည်။ စောစီးစွာသော ကာလကပင် အနုရာအား ဖယ်ရှားပစ်သင့်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ယခုမူ ရန်သူက လက်တစ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။

စုက္ကတေးမင်းသည် ရာဇပလ္လင်ထက်မှ ဆင်းကာ ညီလာသဘင်ဆောင် လမ်းမအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာလိုက်၏။ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့က ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အရိပ်အခြေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ စစ်သူကြီးရဋ္ဌပါလက လက်အုပ်ချီလျက် ကိုယ်ကို အသာအယာရို့ကာ ဘုရင်မင်းမြတ် နောက်တော်ပါးမှ တစ်ရွေ့ရွေ့ လိုက်ပါလာသည်။ စုက္ကတေးမင်းက ညီလာခံသဘင်ဆောင် အလယ်ပေါက်အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ကာ သူကိုယ်တိုင် အနုရာကို စီးချင်းထိုး တိုက်ခိုက်မည်၊ အားလုံးအရံသင့်ရှိစေဟု စစ်သူကြီးရဋ္ဌပါလအား မိန့်တော်မူလေ၏။

စုက္ကတေးမင်း၏ မိန့်မှာစကားကို ခြေမြန်တော်တို့က သရဗာတံခါးထိပ်၌ စောင့်လင့်နေသော အနုရာထံသို့ ဆောင်ကြဉ်းလာကြသည်။ နေမွန်းတိမ်း နှစ်ပဟိုရ်ကျော်လျှင် သစ်မထီး ချောင်းကမ်းပါးလွင်ပြင်၌ ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့ နေရာယူပြီးကြလေပြီ။ အနုရာ၏ စစ်သည်ရဲမက်တို့မှာ ချောင်းကမ်းပါး သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ အရံသင့်နေကြ၏။ စုက္ကတေး၏

တပ်မတော်တို့ကမူ အခြားတစ်ဘက်၌ ဒါးလုံ၊ လက်နက်များ စွဲကိုင်လျက် နေရာ ယူထားကြလေသည်။

ရဋ္ဌပါလစစ်သူကြီးသည် စုက္ကတေး ဘုရင်မင်းမြတ် စီးနင်းမည့် သိန္ဓောမြင်းကြီးကို ကုန်းနီးခြေနင်းကအစ အဆင်ပြေချောမွေ့မှု ရှိစေရန် စီမံစစ်ဆေးလျက် ရှိလေ၏။

နေနှစ်ပတ်စုံကျော် တစ်မောင်းအချိန် ရောက်လျှင်ပင် အနုရာဇသည် သစ်မထီး ချောင်းကမ်းပါး တပ်စုရှိရာ နေရာမှနတ်မြင်းဟု အဆိုရှိကြသည့် ခန္တီကလက်လှမြင်းတော်ကို စီးနင်းလျက် လက်တစ်ဖက်မှ အရိန္ဒမာဟု အမည်ပေးထားသော လှံရှည်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သိန္ဓောမြင်းညိုကြီးကို စီးနင်းလျက် သူ့ထံသို့ တရွေ့ရွေ့ လာနေသော စုက္ကတေးဘုရင်ကိုလည်း အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ တစ်စစ နီးကပ်လာတော့မှ အနုရာဇ နောင်တော်ဘုရင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူပုပ္ဖားအရပ်၌ လက်နက်လူသူ စုဆောင်းရင်း စစ်ရေးစစ်ရာ လေ့ကျင့်သင်ကြား ဆည်းပူးနေခဲ့ရသည့် ငါးနှစ်တာကာလအတွင်း နောင်တော်ဘုရင်မှာ သိသိသာသာ အိုစာသွားပေပြီ။

စုက္ကတေးဘုရင်သည် အနုရာဇရှိရာသို့ တဖြေးဖြေး ချဉ်းကပ်လာ၏။ ထို့နောက် အနုရာဇအား အထင်အမြင် သေးဟန်ဖြင့် တစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်သည်။ အနုရာဇက နောင်တော်မှာ သူ့ထက်ကြီးသူဖြစ်၍ အလျင်ထိုးသတ်ပါဟု ဆိုလာသည်။ သို့ဖြင့် စုက္ကတေးက မြင်းပေါ်တွင် အသင့် ကိုင်ဆောင်လာသည့် လှံရှည်ဖြင့် အနုရာဇအား လှမ်းထိုးလေ၏။ ရဲမက်ပိုလ်ပါ မင်းပရိသတ်အပေါင်းက ဩဘာသံများ ဆူညံနေအောင် အားပေး ချီးမွမ်းကြသည်။ ပုဂံမြို့သူမြို့သားများသည်လည်း ကမ်းလှံညွတ်မျှ လာရောက် အားပေးကြည့်ရှုကြ၏။

အနုရာဇသည် နောင်တော်ဘုရင် မြင်းထက်မှ ထိုးလိုက်သည့် လှံချက်ကို မြင်းဇက်ကြိုးအား အသာအယာ ဆွဲလိုက်ကာ တိမ်းရှောင်၏။ လှံချက်က မြင်း၏ဦးခေါင်းကို ရှပ်ထိသွားသည်။ မိမိ၏ထိုးနှက်ချက် လွဲမှားသွားပြီဟု စုက္ကတေးမင်း ရုတ်ချည်းသိလိုက်၏။ သို့သော် ပထမဆုံး လှံချက်၌ပင်လျှင် သူ့အဖို့ နောက်ကျသွားလေပြီ။ အနုရာဇသည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာပင် သူ၏ အရိန္ဒမာလှံရှည်ဖြင့် နောင်တော်စုက္ကတေး၏ ရင်ဝအားမှန်းဆ၍ ထိုးနှက်လိုက်၏။ လှံချက်က စုက္ကတေးမင်း၏ လက်ဝဲဘက်ရင်အုံသို့ တိုက်ရိုက်ထိုးဝင်သွားသည်။

စုက္ကတေးသည် တုန်တုန်ရီရီဖြစ်လျက် အနုရာဇထိုးလိုက်သည့်လှံကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။ သူ၏ရင်ဝတွင် သွေးတွေ ချင်းချင်းနီနေသည်။ အနုရာဇသည် လှံကိုဆွဲမနှုတ်ဘဲ မြင်းထက်မှပင် စုက္ကတေးအား ချောင်းကမ်းပါးဆီသို့ အသာအယာ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ အနုရာဇ၏ ဘက်တော်သား ရဲမက်ပိုလ်ပါတို့က လက်ခုပ်ဩဘာတီးကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အော်ဟစ်ကြသည်။ စုက္ကတေးဘုရင်၏ ရဲမက်ပိုလ်ပါများကတော့ သူတို့ဘုရင်မင်းမြတ်အား ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငေးမောကြည့်ရှုလျက် ကြက်သေ သေနေကြလေ၏။

ချောင်းကမ်းပါးရောက်တော့ စုက္ကတေး၏ သိန္ဓောမြင်း ယိမ်းယိုင်ကာ ထိုးလဲသွားသည်။ စုက္ကတေးမင်းသည်လည်း မြင်းပေါ်မှကျကာ သွေးအိုင်အတွင်း၌ နတ်ရွာစံလွန်သွားလေပြီ။

မင်းပရိသတ်အပေါင်းသည် အနုရာဇအား သောင်းသောင်းဖျေဖျေ ကြံဆိုသဘာ ပြုကြ၏။ ခရုသင်းမှုတ်သူက မှုတ်သည်။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးသူက တီးကြသည်။ နတ်ရွာစံဘုရင် စုတ္တတေး၏ စစ်သူကြီးဖြစ်သော ရဋ္ဌပါလကပင်အနုရာဇ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာကာ ဒူးထောက် အရိုအသေပြုသည်။ ပုဂံထီးနန်းကို အနုရာဇပင် ဆက်ခံပါတော့ဟု မေတ္တာရပ်ခံ၏။ မင်းပရိသတ်အပေါင်းတို့ကလည်း မင်းမြတ်အနော်ရထာဟု အနုရာဇအား ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏။

အနော်ရထာမင်း နန်းတက်လေပြီ။ အနော်ရထာကား မဟာရာဇသီရိအနိရုဒ္ဓဒေဝဘွဲ့မြတ်ကို ခံယူလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဘိသိက်မင်္ဂလာပွဲကား ခမ်းနားထည်ဝါလှသည်။ အနုရာဇရွာကြီးကို ရွာစားအရာ ရရှိခဲ့ရာမှ အနုရာဇမင်းသားဟု ထင်ရှားခဲ့သော်လည်း ဗြဟ္မာဏတို့ကမူ အနိရုဒ္ဓမင်းမြတ် ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုကြ၏။ အနိရုဒ္ဓသည် ပါဠိဘာသာ၌ မဆန့်ကျင်ခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်းဟု အနက်အဓိပ္ပါယ်ရသည် ဆိုပါသည်။ အမှန်ပင် အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် ပြည်သူပြည်သားတို့နှင့် မဆန့်ကျင်၊ တိုင်းသူပြည်သားအများ၏ နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံရသူလည်း ဖြစ်၏။ ပြည်သူအများ၏ နှုတ်ဖျားတွင် မင်းမြတ်အနော်ရထာဟူသော အသုံးအနှုန်းက တွင်ကျယ်နေပေပြီ။

အနော်ရထာမင်းသည် နန်းရင်ပြင်၌ပင် ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့် အညီမိဖုရားနှစ်ပါးကို အခမ်းအနားဖြင့် တင်မြှောက်ခဲ့လေသည်။ အဂ္ဂမဟေသီအဖြစ် တောင်ပြင်သည် မိဖုရားကြီး၊ ထို့နောက် မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ နန်းတက်စကားလ၌ မိမိကိုယ်တော်တိုင် ပြုလုပ်သည့် ရွှံ့စေတီ မြေပုံဘုရားများတွင်ပင်...

*သော ဘဂဝါ မဟာရာဇ သီရိအနိရုဒ္ဓဒေဝေန
ကတော ဝိမုတ္တတ္ထံ သဟတ္ထေနေဝါတိ။*

ဟု ပါဠိဘာသာဖြင့် ရေးထိုး၏။ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကား သောဘဂဝါ- ထိုမြတ်စွာဘုရားကို မဟာရာဇသီရိအနိရုဒ္ဓဒေဝေန- ကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ၍ တိုင်းသူပြည်သားလူအများတို့နှင့် မဆန့်ကျင်သော မင်းမြတ်သည် (သို့တည်းမဟုတ်) အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် ဝိမုတ္တတ္ထံ- နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအလို့ငှာ သဟတ္ထေနေဝါတိ- မိမိ၏ လက်တော်ဖြင့်သာလျှင်၊ ကတော- ပြုလုပ်အပ်၏ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

မင်းမြတ်အနော်ရထာ နန်းမရမီက ပုဂံမြို့တစ်နေရာတွင် အတူတကွ လျှို့ဝှက်စွာ သစ္စာတော်ပြုခဲ့ကြသူ ကလန်၊ သံပျင်း၊ နန်းတွင်းနွယ်ဘွားတို့ကလည်း ယခင်သစ္စာတော် ပြုခဲ့ကြသည့်အတိုင်း မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားဟောင်းကြီး ကောင်းမှုတော် ဂူဘုရားအနီး၌ ကျောက်စာတိုင် တစ်တိုင်ကို အတည်ပြုစိုက်ထူလိုက်ကြ၏။ ကျောက်စာတွင်- "မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ သံပျင်း၊ ကလန် သစ္စာမူသည်ကား မြတ်စွာသော ဘုရင်မင်းကြီးကို လည်းကောင်း၊ သားတော် အနော်ရထာစောကို လည်းကောင်း သေကြောင်းပျက်ကြောင်း မကြံ၍ တစ်ပြည်တွင်းသူကို လည်းကောင်း၊ အရပ်တစ်ပါးနှင့် ပြည်သူတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပြည်ရွာပျက်ကြောင်း တလည်တပတ် မဆိုမမုန်း၊ သားတော်မြေးတော်၊ အနွယ်တော် အစဉ်တို့ကိုလျှင် ချီးပင့်အံ့၊ ဤသို့သော သစ္စာဖြင့်ချွတ်မှုကား၊ အပြစ်ရစ်ပါး ဒဏ်ဆယ်ပါး ရောက်စေ၏။ အလှူအကျိုး မရလို၊ အပါယ်လေးပါး၌ ဖြစ်လို၏" ဟု ရေးထိုးကြသည်။

တစ်ချိန်က နန်းကျဘုရင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် မင်းမြတ်အနော်ရထာ၏ ခမည်းတော် ကျောင်းဖြူမင်းကြီးမှာ သားတော်အတွက် လည်းကောင်း၊ ပြည်သူပြည်သားတို့အတွက် လည်းကောင်း၊ များစွာ နှစ်ထောင်းအားရမိလေသည်။ သားတော် အနော်ရထာ မင်းမြတ်ကလည်း မင်းခမ်းမင်းနားများ ဆင်ယင်ကျင်းပကာ ကျေးဇူးဆပ်၏။ မယ်တော်မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားဟောင်းကြီးမှာ ပထမတော့ တူတော်စုက္ကတေးဘုရင် နတ်ရွာစံလွန်၍ ကြေကွဲ တုန်လှုပ်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုမူသားတော်ရင်း အနော်ရထာအတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိနေချေပြီ။

အနော်ရထာသည် နန်းတက်စနေ့များ၌ ခမည်းတော်၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းဆီသို့ အမြဲကြွချီ၏။ မယ်တော်၏ ဆိုဆုံးမမှုကို အမြဲခံယူ၏။ သို့သော် သူကောင်းစွာ စက်တော်မခေါ်နိုင်ခဲ့။ နောင်တော်ဘုရင်ကို စီးချင်းတိုက်ပွဲ၌ လုပ်ကြံမိခဲ့သည့် အပြစ်အတွက် ဖြေဖျောက်၍ မရနိုင်ခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ ဤအကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားမိပါက ယူကြုံးမရ ဖြစ်မိသည်။ အဂ္ဂမဟေသီ တောင်ပြင်သည် မိဖုရားကြီးက သူ့ကို နှစ်သိမ့်ရှာသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ အခြေအနေက ဤသို့ပင် ဖန်တီးလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

တစ်ည စက်တော်ခေါ်စဉ် အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်မြင်၏။ အိပ်မက်တွင် သိကြားမင်းက အနော်ရထာမင်းအား ဆိုလာသည်။ နောင်တော်အကြီးအား ပြစ်မှားမိသော မကောင်းမှုမှ ခေါင်းပါးစေလိုလျှင်ဂူ၊ ကျောင်း၊ ဘုရား၊ ဇရပ်၊ ရေကန်၊ ဆည်မြောင်း၊ လယ်ချောင်းများကို များစွာစီရင်၍ နောင်တော်အား အမှုပေးဝေပါလေ ဟူ၏။ အနော်ရထာ အိပ်စက်နေရာမှ ရုတ်တရက် လန်နိုးလာသည်။ ချွေးသီးချွေးပေါက်များပင် ကျလာ၏။ သူ့အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ တူတော်ဘုရင် ဆုံးပါးသွားကြောင်း သတင်းကြားရစဉ်က မယ်တော် မိဖုရားဟောင်းကြီး ပုတ္တလုလင် ဆုံးပါးရှာပြီဟု အော်မြည်လျက် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေခဲ့သည်ကို အမှတ်ရမိ၏။

မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် အိပ်မက်မက်မြင်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့နှင့် မပြတ်တိုင်ပင်ကာ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရား၊ ဂူကျောင်း၊ တန်ဆောင်းဇရပ်များကို တည်ထား ကိုးကွယ်တော်မူ၏။ ထိုမှတစ်ပါး ဆည်မြောင်း ချောင်းကန်များကိုလည်း ဆည်တော်မူလေသည်။ ကင်းတားဆည်၊ ငနိုင်းသင်ဆည်၊ ပြောင်းပြဆည်၊ ကူမည်းဆည်တို့ကို ပန်းလောင်းမြစ်၌ လည်းကောင်း၊ နွားတက်ဆည်၊ ကွမ်းဆေးဆည်၊ ကူတော်ဆည်တို့ကို မကွာရာမြစ်၌ လည်းကောင်း ဆည်တော်မူခဲ့၏။ ထို့ပြင် လယ်တွင်း တစ်ဆယ့်တစ်ရွာကိုလည်း ပြုစုတော်မူခဲ့သည်။ ယင်းလယ်တွင်း တစ်ဆယ့်တစ်ရွာသည်ကား ပင်လယ်၊ မြစ်မနား၊ မြစ်သာ၊ မြင်းခုန်တိုင်၊ ယမုံး၊ ပနံ၊ မကွာရာ၊ တပြက်သာ၊ သင်တောင်း၊ တမုတ်ဆိုးနှင့် ခံလူးရွာတို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးမှာ သားတော်အနော်ရထာအတွက် ဝမ်းမြောက်စိတ် ဖြစ်မိလေသည်။ နောင်တော် စုက္ကတေးဘုရင်ကို ထီးနန်းမှ ဖယ်ရှားပြီးလျှင် ပြီးချင်းမိမိ၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ လာရောက်ကာ မိမိအား မင်းပြုတော်မူပါရန် အနူးအညွတ် လာရောက်တောင်းပန်ရှာသော သားတော်၏ ကျေးဇူးသိတတ်ပုံကိုလည်း ချီးမွန်းမဆုံး ရှိလေ၏။ မိမိ အသက်အရွယ်ကြီးရင့် နေပါပြီ။ မိမိအတွက် ထီးနန်းစည်းစိမ်ဟူသည် မလိုအပ်တော့။ ကျောင်းဖြူမင်းကြီးသည်

မိမိကျောင်းသမီးသို့ လာရောက် ပေးပို့ထားသည့် အဆောင်အယောင် မင်းခမ်းမင်းနားများ၊ ပွဲတော်အုပ်များကို ကြည့်၍ မျက်ရည်ပင် လည်လာမိ၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဝမ်းမြောက်လွန်း၍ ကျဆင်းလာသည့် မျက်ရည်များ ဖြစ်ပေသည်။

မင်းမြတ် အနော်ရထာသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းကား ပြန့်ပွားရေးအတွက် အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းသကဲ့သို့ ဗြဟ္မဏအယူရှိသူများကိုလည်း မဆန့်ကျင်။ သူတို့ကိုးကွယ်လိုရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုးကွယ်ယုံကြည်ခွင့် ပြုထားလေသည်။ အနော်ရထာမင်းမြတ်၏ ယင်းသို့သော လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှုကြောင့်ပင် ပုဂံမြို့တော်၌ ဟိန္ဒူ ဘုရားကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ယင်းကျောင်းကြီးတွင် လှဲလျောင်းလျက်ရှိသော ဗိဿနိုးနတ်ရုပ်ကြီးရှိသဖြင့် နတ်လျောင်းကျောင်းဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ သူတို့အယူဘာသာ အခေါ်အားဖြင့်မူ နာနာဒေဝီဗွင်နာဂရအလဝါ ဘုရားကျောင်းဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ နိုင်ငံအသီးသီးမှ လာရောက်ကြသူတို့၏ ဗိဿနိုးဘုရားကျောင်းဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အနော်ရထာမင်းသည် ဗြဟ္မဏ အယူဝါဒကိုးကွယ်ကြသူတို့၏ ဘာသာရေးအကြီးအကဲများက ဘုရားကျောင်း တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လိုကြောင်း လာရောက် လျှောက်ထားကြစဉ်ကပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဗြဟ္မဏ အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်သူ သီရိကုလဇေကရိကယပင် မင်းမြတ် အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် ဘုရားကျောင်းအတွက် မြေနေရာကို ပေးသနားရုံမျှမကသေး၊ ရွှေငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားစသည့် အဖိုးအန္တရာယ် ထိုက်တန်သော ရတနာများကိုလည်း လှူဒါန်းပေးခဲ့ပေသေး၏။

မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် မဟာဝိနာယက နတ်ကိုးကွယ်သူများ၊ သီဝနတ် ကိုးကွယ်သူများ၊ အိမ်တွင်းနတ် ကိုးကွယ်သူများနှင့် နဂါးကိုးကွယ်သူများကိုပင် မဆန့်ကျင်၊ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့် ပြုထားခဲ့လေသည်။ အချို့ဒေသဆိုင်ရာ ရိုးရာနတ် ကိုးကွယ်သူများလည်း မြန်မာပြည် နေရာအနှံ့အပြားတွင် ရှိကြ၏။ အိမ်တွင်းနတ် ကိုးကွယ်သူတွေက ပိုမိုများပြားပါသည်။ အိမ်တွင်းနတ် ဟူသည် တကောင်းဒေသမှ ပန်းပဲလုပ်ကိုင်သူ မောင်တင့်တယ်တို့ မောင်နှမနတ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်မှာ ခွန်အားကြီးမားသန်စွမ်းသဖြင့် တကောင်းမင်းက ကြောက်လန့် စိုးရိမ်ကာ လိုက်လံဖမ်းဆီးသည်။ ဤတွင် မောင်တင့်တယ်က ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသည်။

တကောင်းမင်းသည် မောင်တင့်တယ်၏ နှမကို မိဖုရားမြှောက်ကာ မောင်တင့်တယ်အားလည်း မြို့သူကြီးအရာပေးမည်ဟု ဖျားယောင်းသွေးဆောင် ခေါ်ယူလျက် ဖိုကျင်ထိုး သတ်ပစ်၏။ ထိုအခါ မိဖုရားလည်း သူ့မောင်မှာ သူ့ကြောင့်သေရသည်ဆိုကာ မီးတွင်းထဲသို့ ခုန်ချသွားပေရာ နတ်မောင်နှမဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကောင်းမင်းသည် စကားပင်၌ နေကြသည့် နတ်မောင်နှမအား ဖမ်းစားလွန်းလှ၍ စကားပင်ကို အမြစ်မှတူးနှုတ်လျက် ဧရာဝတီမြစ်တွင်းသို့ မျောချလိုက်သည်။ ပုဂံသို့ ရောက်သွားသောအခါ သေလည်ကြောင်မင်းက ဆယ်ယူလျက် စကားတုံးကို နတ်မောင်နှမရုပ်တု ထုလုပ်ပြီး ပုပ္ဖားတောင်၌ နတ်ကွန်းနှင့်ထား၏။

မင်းမြတ်အနော်ရထာ မင်းသားဘဝက စုက္ကတေးဘုရင်ကို တွန်းလှန်ဖယ်ရှားနိုင်ရန် ပုပ္ဖားအရပ်သို့ သွားရောက်ခိုလှုံလျက် လက်နက်လှူသူစုရုံးခဲ့စဉ်ကပင် ပုပ္ဖားဒေသ၌ မဟာဂီရိနတ်မောင်နှမကို

ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ကြသူများ အများအပြား ရှိကြောင်း သတိထားမိသည်။ ခမည်းတော် ကျောင်းဖြူမင်းကြီးကလည်း ပြည်သူပြည်သား အများအား မိမိတို့ သက်ဝင်ယုံကြည်ရာ အယူဝါဒကို လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်စေနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ရှိစေရမည်ဖြစ်ကြောင်း သားတော် အနော်ရထာ မင်းမြတ်အား မပြတ်သတိပေး၏။ အနော်ရထာ မင်းမြတ်သည်လည်း မပြတ်ဆိုသကဲ့သို့ ခမည်းတော်ထံမှ ဆုံးမဩဝါဒများကို နာယူလေ့ရှိပေသည်။

အနော်ရထာမင်း နန်းတက်ပြီး သုံးနှစ်အကြာ၌ပင် သီရိပစ္စယာ၌ ကျောင်းဆောက်လုပ်ကာ ခမည်းတော် ကျောင်းဖြူမင်းကြီးကို ရေစက်ချ လှူဒါန်းစေလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းဖြူမင်းကြီးမှာ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် အိုမင်းမစွမ်း ရှိနေပေပြီ။ မင်းကြီးသည် သားတော် အနော်ရထာမင်းက ပေးကမ်းသည့် ရွှေရေကရားမှ ရေစက်သွန်းချရင်း သင်ကြီး မဟာထေရ်၏ ရှေ့တော်မှောက်၌ ကျောင်းတော်ကို သာသနာတော် အလို့ငှာ လှူဒါန်းခဲ့လေသည်။ နောင်တစ်နှစ်၌ပင် အသက် ရှစ်ဆယ်လေးနှစ်အရွယ် ရှိပြီးဖြစ်သော ခမည်းတော် ကျောင်းဖြူမင်းကြီး နတ်ရွာစံလွန်သွားပါသည်။

ခမည်းတော် နတ်ရွာစံလွန်ပြီး နောက်တစ်နှစ်၌ပင် မင်းမြတ်အနော်ရထာ၏ တောင်ပြင်သည် မိဖုရားကြီးမှ သားတော်ကလေးတစ်ပါး ဖွားမြင်ပါသည်။ အနော်ရထာမင်းမြတ်သည်ကား သားတော်ကလေးကို အလွန် ချစ်ခင်ရှာသည်။ သားတော်လေး တစ်ပါးရတော့ ခမည်းတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး အစုစုကို ပိုမိုတမ်းတ အမှတ်ရမိပါသည်။ သားတော်ကလေးသည် အဖွားဖြစ်သူ မယ်တော်မြောက်ပြင်သည် မိဖုရားဟောင်းကြီးနှင့်အတူ နေထိုင်လျက် ဤသို့ဤပုံ ရှိပေလိမ့်မည်ဟု တွေးတော ဆင်ခြင်မိ၏။ ပုဂံပြည်သူ ပြည်သားအများကတော့ မင်းမြတ်အနော်ရထာ၌ နန်းလျာ သားတော်ကလေးတစ်ပါး ရရှိပြီမို့ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းပမ်းတသာ ရှိကြလေသည်။

*****

မင်းမြတ်အနော်ရထာ၌ တောင်ပြင်သည် အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီးမှ သားတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်ပြီး မကြာမြင့်မီကာလ၌ပင် မန္တိမဒေသ ဝေသာလီပြည်မှ ဝေသာလီမင်းက သမီးကညာ ဆက်သလိုကြောင်း တမန်တော်များ စေလွှတ် အကြောင်းကြားလာ၏။ ဝေသာလီမင်း၏ သားတော် အိမ်ရှေ့ဆင်ဖြူရှင်အား ဝေသာလီမင်းက ထီးနန်းဆက်ခံစေရာ၌ ဆင်ဖြူရှင်နှင့် မိဖုရား ရုစိရပသာတို့မှ ဖွားမြင်သူ ပဉ္စကလျာဏီ သတို့သမီးကလေးကို အနော်ရထာမင်းထံ ဆက်သလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သတို့သမီးလေးကို ဆောင်ကျဉ်းယူလာဖို့ရာ အနော်ရထာက အမတ်ရာဇတမန်ကို ဝေသာလီပြည်သို့ စေလွှတ်၏။

ရာဇတမန်သည် ဝေသာလီပြည်မှ ပဉ္စကလျာဏီ မင်းသမီးကလေးကို ဆောင်ကျဉ်းလာစဉ် လမ်းခရီး၌ မင်းသမီးကလေး၏ မာယာညွတ်ကွင်းသို့ သက်ဆင်းမိခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ပုဂံနေပြည်တော်သို့ ရောက်သောအခါ ရာဇတမန်က မင်းသမီးကို ထားရစ်ကာ အနော်ရထာ မင်းမြတ်ထံသို့ ဝင်လျက် ပဉ္စကလျာဏီ မင်းသမီးမှာ ဝေသာလီ ဘုရင့်သမီးတော် အစစ်အမှန် မဟုတ် မင်းမှုထမ်းတစ်ဦး၏ သမီးသာဖြစ်ကြောင်း နားတော်လျှောက်၏။ ထိုအခါ အနော်ရထာသည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်လျက် ဤမိန်းကလေးကို ပရိစ္ဆာအရပ်သို့

ပို့လော့ဟု မိန့်ဆို၏။ သို့ဖြင့် ရာဇတမန်က ပဉ္စကလျာဏီ မင်းသမီးအား ပရိမ္မရုပ်သို့ ပေးပို့ကာ တောင်သူကြီးတစ်ဦးထံ၌ အပ်နှံထားလေ၏။

ပရိမ္မတောင်သူကြီး၏ ယာတဲ၌ နေထိုင်ရသူ ပဉ္စကလျာဏီကို ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ရာဇတမန်က လာရောက် တွေ့ဆုံတတ်၏။ ယင်းသို့ တွေ့ဆုံသည့် အခါတိုင်းလည်း ရောင်းရင်းဖြစ်သူ ထီးလိုင်ရုပ်မှ သံပျင်ကြီး မဟာသမန်းက လိုအပ်သည့် အကူအညီများ ပေးရစေ၍ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌လည်း ရာဇတမန်က ထီးလိုင်သို့ လိုက်သွားကာ သံပျင်ကြီး မဟာသမန်းဆီသို့ ဝင်ပြီးမှ နေပြည်တော် ပြန်သွားတတ်သည်။ သံပျင်ကြီးမဟာသမန်းသည် ထီးလိုင်ရုပ်တွင် အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ သံပျင်ကြီး ကတော်မှာလည်း မူလကပင် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ ဥသျှစ်ခြံပိုင်ရှင်ကြီး၏ သမီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သံပျင်ကြီး မဟာသမန်းတွင် သားတစ်ဦး ထွန်းကား၏။ ယခုအခါ အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော လုလင်ပျိုကလေးမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ရာထူးအရိုက်အရာကို ဆက်ခံရန်ပင် အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ သူ့ကို ကလန်လုလင်ဟု သိကြ၏။ အချို့ကတော့ ကလန်စစ်သားဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ထီးလိုင်သံပျင်ကြီး မဟာသမန်းသည် မင်းမြတ်အနော်ရထာ မင်းသားဘဝ သစ္စာပြုစဉ်ကပင် စစ်သူရဲအဖြစ် မိမိကိုယ်ကို အပ်နှံထားသူဖြစ်ပေရာ သူ့ကို ဘုရင့်စစ်သည်တော် ရဲမက်ကြီး တစ်ဦးအဖြစ်လည်း အသိအမှတ် ပြုထားပေသည်။ ဖခင်ကို အကြောင်းပြု၍ ကလန်လုလင်ကိုပင် ကလန်စစ်သားဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကလန်စစ်သားသည် အမတ်ကြီးရာဇတမန်နှင့် ပဉ္စကလျာဏီတို့အဖြစ်ကို ကြားသိရသောအခါ များစွာ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ မာယာကျော့ကွင်းကို သက်ဆင်းခဲ့ရမိသည့် အလျောက် မိမိ၏အဖြစ်ကို ဘုရင်မင်းမြတ် သိရှိသွားမည် စိုးသဖြင့် ပရိမ္မသို့ ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုး လာနေရသည့် ရာဇတမန်အပေါ် မိမိမည်သို့ နားလည်ရပါမည်နည်း။ တစ်ကြိမ်တွင် ကလန်စစ်သားသည် ဖခင် ထီးလိုင်သံပျင်ကြီးနှင့်အတူ ပဉ္စကလျာဏီ နေထိုင်ရာ ပရိမ္မတောင်သူကြီး၏ ယာတဲအတွင်းသို့ ရောက်ရှိ သွားခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုစဉ်က အမတ်ကြီး ရာဇတမန်၏ သတင်းစကားကို သွားရောက် ပြောကြားစေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပဉ္စကလျာဏီသည် ကလန်စစ်သားနှင့် အသက်အရွယ်အားဖြင့် များစွာ ကွာခြားလှသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ဝေသာလီသူပီပီ ရုပ်ရည်ချောမောလှပ၏။ အာသံပြည်သူများနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရင်းနှီးကျွမ်းကျင်မှု မရှိသေးသည့် ကလန်စစ်သားအဖို့ ပဉ္စကလျာဏီနှင့် ပြောဆို ဆက်ဆံရသည်မှာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။ ဖခင်သံပျင်ကြီးက ကလန်စစ်သားအား အာသံပြည်ခေါ် ကာမရှုပတိုင်းအကြောင်းကို ရှင်းလင်း ပြောကြားပြ၏။ နောက်ပိုင်း ကလန်စစ်သား ဆည်မြောင်း တာတမံ လုပ်ငန်းများကြောင့် ပဉ္စကလျာဏီနှင့် ရာဇတမန်တို့အကြောင်း ဂရုမပြုမိတော့ပါ။ ပဉ္စကလျာဏီက သားယောက်ျားကလေးတစ်ဦး ဖွားမြင်ကြောင်း သတင်း သွဲ့သွဲ့တော့ ကြားလိုက်ရသည်။

ထီးလိုင်တွင် သံပျင်ကြီးမဟာသမန်း ကွယ်လွန်သွားတော့ သား ကလန်စစ်သားပင် သံပျင်ရာထူး ဆက်ခံရ၏။ သို့သော် သံပျင်အသစ်ကလေးအား အများက ကလန်စစ်သားဟူ၍သာ ဆက်လက်

ခေါ်ဆိုကြသည်။ ကလန်စစ်သားသည် ဖခင်၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရရှိသည်နှင့် ရပ်ရွာ သာယာရေးအတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် ဆောင်ရွက်တော့သည်။ သူသည်လည်း ဖခင်သံပျင်ကြီး မဟာသမန်းကဲ့သို့ပင် ရပ်ရွာသားတို့အား တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်လေ၏။ အမှုကိစ္စကြီးငယ် ဖြစ်ပွား၍ စစ်ဆေးမေးမြန်း အမိန့်ချမှတ်ရလျှင်လည်း မျှမျှတတ ဆောင်ရွက်၏။ အများအားဖြင့်တော့ ဖခင်၏ အစဉ်အလာအတိုင်း ကြီးသည့်အမှု ငယ်အောင်၊ ငယ်သည့်အမှု ပပျောက်အောင် ကြိုးပမ်း လုပ်ဆောင်စမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကလန်စစ်သားသည် သံပျင်ကြီး၏ရာထူးကို ဆက်ခံရရှိပြီးနောက် မကြာခဏဆိုသကဲ့သို့ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ သွားရောက်ရလေသည်။ ယင်းသို့သွားရောက်ရာ၌လည်း စာချီဗိုလ်များ စာမြောင်များနှင့် လည်းကောင်း၊ ပြည်စိုး၊ ကိုယ်ရံစသူတို့နှင့် လည်းကောင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် နေတတ်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ နန်းတွင်းအမှုထမ်း အများစုက သူ့ကို ချစ်ခင်ကြ၏။ ဟူးရား၊ ဗြဟ္မဏများကလည်း တလေးတစားရှိကြသည်။ ကလန်၊ သံပျင်များကလည်း ချိုမြဲကြည်သာ နှုတ်ခွန်းဆက်တတ်ကြသည်။ အမတ်ကြီးရဋ္ဌပါလကဆိုလျှင် သူ့ကို ထီးလိုင်ရှင်ကလေးဟူ၍ပင် အမည်နာမဝိသေသပြု ခေါ်ဆိုပေ၏။

ကျန်စစ်သားသည် ဖခင်သံပျင်ကြီး မဟာသမန်း ကွယ်လွန်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ပရိမ္မဘက်သို့ တစ်ခေါက် ထပ်ရောက်သေး၏။ ယင်းတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ပဉ္စကလျာဏီမင်းသမီးကို မတွေ့ရတော့။ မင်းသမီးသည် ဝါးယာရွာတွင် သူ၏ မြတ်တံဘက်ကို ဌာပနာပြုကာ ဘုရားစေတီတစ်ဆူ တည်သွားကြောင်းများလည်း သိရသည်။ ပဉ္စကလျာဏီသည် သူတို့သားအမိအကြောင်း လိုက်လံစုံစမ်း မေးမြန်းနေသူ မင်းချင်းလုလင်တို့၏ အန္တရာယ် မှကင်းဝေရာသို့ သားငယ်ကို ခေါ်လျက် ထွက်ခွာသွားပြီ ဆိုပါသည်။

ကျန်စစ်သား ပရိမ္မတွင် ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် တွေ့နေ၍ ရက်အတန်ကြာသွားသည်။ ယင်းသို့ နေထိုင်စဉ်အတွင်း ပရိမ္မရွာသူကြီး၏ သမီးဖြစ်သူနှင့် ဖူးစာဆုံခဲ့ရသည်။ ၎င်းပရိမ္မရွာသူကြီး သမီးသည်ကား နောင်တွင် ကျန်စစ်သားနှင့် သေတပန် သက်တဆုံး လက်တွဲခဲ့သူ အပယ်ရတနာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်စစ်သားသည် အပယ်ရတနာအပေါ် မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်မိသော်လည်း ထီးလိုင်သို့ ပြန်လာကာ ရွာသူကြီး၊ ဗိုလ်သူကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းဆောင်တာများ လုပ်ဆောင်ပြန်၏။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကျန်စစ်သားသည် အပယ်ရတနာရှိရာ ပရိမ္မသို့ မကြာခဏ သွားရောက်လေ့ ရှိတော့၏။

အနော်ရထာ မင်းမြတ်နှင့် ကျန်စစ်သားတို့ ဆုံဆည်းကြပုံကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသည်။ ကျန်စစ်သား မိမိဇာတိ ချင်းတွင်းမြစ် အောက်ဘက် ပရိမ္မမှ ပြန်လာစဉ် မြစ်သားအရပ်၌ ဆုံဆည်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်စစ်သားသည် ကင်တားဆည်နှင့် ငနိုင်းသေဆည်များ ဖို့လုပ်စဉ်အခါက ထီးလိုင်နယ်ကို အုပ်ချုပ်ရသူ ကလန်တစ်ဦးအနေဖြင့် ရပ်သူရွာသားများကို ဦးဆောင်ကာ လုပ်အားပေး ကြီးကြပ်လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကင်းတားဆည်နှင့် ငနိုင်းသေဆည်များသို့ အနော်ရထာမင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင် လှည့်လည် ကြည့်ရှုတော်မူခဲ့သေးသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဆည်ဖို့လုပ်ရာနေရာသို့ လှည့်လာရင်း

ကျန်စစ်သားကို အားပေးချီးမွန်းစကား ဆိုခဲ့သေး၏။ အနီးတွင်လိုက်ပါလာသူ ရဋ္ဌပါလအမတ်ကြီးက ကျန်စစ်သားအား ထီးလိုင်ရပ်မှ သံပျင်ကလေးဖြစ်ကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လျှောက်တင်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်က ဘုရင်မင်းမြတ်အနေဖြင့် နယ်မြေဒေသ အသီးသီးမှ ကလန်သံပျင်များအား တစ်ဦးချင်း တစ်ဖွဲ့ချင်း လိုက်လံနှုတ်ဆက် အားပေးစကား ပြောကြားခဲ့ပေရာ ဆန်းလှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံဆည်းကြပုံကတော့ ကျန်စစ်သားအဖို့ မှတ်မှတ်ရရ ရှိလှ၏။ ကျန်စစ်သားသည် ပုဂံမြို့တော်သို့ ရောက်ခိုက် တုရင်တောင်ထက်သို့ တက်၍ စောရဟန်းဘုရင်၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုသိမ်တော်နှင့် ပုထိုးစေတီတို့ကို သွားရောက်ဖူးမြော်သည်။ ပုထိုးတော်ကို ဖူးမြော်အပြီး တုရင်တောင်ထက်မှ တောင်ခြေချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ လည်းကောင်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ လည်းကောင်း ရှုမျှော်ကြည့်နေလေ၏။

ပုပ္ဖားစောရဟန်း၏ သိမ်တော်ကား ပျက်စီးယိုယွင်းစ ပြုနေပေပြီ။ ကျန်စစ်သားသည် တုရင်တောင်ထက်မှ လူသွားလမ်းကလေး အတိုင်း တမျှော်တခေါ် ရှုကြည့်မိပြန်၏။ တုရင်တောင်ခြေကား ခြောက်သွေ့လှသည်။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့မှာလည်း အရိုးပျိုင်းပျိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ကျန်စစ်သားသည် ဤရှိကြီးကို တစ်ဖက်ဆည်ကန်ကြီး လုပ်ကာ ရေသိုလှောင်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟု ကြံစည်မိ၏။ ဤသို့ဆိုပါလျှင် တုရင်တောင်ခြေ အနီးဝန်းကျင်၌ အမြဲတာဝစဉ် စိမ်းလန်းစိုပြေ နေပေလိမ့်မည်။ ရေသိုလှောင်ဖို့ရာလည်း သိပ်ခဲယဉ်းလှသည်တော့ မဟုတ်။ တုရင်တောင် အနောက်ကျောဆီမှ စီးဆင်းနေသည့် တောင်ကျချောင်းကလေးကို လူအင်အား စည်းလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် ပိတ်ဆို့တာဖို့ပေးရုံသာ ရှိပါသည်။

ကျန်စစ်သား အတွေးရေယာဉ်ကြော၌ နစ်မြောနေစဉ် အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သော သူတစ်ဦး သိမ်တော်နောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုသူမှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးထူထူ၊ အသားညိုညိုနှင့် ယောက်ျားပီသသော အဆင်းသဏ္ဍာန်ရှိ၏။ နားတွင်လည်း နားဇွှင်းအစုံကို ပန်ထားသေးသည်။ ထို့ပြင် သျှောင်ကိုလည်း သေသပ်စွာ ထုံးနှောင်ထားလေသည်။ ထိုသူသည် ကျန်စစ်သားတစ်ဦးတည်း ထိုင်နေရာနေရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လာကာ ရည်ရည်မွန်မွန် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကျန်စစ်သားကလည်း အလိုက်သင့် ပြန်လည် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကျန်စစ်သားသည် ထိုသူကို မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ဘယ်နေရာ ဘယ်အရပ်တွင်တော့ မသိ။ ပရိမ္မကလော၊ ပနံဘက်ကလော မသိကွဲတော့။ ထိုသူသည် ကျန်စစ်သားအား အဘယ်သို့ငေး၍ အဘယ်အကြောင်းကို တွေးတောနေပါသနည်းဟု မေးခွန်းထုတ်၏။ ကျန်စစ်သားကလည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အတိုင်း တုရင်တောင်ခြေမှ တောင်ကျချောင်းကလေးကို တစ်ဘက်ဆည်ကန် လုပ်ကာ ရေ သိုလှောင်ထားရလျှင် အနီးဝန်းကျင်၌ စိမ်းလန်းစိုပြေလာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

ကျန်စစ်သားနှင့် ထိုသူတို့ စကားလက်ဆုံ ကျနေကြစဉ်အတွင်း ချပ်ဝတ်တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် မင်းမှုထမ်းအချို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ရှိလှ၏။ သူတို့ထဲမှ အကြီးအကဲ ဖြစ်ဟန်ရှိသူက ထိုသူအား လက်အုပ်ချီ အရိုအသေပြုလျက် ကျန်စစ်သားအပေါ်ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဟိန်းဟောက်နေလေတော့သည်။

ထို့နောက် သူ၏မင်းချင်းများအား ကျန်စစ်သားကို အဝေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန် မိန့်ကြားလိုက်၏။ သူတို့ပြောဆိုနေသံကြားမှ ကျန်စစ်သားနှင့် စကားလက်ဆုံကျခဲ့သူမှာ မင်းမြတ်အနော်ရထာမှန်း ကျန်စစ်သား သိရှိရလေတော့သည်။ သို့ကြောင့်ပင် ထိုသူအား စိတ်ထဲမှ မြင်းဖူးသလိုလို ဖြစ်နေဟန်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

မင်းမြတ် အနော်ရထာသည် သူ၏မင်းချင်းတို့အား လက်ဝါးကာပြလိုက်၏။ အကြီးအကဲ ဖြစ်ဟန်တူသူက ဘုရင်မင်းမြတ်အား လက်အုပ်ချီ အရိုအသေပြုလျက် မင်းချင်းတို့ကို အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။ မကြာမီ ထိုနေရာသို့ ရဋ္ဌပါလအမတ်ကြီး ရောက်ရှိလာသည်။ အမတ်ကြီးသည် ကျန်စစ်သားအား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ထီးလှိုင်ရှင်ပါတကားဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကျန်စစ်သားသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လည်းကောင်း၊ အမတ်ကြီးကို လည်းကောင်း အရိုအသေ ပြုလိုက်လေသည်။ အမတ်ကြီးက ကျန်စစ်သားသည် ထီးလှိုင်သံပျင်ကြီး မဟာသမန်း၏ သားဖြစ်ကြောင်း လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ပြီး ရပ်ရွာသာယာရေးကို အမြဲအလေးဂရုပြုသူ ဖြစ်ကြောင်းများကို ဘုရင်မင်းမြတ်အား လျှောက်ထားလိုက်၏။

မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် ကျန်စစ်သား၏ ကျောကိုပုတ်လျက် အဖိုးအနွှာ ထိုက်တန်သောသူ ဖြစ်တကားဟု ချီးမွမ်းစကား ဆိုတော်မူလေသည်။ ကျန်စစ်သားအား ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဟိန်းဟောက်ခဲ့သူ မင်းချင်းတို့၏ အကြီးအကဲမှာမူ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရှိရှိကလေး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မင်းမြတ် အနော်ရထာသည် ကျန်စစ်သား၏ တုရင်းတောင်ခြေ၌ တစ်ဖက်ဆည်ကန် လုပ်မည့် စိတ်ကူးကို ရဋ္ဌပါလအမတ်ကြီးအား ပြောပြ ချီးမွမ်းလိုက်၏။ ရဋ္ဌပါလအမတ်ကြီးကလည်း အလွန်ပင် လျော်ကန် သင့်မြတ်လှပါကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ပြန်လည် လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

များမကြာမီ ဘုရင်မင်းမြတ် စောရဟန်း သိမ်တော်မှ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်ဆီသို့ ပြန်လည် ကြွရောက်လေတော့၏။ ကျန်စစ်သားသည် တုရင်းတော်မှ ပုထိုးတော်ကို ဝတ်ပြုပြီး တောင်ခြေသို့ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပုဂံမြို့တော်တွင်းရှိ ခေတ္တတည်းခိုရာ သရဗာတံခါးမှူး၏ စံအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ အပြန်လမ်းခရီး တစ်လျှောက်တွင် အနော်ရထာမင်းမြတ်၏ ပြည်သူပြည်သားများအပေါ် သဘောထားကြီးစွာ ဆက်ဆံတတ်ပုံ၊ သနားကြင်နာတတ်ပုံတို့ကို စဉ်းစားတွေးတောမိရင်း ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်ရသေးသည်။

ကျန်စစ်သားသည် ပုဂံနေပြည်တော်တွင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ တံခါးမှူးအား တုရင်းတောင် စောရဟန်းသိမ်တော်၌ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့ပုံအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောမိ၏။ ထို့နောက် သူ့အားလည်း အဖိုးအနွှာ ထိုက်တန်သောသူတစ်ဦးဟု အသိအမှတ်ပြု မိန့်ဆိုသွားကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလေသည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ သရဗာတံခါးမှူးမှာ ကျန်စစ်သားထံမှ သတင်းစကားများကို ကြားသိရသောအခါ မိတ်ဆွေကျန်စစ်သားအတွက် များစွာဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမိလျက် ကျန်စစ်သားအား ပွေဖက်ကာ လှုပ်ခါလိုက်လေတော့၏။

ကျန်စစ်သားသည် ပုဂံနေပြည်တော်တွင် အခွန်တော်ကိစ္စများ၊ တရားတဘောင် အမှုအခင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများကို ဆိုင်ရာမင်းမှုထမ်း အရာရှိကြီးများနှင့် ဆွေးနွေးနှီးနှောပြီးနောက် မြင်းစီးလျက် ထီးလိုင်ရပ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ လမ်းခရီး မြောင်းဆုံတွင် ဖခင်၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးရီးတော်ထံ ဝင်ရောက်ကာ သာကြောင်းမာကြောင်းတွေ မေးမြန်းရသေးသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဆွမ်းခံဝင်ချိန်မှ ထီးလိုင်သို့ ပြန်ရောက်တော့သည်။

ထီးလိုင်ရွာတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ထီးလိုင်ရွာသူကြီးနှင့် ရပ်ရွာလူကြီးတို့က ကျန်စစ်သားအား ဝမ်းသာအယ်လဲ ဆီးကြိုကြသည်။ ထို့နောက် နေပြည်တော်မှ အကြောင်းကိစ္စ အဝဝကိုလည်း မေးကြမြန်းကြ၏။ ကျန်စစ်သားက ပုဂံမင်းကြီးနှင့် တရင်းတနီး စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့ရပုံကအစ ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ထီးလိုင်ရွာသူကြီးနှင့် နားထောင်နေကြသူ ရပ်ရွာလူကြီးတို့က ကျန်စစ်သားအား ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြသည်။ မိမိတို့ထီးလိုင်ရပ်၏ အကြီးအကဲ သံပျင်တစ်ဦးက ဥသျှောင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်ပင် တွေ့ဆုံရင်းနီး ရရှိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဂုဏ်ယူဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။

ရက်သတ္တပတ်အကြာ၌ပင် ပုဂံနေပြည်တော်မှ ထီးလိုင်သို့ စာချွန်တော် ရောက်ရှိလာပါသည်။ ကျန်စစ်သားအား ပုဂံနေပြည်တော်သို့ လာရောက်အမှုတော် ထမ်းရွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လစ်လပ်သွားသော ထီးလိုင်သံပျင် ရာထူးနေရာကို ထီးလိုင်ရွာသူကြီးအား ယာယီခဏမျှ ခန့်အပ်လိုက်ပါကြောင်းတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်စစ်သားသည် နေပြည်တော်မှ မြင်းသည်တော်များ လာရောက်ပေးပို့သည့် စာချွန်တော်ကို ဖတ်ရှုကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားမိ၏။

ကျန်စစ်သားကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရသူများမှာ ထီးလိုင်ရွာသူကြီးနှင့် ရပ်ရွာလူကြီးများ သာမက ထီးလိုင်နယ်ရွာတို့တွင် နေထိုင်ကြသူ အသည်သားအလုံးတို့ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့က ထီးလိုင်ရှင်ဟု အော်ဟစ်မြည်ကြွေးလျက် ကျန်စစ်သားအတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံးရှိကြ၏။ ဤသတင်းကို ကြားသိရပါက ကျန်စစ်သားနှင့် မေတ္တာမျှနေသူ ပရိမ္မသူကြီး၏ သမီး မိန်းမပျိုကလေးမှာလည်း များစွာ ဝမ်းမြောက် ရှာပေလိမ့်မည်။ သက်ကြီးအိုရွယ်များကတော့ ကျန်စစ်သားကို ထီးလိုင်မှ ထွက်ခွာရတော့မည်မို့ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ရှိကြ၏။

ကျန်စစ်သား အမှန်တကယ် မင်းနေပြည်တော်သို့ ထွက်ခွာရသောအခါ သက်ကြီးရွယ်အိုများ မျက်ရည်မဆည်းနိုင်ကြ။ သူတို့က ထီးလိုင်ရှင်ကို သံပျင်ကြီး မဟာသမန်း လက်ထက် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက သံယောဇဉ် တွယ်လာခဲ့သူများ ဖြစ်ပေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးကတော့ ထီးလိုင်ရှင် ကျန်စစ်သားအတွက် ဂုဏ်ယူမိကြ၏။ ထီးလိုင်ရှင်ကား ဘုရင့်ထံပါး အနီးကပ် အမှုတော်ထမ်းတစ်ဦးအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့ရလေပြီ။

ငွေ့ရှား

ထီးလိုင်ရှင် ကျန်စစ်သားတစ်ယောက် ဘုရင့်အနီးကပ် အမှုတော်ထမ်းအဖြစ် ခန့်အပ်ခံရချိန်မှစ၍ ပရိမ္မသို့ပင် ခြေဦးမလှည့်နိုင်တော့။ သို့သော် နေပြည်တော်တွင်တော့ ကြာရှည်နေရသည်ဟူ၍ မရှိ။

ဘုရင်မင်းမြတ်က အမှုတော်ထမ်း ကျန်စစ်သားအတွက် စံအိမ်တော်နှင့်တကွ အခြွေအရံ လူပျိုတော်သားများ အပြည့်အဝ ခန့်ထားပေးသည်။ သို့ပေမင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က ခရီးထွက်ရသည်ကို ဝါသနာပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အနီးအနားသို့ သွားရောက်တတ်သကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်လေတော့ နေပြည်တော်မှ ဝေးကွာလှမ်းသည့် အရပ်ဒေသများသို့ သုံးည၊ လေးညအိပ် ခရီးနှင့်လေ့ရှိ၏။ သွားတိုင်းလည်း ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်း ကျန်စစ်သား လိုက်ပါရစေမြဲ။

ဘုရင်မင်းမြတ်က အမှုတော်ထမ်း ကျန်စစ်သားသို့ အသွေးအမွှေး လှသော မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို ပေးအပ် ချီးမြှင့်လေသည်။ ထိုမြင်းကြီးကို မြင်းသည်တော်တို့က "နုလုံးကွန့်ခေါင်" ဟု အမည်ပေးထားကြ၏။ ကျန်စစ်သားသည် ဘုရင်မင်းမြတ် နေပြည်တော်၌ စံနေချိန် အားလပ်သောအခါများ၌ နုလုံးကွန့်ခေါင် မြင်းကိုစီးကာ မြင်းစီး လေ့ကျင့်လေ့ ရှိပါသည်။ မြင်းစီးရင်းလဲ ဓားခုတ်၊ လှံထိုးစသော အတတ်တို့ကိုပါ လေ့ကျင့်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဦးတည်း လေ့ကျင့်သကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ လူပျိုတော်သား နောက်လိုက် တပည့်များနှင့်အတူ လေ့ကျင့်နေတတ်သည်။

အနော်ရထာ မင်းမြတ်သည်လည်း မြင်းစီးကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က နောင်တော် စုက္ကတေးဘုရင်ကိုပင် မြင်းပေါ်မှလှံဖြင့် အနိုင်ထိုးသတ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်လေရာ မြင်းစီး ကျွမ်းကျင်လှသည်မှာ မဆန်းပါပေ။ ထူးခြားသည်ကား ဘုရင်မင်းမြတ် အနီးအပါးသို့ လှည့်လည်သွားရောက်ရာတွင် မြင်းပေါ်၌ သာမန် အသည်သား တစ်ဦးအဖြစ်သာ ဆင်မြန်းကာ စီးနင်းလိုက်ပါခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ကျန်စစ်သား အပါအဝင် သူ၏နောက်လိုက် မြင်းသည်တော် အားလုံးကို မှာကြားထားသည်။ သူလှည့်လည်သည့်အခါ ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်ကြောင်း မသိပါစေနှင့်ဟူ၏။ သို့မှသာ ပုဂံနိုင်ငံတော်၏ အခြေအနေမှန်ကို ပကတိအတိုင်း ရှုမြင်နိုင်မည်ဆို၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ခံယူ သုံးသပ်ချက်သည်လည်း မှန်ကန်ပါသည်။ ပြည်သူအများသည် တိုင်းခန်း လှည့်လည်လာသူကို ပြည့်ရှင်မင်းမှန်း သိကြပါမူ ပျပ်ဝပ်ရိုသေလျက် ဦးခိုက်ကြမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကလန်သံပျင်တို့ကလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တခမ်းတနား ကြိုဆိုကြကာ မိမိတို့အနေဖြင့် ရပ်ရေးရွာရေးအတွက် မည်မျှကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ထားကြောင်း ရွန်းရွန်းဝေအောင် လျှောက်ထားကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အနော်ရထာမင်းမြတ်အနေဖြင့် ပကတိ အခြေအနေမှန်ကို သိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ယခုရက်ပိုင်းတွင် မင်းမြတ်အနော်ရထာ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးအတိုင်း အထက်အညာသို့ ဆန်တက်မည်တော့။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ဘုရင့်စီးတော်မြင်းကို ဆိုင်ရာအမတ်က အရံသင့် ပြင်ရတော့၏။ ကျန်စစ်သားနှင့် နောက်ပါမြင်းသည်တော်များလည်း အဆင်သင့် ပြင်ကြရသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ခရီးဝေးကွာနိုင်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဗန့်ကျီနယ်ဘက် ရောက်အောင် သွားမည်ဟု ပြောဆိုသံ၊ မိန့်ကြားနေသံ ကြားရသည်။ ကွန်းပြောက်တော်မှ အရာရှိအချို့ပင် လိုက်ပါကြရမည် ဆို၏။ ဆင်ရှုကွန်းအမတ်၏ အဆိုအရဆိုပါမူ ရက်သတ္တပတ်နီးပါး ကြာနိုင်ပေသည်။

နေပြည်တော်မှ ခရီးစတင်ထွက်ခွာမည့်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေပြီ။ နံနက်အရက်ကျင်းသည်နှင့် မင်းမြတ်အနော်ရထာနှင့်အဖွဲ့ ဝင်းမနားတံခါးမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ အနော်ရထာမင်းကြီးကား သာမန် မြင်းသည်တော်တစ်ဦး ကဲ့သို့သာ ဝတ်ဆင်ထားပေရာ မြင်တွေ့ကြရသူများအဖို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟု မည်သို့မျှ ထင်မြင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အနော်ရထာမင်းမြတ်ကလည်း ဤသို့ လှည့်လည်သွားရောက်မည့်အကြောင်းကို တောင်ပြင်သည် မိဖုရားကြီးနှင့် လူယုံတော်အချို့ကိုသာ အသိပေးလေ၏။ မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် မြင်းစီးထွက်ခွာသွား၏။ စုစုပေါင်း မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဆယ်ကျော် ပါဝင်ကြသည်။

မင်းမြတ် အနော်ရထာတို့ မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့သည် ဧရာဝတီမြစ်ရိုးအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ အသော့နှင့်ခွဲကြရာ ညနေစောင်းလျှင်ပင် သလ္လာဝတီမြစ်နှင့် ဆုံရာမြစ်ဆုံသို့ ရောက်ရှိကြလေသည်။ နေ့လည်စာကိုတော့ ပွဲတော်အုပ်မပါ။ သာမန် စားမြိန်ထုပ်ဖြင့်ပင် စားသောက်ခဲ့ရ၏။ ကျန်စစ်သားမင်းသည် အရှင်သခင် ဘုရင်မင်းမြတ်အား ကြည့်ကာ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိလေသည်။ ယခု ဘုရင်မင်းမြတ်သည် စုက္ကတေးမင်းနှင့် များစွာ ကွာခြားလှပေ၏။ ကျန်စစ်သား သာမက မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ် အားလုံးကပါ မင်းမြတ် အနော်ရထာကို စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ချီးမွမ်းကြည်ညိုကြလေ၏။ သို့သော် အရိုအသေ မပြုရဲကြ။ သာမန် မင်းမူထမ်းကဲ့သို့သာ ပြောဆိုဆက်ဆံရမည်ဟု သံမကီစည်းမျဉ်း အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျန်စစ်သားတို့အုပ်စုသည် မြစ်ဆုံအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ နှစ်စု ခွဲလိုက်ကြ၏။ ကျန်စစ်သားနှင့် အခြားမြင်းသည်တော် လေးဦးက မြစ်ဆုံသို့ဦးစွာ မြင်းဒုန်းစိုင်း စီး၍ သွားရောက်ကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ကျန်မြင်းသည်တော်များကမူ နောက်မှ တဖြေးဖြေးဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာကြ၏။ ကျန်စစ်သားသည် မြစ်ဆုံကမ်းပါး၌ ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် နေရာထိုင်ခင်း ပြုလုပ်ရန် စီမံဆောင်ရွက်လေ၏။ ဦးစွာခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ရှင်းလင်းသည်။ ထို့နောက် အနီးအပါးမှ သစ်လုံးသစ်ချောင်းများဖြင့် ခုံတန်းတစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်၏။

မကြာမီ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ကျန်မြင်းသည်တော်များ ရောက်ရှိလာကြသည်။ မင်းမြတ် အနော်ရထာက မြစ်ဆုံနေရာမှ စီးဆင်းလျက်ရှိသော မြစ်ရေပြင်ကို ကြည့်ရှုရင်း ဧရာဝတီမြစ် အတွင်းသို့ ပေါင်းဝင်စီးဆင်းလာသော မြစ်လက်တက် အမည်ကို မေးမြန်း၏။ ကျန်စစ်သားက မဆိုင်းမတွပင် ဤမြစ်မှာ သလ္လာဝတီမြစ် ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်၏။ မင်းမြတ်အနော်ရထာတို့ မြင်းသည်တော်တစ်စု ထိုနေ့ည မြစ်ဆုံ၌ပင် စခန်းချကြလေသည်။ ညနေစောင်း နေဝင်လုနီးသည်နှင့် မြင်းသည်တော်တစ်ဦးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်နေရသော ရွာကလေးဆိုသို့ မြင်းစီး ထွက်ခွာသွားသည်။

မကြာမီ မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ် ရွာထဲမှပြန်လာတော့ ငှက်ပျောဖက်ဖြင့် ထုပ်ထားသော ထမင်းထုပ်များ ပါလာ၏။ ဘုရင်မြင်းသည်တော် အမူထမ်းများ ရွာထိပ်မြစ်ဆုံတွင် စခန်းချလျက်ရှိကြောင်း သိရှိရ၍ ထမင်းထုပ်များ၊ တစ်အိမ်တစ်ထုပ် ဆင့်ဆိုကာ ပေးပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ရွာသူကြီးမှာမူ လှည်းယာဉ်ကလေးတစ်စင်းဖြင့် မြစ်ဆုံသို့ ဒုန်းစိုင်းလိုက်ပါလာလေသည်။ ရွာသူကြီးသည် မြင်းတပ်ပိုလ်ဟု ယူဆထားသော အနော်ရထာမင်းမြတ်အား အရိုအသေ ပြုလိုက်၏။ ထိုအခါ

ဘုရင်မင်းမြတ်က ရွာသူကြီးအား ရပ်ရွာအခြေအနေ၊ မြို့ဆော်ရွာဆော် ကလန်သံပျင်တို့၏ အုပ်ချုပ်ပုံ အနေအထားတို့ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။

ရွာသူကြီးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်အား အမှန်ပင် မြင်းတပ်ဗိုလ်ဟု ယူဆကာ ကလန်သံပျင်တို့ အခြေအနေကို ပကတိ သိမြင်သည့်အတိုင်း ပြောပြ လျှောက်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ဘုရင်မင်းမြတ်က နောက်တစ်နေ့တွင် ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးကာ ခရီးဆက်လိုသဖြင့် ဝါးဖောင်များ စီစဉ်ပေးနိုင်ခြင်း ရှိ၊ မရှိ ရွာသူကြီးကို မေးမြန်း စုံစမ်းကြည့်သည်။ ရွာသူကြီးက မဆိုင်းမတွပင် ညတွင်းချင်း သူ့ရွာသူရွာသားများဖြင့် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သဘောကျနှစ်ခြိုက်သွားကာ ရွာသူကြီးအား စီစဉ်စရာ ရှိသည်များကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် အမှန်ပင် ရွာသူကြီး၏ လူများ တစ်ညလုံးနီးပါး ဝါးဖောင်များကို လာရောက် လုပ်ဆောင်ကြသည်။ လသာသာတွင် သူတို့ မပင်မပန်း ဖောင်ဖွဲ့နေကြသည်မှာ ချီးမွမ်းဖွယ်ရာပင်။ ကျန်စစ်သားသည် ထိုသူများ အလုပ်လုပ်နေရာသို့ မကြာခဏ သွားရောက်ကာ နယ်မြေဒေသနှင့် ပတ်သက်၍ သိလိုသည်များကို မေးမြန်းကြည့်လေသည်။ ဤနယ်မြေဒေသကား သူနှင့်စိမ်းလှသော နယ်များမဟုတ်ပေ။ ကျန်စစ်သားသည် ဧရာဝတီမြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်း ချင်းတွင်းမြစ် အထက်ပိုင်းမြစ်ဆုံနှင့် မဝေးလှသော ပရိမ္မတွင် ဖွားမြင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖခင်သံပျင်ကြီး မဟာသမန်းမှာ ထီးလိုင်အရပ်သားဖြစ်သဖြင့် နောင်တွင် ထီးလိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် အရံသင့်ဖြစ်နေသော ဝါးဖောင်များဖြင့် လူရော၊ မြင်းပါ ဧရာဝတီမြစ် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးသွားကြသည်။ ထို့နောက် မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လျှင် မြင်းများဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ နေ့လည်စာကို ကျန်စစ်သားက တာဝန်ယူပေသည်။ ကျန်စစ်သားသည် မြောင်ရွာရှိ မြင်းစီးကြီးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ မြင်းစီးကြီးမှာ သူ၏မိခင်နှင့်လည်း ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသူ ဖြစ်လေရာ နေ့လည်စာအတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီမံပေးလေသည်။ နေ့လည်စာ စားသောက်ပြီး အချို့ပွဲအုပ်များပင် ဆက်သခဲ့သေး၏။

များမကြာမီ မြင်းသည်တော်များ မြောက်ဘက်သို့ ဆက်လက် ခရီးထွက်ခွာကြသည်။ ဤဘက် ခရီးစဉ်ကိုတော့ ကျန်စစ်သားကပင် ဦးဆောင်ပါသည်။ ကျန်စစ်သားသည် မြောင်နယ်မှ မြင်းမူနယ်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်သွားရောက်၏။ ပြီးလျှင် ကျောက်ကာဘက်မှ လှည့်ကာ မင်းကြီးသွားလိုသည့် ဗန်းကျီနယ်သို့ ခရီးဆက်မည်ဖြစ်သည်။ မြင်းမူနယ်တွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ထန်းပင်တွေက သိသိသာသာ ပေါများလာသည်။ တစ်နေရာတွင် ထန်းတောကြီး တစ်တောကို ဖြတ်သန်းကြရ၏။ ထန်းတောကြီးအလယ်၌ ထန်းလက်မိုး ထန်းရွက်ကာ တဲကြီးတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ကြရသည်။

ကျန်စစ်သားသည် ထန်းတဲရှေ့၌ မြင်းကို ရပ်တန့်ကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အခြားမြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်များမှာမူ ထန်းတောအတွင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကျန်ရစ်ကြ၏။ ကျန်စစ်သားက ထန်းတဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မည် ပြုသောအခါ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်လူတစ်ဦး

ထန်းလှီးစားနှင့် မြို့အိုးများကို ခါးတွင်ချိတ်ကာ တဲအတွင်းမှ ထွက်လာလေသည်။ ထိုအတောအတွင်း ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရောက်ရှိလာကြ၏။ ညနေ စောင်းပြီမို့ ဤထန်းတောထဲ၌ပင် စခန်းချရန် ဟန်ပြင်ကြသည့်အလျောက် အားလုံးမြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်ကာ အဆင်ပြေမည့် နေရာထိုင်ခင်းများကို ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။

တဲအတွင်းမှ ထွက်လာသူသည် မြင်းစီးအုပ်စုကို မြင်သည်နှင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွား၏။ ထို့နောက် သူသည် မဝံ့မရဲဖြင့် မြေပေါ်၌ ထိုင်ချလျက် အရိုအသေပြုဟန် ပြုလိုက်လေသည်။ ကျန်စစ်သားက လက်ကာပြတော့မှ နေရာမှ ပြန်ထလာ၏။ ကျန်စစ်သားက အဘယ်ကြောင့် ကြောက်ရွံ့သနည်းဟု မေးမြန်းကြည့်တော့ ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်းများသည် သူတို့စိတ်တိုင်းကျ ထန်းရည် အလျင်အမြန် မရရှိပါက မြည်တွန်တောက်တီးလျက် သူ့အား ထုရိုက်လေ့ရှိကြောင်း သို့ဖြစ်၍ သူသည် ထန်းပင်ပေါ်သို့ အလျင်အမြန်တက်ကာ မြို့အိုးများကို မြေသို့ချပေးရကြောင်း ဆိုလေ၏။

ကျန်စစ်သားက ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်းများမှာ ယခုကဲ့သို့ ထန်းတောသို့ လာရောက်ကာ သူတို့စိတ်တိုင်းကျ မဖြစ်တိုင်း ထုရိုက်ကြသည်မှာ အမှန်လောဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့၌ ထိုသူကို ထပ်မံမေးမြန်းပြန်၏။ ထိုအခါ သူက ယခင်မင်းမှုထမ်းကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်ပဲ ယခုစုက္ကတေး ဘုရင်လက်ထက်က မင်းမှုထမ်းများကိုသာ ဆိုလိုကြောင်း ပျာပျာသလဲ ရှင်းလင်း ပြောကြားလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျန်စစ်သားအား မသိမသာ လှမ်းကြည့်အကဲခတ်ကာ ထိုသူ၏အဆိုကို သဘောကျနေလေ၏။

ယခု အုပ်ချုပ်စိုးစံနေသည့် မင်းမြတ် အနော်ရထာကား မည်သို့မည်ပုံ ရှိကြောင်း ဝေဖန် ပြောကြားစေသောအခါ ထိုသူက အနော်ရထာ မည်သို့မည်ပုံ အုပ်ချုပ် စိုးစံနေကြောင်းကိုမူ သူမသိ။ သို့သော်အနော်ရထာ၏ မင်းမှုထမ်းတို့မှာ ယခင်စုက္ကတေး၏ မင်းမှုထမ်းများကဲ့သို့ သူ့ကို ရိုက်နှက်ထုထောင်းမှု မရှိတော့ကြောင်း ပြန်ပြောလေသည်။ သူသည် စုက္ကတေးလက်ထက် မင်းမှုထမ်းများ၏ ဗိုလ်ကျစိုးမိုး အနိုင်ကျင့်မှုကြောင့်ပင် ယခုအခါ ထန်းပင်များကို အလျင်အမြန် တက်နိုင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျန်စစ်သားအား ရှင်းလင်းပြောပြပါသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုသူအား အသေအချာကြည့်လျက် ပြုံးရယ်ကာ ဆိုလေသည်။ ယခုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် အမှုတော်ထမ်းများ၏ ရိုက်နှက်ထုထောင်းမှုကို မခံရရှိမျှမက ထန်းပင်တက် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးပင် ဖြစ်နေလေရာ ဘုရင်မင်းတရားအား ကျေးဇူးတင် ထိုက်ပေကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အကယ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ် ဤထန်းတောသို့ ရောက်ရှိလာပါကမူ မည်သို့မည်ပုံ ကျေးဇူးပြုမည်နည်းဟု မေးမြန်းကြည့်၏။ ထိုသူက မဆိုင်းမတွပင် အားပါးတရ ပြုံးရယ်ကာ ဘုရင်မင်းတရားကြီးသည် မည်သည့်အခါမျှ သူ၏ ထန်းတဲကလေးသို့ ရောက်ရှိလာနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆိုလေတော့၏။

မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် ထိုသူ၏ ရိုးသားပွင့်လင်းပုံကို သဘောကျကာ ကျန်စစ်သားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုသူနှင့် ဆက်လက် စကားပြောဆိုပြန်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ပုဂံနေပြည်တော်၌ တွေ့ဆုံခဲ့သော် မည်သို့မည်ပုံ ကျေးဇူး တုံ့ပြန်မည်နည်းဟု မေးခွန်း

ထုတ်ကြည့်လျှင် ထိုသူက ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ထန်းတက်အလုပ်မှာ နေ့စဉ်မပြတ် လုပ်ရသော အလုပ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ ထန်းပင်ကို နေ့စဉ်နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် ပုံမှန်လှီးပေးရန် လိုပေရာ သူ့အနေဖြင့် ပုဂံနေပြည်တော်သို့ သွားရောက်ရန် မည်သည့်အခါမျှ အခွင့်သာမည် မဟုတ်ကြောင်း မဆိုင်းမတွပင် ဖြေကြားပြန်သည်။

နောက်ဆုံး ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့အနေဖြင့် ပုဂံနေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ ထန်းတက်သမားအကြောင်း ပြောကြားပေးပါမည်။ အမည်ကို ပြောပါဟုဆိုလျှင် ငထွေရှူးဟု ခေါ်ကြောင်း၊ မြင်းမူနယ်တွင် ငထွေရှူးဆိုပါက တစ်နယ်လုံးအသိပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ အမည်ရင်းမှာ ငထွေဖြစ်သော်လည်း ထန်းရည်သောက် လာကြသူများ အကြိုက် ရှူးရှူးပေါပေါ နေရာမှ ငထွေရှူးဟူသော အမည်ရလာသည် ဆိုပါသည်။ ထိုနောက် မင်းချင်းဧည့်သည်တို့ကို ဧည့်ခံရန် ထန်းပင်ပေါ်တက်ဦးမည်။ ခေတ္တခဏ စောင့်ဆိုင်းနေကြပါဟုဆိုကာ ထန်းပင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်ဖြတ်လတ်စွာ တက်သွားလေတော့သည်။

ငထွေရှူးသည် ထန်းပင်ထက်မှနေ၍ အောက်သို့ကြိုးဖြင့် မြူအိုးများချပေး၏။ တပည့်ဖြစ်သူက မြူအိုးကို ဖြုတ်ယူကာ တဲထဲရှိ စင်ထက်သို့ တင်လိုက်၏။ ငထွေရှူးသည် ထန်းပင်အောက်သို့ ပြန်မဆင်းပဲ အခြားထန်းပင်ဆီသို့ ထန်းလက်များမှတစ်ဆင့် ခုန်ကူးသွားလေသည်။ ထိုနောက် အောက်သို့ မြူအိုးကို ကြိုးဖြင့် ချပေးပြန်၏။ တပည့်ဖြစ်သူက လိုက်လံသိမ်းဆည်းကာ တဲဝရှိ စင်ပေါ်သို့ တင်ပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ငထွေရှူး၏ ထန်းပင်တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ကူးပြောင်း တက်ရောက်နေပုံမှာ များစွာချီးမွမ်းဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ အနော်ရထာမင်းမြတ်တို့ မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးလည်း ငထွေရှူးကို ချီးမွမ်းမဆုံး ရှိကြ၏။

ငထွေရှူး၏ တပည့်ဖြစ်သူက မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်များအား ဝါးခွက်တစ်ခွက်စီ တရိုတသေ ပေးအပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြူအိုးများအတွင်းမှလှယ်ထည့်ထားသည့် ဝါးကျည်တောက်ကြိုးဖြင့် ထန်းရည်များ လိုက်လံ ထည့်ပေးလေ၏။ မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်များက ထန်းရည်ကို တစ်ငုံစီခန့် မြည်းစွက်ကြည့်ကြသည်။ ထန်းရည်၏ အရသာမှာ အလွန်ပင် ကောင်းလှသည်။ ကျန်စစ်သားကတော့ မင်းမြတ် အနော်ရထာအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က အသာတကြည် ပြုံးပြလျက် ထန်းရည်တစ်ငုံ သောက်ကြည့်သည်။ အမှန်ပင် ကောင်းမွန်သော ထန်းရည်ဖြစ်ပြီး အနံ့အသက်မှာလည်း သင်းပျံ့နေ၏။

မင်းမြတ်အနော်ရထာတို့ ထန်းရည် သုံးဆောင်နေကြစဉ်ပင် ငထွေရှူးသည် ထန်းပင်ထက်မှ ဇောက်ထိုး အနေအထားဖြင့် လျှောဆင်းလာ၏။ ထန်းတဲရှေ့တွင် ထိုင်နေကြသူ မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုမှာ ငထွေရှူး၏ ထူးခြားသော အပြုအမူကြောင့် အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုဝိုင်း၍ ချီးမွမ်းစကား ဆိုကြလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငထွေရှူးသည် အစထန်းပင်မှ တက်သွားသော်လည်း ထန်းတော တစ်ပတ်လည်ပြီး အဆုံးထန်းပင်မှ ပြန်ဆင်းလာသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ငွေရှား ထန်းတဲရှေ့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ မင်းမြတ်အနော်ရထာက ငွေရှား၏ တုတ်ခိုင်မာကျောသည့် လက်မောင်းကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ထန်းလှီးစားကိုလည်း ကိုင်တွယ်ကြည့်သည်။ စားက ထက်လှပါဘိ။ ငွေရှားက မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်များ အားလုံးကို လက်အုပ်ချီ အရှိအသေပြုကာ အဆင်ပြေမှုရှိမရှိ မေးမြန်း၏။ ကျန်စစ်သားက အဆင်ပြေပါကြောင်း၊ ဤညတွင် ထန်းတဲ၌သာ အားလုံးတည်းခိုကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။ ငွေရှားသည် ကျန်စစ်သား၏ စကားကိုကြားသည်နှင့် ထမင်းချက်ရန် ဈေးထဲသို့ ဆန်သွားဝယ်မည်ဆို၏။ ကျန်စစ်သားက လက်ကာပြလျက် စားနပ်ရိက္ခာ အစုံပါကြောင်း ပြောဆိုမှ ငွေရှားနေရာတွင် ပြန်ထိုင်၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ငွေရှားကိုကြည့်ကာ အဘယ်ကြောင့် ထန်းရည်အိုး အမြောက်အမြားကို အပင်ထက်မှ ချရသနည်းဟု မေး၏။ ငွေရှားက ထန်းရည်များကို ညဘက်တွင် ထန်းလျက် ချက်ရကြောင်း၊ နံနက်တွင် မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း မြင်းမူရွာမှ လာရောက်ဝယ်ယူကာ ဈေးအတွင်း၌ ပြန်လည်ရောင်းချကြကြောင်း၊ ဤထန်းတောမှ ထွက်သောထန်းလျက်မှာ နာမည်ကြီးပြီး ပုဂံ မင်းနေပြည်တော်သို့ပင် ဖောက်ကား ရောင်းဝယ်ကြကြောင်း ရှင်းပြ၏။ ငွေရှားအဖို့ ယခု လာရောက်ကြသူ မင်းချင်းများမှာ ယခင် မင်းမူထမ်းများကဲ့သို့ သောက်စားမူးယစ် ရမ်းကားကြသူများ မဟုတ်သဖြင့် ညဘက်တွင် ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်စွာ ဧည့်ခံလေသည်။ မင်းချင်းများသည် မြင်းပေါ်၌ တင်ဆောင်လာသည့် ဆန်နှင့်ငါးခြောက်ကို ထန်းတဲအတွင်း၌ပင် ချက်ပြုတ်ကြ၏။

ညစာစားပြီးသောအခါ ငွေရှားက မင်းချင်းများအား ထန်းလျက်၊ ရေနှေးကြမ်းတို့ဖြင့် ဧည့်ခံပြန်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကတော့ ထန်းလက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဖားရုပ်ကလေးများ၊ ခြင်းတောင်းကလေးများ၊ မိချောင်းရုပ်ကလေးများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေ၏။ ငွေရှားသည် ဘုရင်မင်းမြတ်အား မင်းချင်းတို့၏ ခေါင်းဆောင် မြင်းသည်တော်ကြီး ဟူ၍ပင် စိတ်ထဲ၌ ထင်မှတ်ကာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာပင် ဆက်ဆံပြောဆိုလေသည်။ ဤသည်ကိုပင် ဘုရင်မင်းမြတ်က ပိုမိုသဘောကျနေပေ၏။ သူသည် ထန်းလက်ဖြင့် ဆင်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ ယက်လုပ်ပြလိုက်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဤအရုပ်ကလေးကို နေပြည်တော်၌ ကျန်ရစ်သူ သားတော်မောင်အတွက် ပေးလိုက်ရန် တောင်းခံသည်။

နံနက်စောစော အိပ်ယာထ၍ ထန်းတောအတွင်းမှ ဆက်လက် ခရီးထွက်ခွာကြရန် ပြင်ဆင်လေသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ၏မင်းမူထမ်းတစ်ဦးအား ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်သော ငွေရှားအတွက် ထိုက်တန်သည့် ဆုလာဘ်ကိုချီးမြှင့်ရန် မိန့်ကြားလိုက်၏။ ငွေရှားမှာမူ မင်းချင်းတစ်ဦး ပေးအပ်သည့် နဝရတ်လက်စွပ်ကို ကိုင်လျက် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ငေးမော ကျန်ရစ်လေတော့၏။ ကျန်စစ်သားတို့အဖွဲ့ ဗန်ကျီနယ်ဘက်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။

ငလုံးလက်ဖယ်

ငထွေးရှူးသည် မင်းချင်းများထန်းတောမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ပေးအပ်ခဲ့သည့် နဝရတ်လက်စွပ်ကလေးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေမိ၏။ ဤနဝရတ်လက်စွပ်ကား အဖိုးအနွှာ ထိုက်တန်ပေလိမ့်မည်။ မိမိကဲ့သို့သော ထန်းတက်သမားတစ်ဦးနှင့် လားလားမျှမထိုက်။ မင်းချင်းတစ်ဦးသည် မိမိအား အဘယ်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤနဝရတ်လက်စွပ်ကို ပေးအပ်ခြင်းပါနည်း။ မိမိကိုယ်တိုင် အဖြေရှာ၍မရ။ ဖြစ်နိုင်စရာဟူ၍ သူတို့အား မိမိက ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်စွာ ဧည့်ခံခဲ့သည့် အကြောင်းသာ ရှိသည်။ ယခင်စုက္ကတေးဘုရင် လက်ထက်ကလည်း မိမိအနေဖြင့် မင်းမှုထမ်း မြင်းသည်တော်များအပေါ် ဤကဲ့သို့ပင် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်စွာ ဧည့်ခံခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ငထွေးရှူးသည် ထန်းခေါက်ဖာအတွင်း၌ နဝရတ်လက်စွပ်ကို တရိုတသေ သိမ်းဆည်းလိုက်ကာ ထုံးစံအတိုင်း ထန်းပင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်၏။ နေမြင့်လှပြီဖြစ်သော်လည်း တပည့်ဖြစ်သူက ရောက်မလာသေး။ ငထွေးရှူးသည် သူ၏တပည့်အား စောင့်ဆိုင်းနေ၍ မဖြစ်။ ထန်းတက်အလုပ်က အချိန်မှန်ဖို့ လိုသလို လုံ့လဝီရိယရှိဖို့လည်း လိုသည်။ ထန်းနို့များကို နံနက် နေထန်းတဖျား မရောက်မီ အပြီးလှီးဖြတ်နိုင်မှ ထန်းရည်ကောင်းရသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ထန်းရည်အရသာ ပြောင်းသွားနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် အချဉ်ဓာတ် အနည်းငယ် ပေါက်သွားနိုင်ပေသည်။

ငထွေးရှူးသည် ယင်းသို့ နိစ္စရူဝ ထန်းပင်တက်ရင်းဖြင့်ပင် တစ်လတာအချိန် ကုန်သွားသည်။ မင်းချင်းတို့ ထန်းတောမှ ထွက်ခွာသွားကြပြီးနောက် တစ်လတိတိပြည့်သောနေ့၌ နေပြည်တော်မှ စာချွန်တော် ရောက်ရှိလာ၏။ ယခင်လာရောက်ခဲ့ဖူးသည့် မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ တစ်ဦးက ထန်းတဲသို့ လာရောက် ပို့ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာချွန်တော်တွင် ဘုရင် အနော်ရထာ မင်းမြတ် အမိန့်တော်အရ ငထွေးရှူးအား နေပြည်တော်သို့ လာရောက် အမှုတော်ထမ်းရန် ဆင့်ခေါ်ထားလေသည်။ ငထွေးရှူးသည် နားမလည်ဟန်ဖြင့် စာချွန်လာပို့သူ မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်အား အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းလျှောက်ထားကြည့်၏။ သည်တော့ သူ့အဖို့ ပိုမိုအံ့ဩရပြန်လေသည်။

လွန်ခဲ့သည့်လက သူ၏ထန်းတဲတွင် တစ်ညညီတာ လာရောက် တည်းခိုသွားသူများထဲ၌ အနော်ရထာမင်းမြတ် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့သည်တို့။ အသက်လေးဆယ်ခန့်အရွယ် နှုတ်ခမ်းမွှေးစစနှင့် ငထွေးရှူးထံမှ ထန်းလက်ဆင်ရုပ်ကလေး တောင်းယူသွားသူပုဂ္ဂိုလ်မှာ အနော်ရထာမင်းမြတ်ပင် ဖြစ်သည်တို့။ ငထွေးရှူး ဤသို့ကြားသိရတော့ ကျောချမ်းသွားမိသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အဘယ်ကြောင့် သူ၏ ထန်းတဲအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရပါသနည်း။ ထို့နောက် မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ် မင်းမှုထမ်းက ဆက်လက်ဆိုပြန်၏။ နဝရတ်လက်စွပ်ကို ပေးအပ်စေသည်မှာလည်း ယင်း အနော်ရထာ မင်းမြတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ငထွေးရှူးအနေဖြင့် အနော်ရထာမင်းမြတ် ကဲ့သို့သော ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည် မိမိ၏ ထန်းတောထဲသို့ မည်သည့်အခါမျှ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်မြင်ခဲ့မိသည်။ ယခုမူ သူ၏အထင်ကား တက်တက်စင် မှားယွင်းနေပေပြီ။ ငထွေးရှူးအနေဖြင့် ယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းလှသော်လည်း နဝရတ်လက်စွပ်က သက်သေခံနေပေသည်။ မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်၏ အဆိုအရ

အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် ရိုးသားပွင့်လင်း၍ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်တတ်သူ၊ ထန်းပင်တက်ရာ၌ လွန်စွာကျွမ်းကျင်သူ ငထွေးရှူးအပေါ် အထူးနှစ်ခြိုက် သဘောကျသွားကာ ယခုကဲ့သို့ နေပြည်တော်သို့ ဆင့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ငထွေးရှူးက မည်သည့်နေ့ရက်တွင် ပုဂံနေပြည်တော်၌ စတင်အမှုထမ်းရွက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်အား မေးမြန်းကြည့်သောအခါ အမြန်ဆုံး လာရောက်အမှုတော် ထမ်းရွက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်သည်ဆို၏။ ငထွေးရှူးသည် မိမိငယ်စဉ်ကပင် နေထိုင်ခဲ့သော ဤထန်းတောကြီးအား စွန့်ခွာမသွားလိုပေ။ ထန်းတောတွင် နေ့စဉ် ထန်းတက် အလုပ်လုပ်ရသည်ကိုပင် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူနေမိသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ထန်းတဲသို့ လာသမျှသူများအား ထန်းရည်ဖြင့် ဧည့်ခံတတ်သလို ညဘက်တွင်လည်း ထန်းလျက် ချက်လုပ်လျက် ပုဂံ မင်းနေပြည်တော်သို့ ပို့ပေးနေသူဖြစ်၏။ သူမရှိပါက မည်သူသည် ဤလုပ်ငန်းတာဝန်ကို ဆက်လက် ထမ်းဆောင်နိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့သော် မင်းမိန့်ဟူသည် ငြင်းဆန်ရကောင်းသော အရာမဟုတ်။

မကြာမီ ထန်းတဲဆီသို့ ငထွေးရှူး၏တပည့် ရောက်ရှိလာသည်။ ငထွေးရှူးက တပည့်ဖြစ်သူအား မင်းချင်းရှေ့၌ပင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ တပည့်ဖြစ်သူမှာ သူနှင့်နှစ်အတော်ကြာ အတူတွဲဖက် အလုပ်လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်လေရာ ငထွေးရှူးအား ထန်းတောကြီးနှင့် ထန်းချက်လုပ်ငန်းကို စွန့်ခွာ၍ နေပြည်တော်သို့ လိုက်မသွားစေလိုပေ။ သို့သော် မင်းမိန့်အာဏာကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့် အလျောက် နောက်တစ်နေ့၌ပင် ငထွေးရှူး ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။ ထိုနေ့နံနက်က ငထွေးရှူးသည် တပည့်ဖြစ်သူအား လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို တာဝန်လစ်ဟင်းမှု မရှိစေရန်အတွက် မှာကြား၏။ ထို့နောက် သူတဲသို့ လာသမျှဧည့်သည်များကို ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်စွာ ဧည့်ခံရန်ကိုလည်း မှာကြားခဲ့သည်။

ငထွေးရှူး နေပြည်တော်ရောက်တော့ ကျန်စစ်သား၏ စံအိမ်တော်၌ အတူတကွ နေထိုင်ရသည်။ ကျန်စစ်သားက သူ့ကို ဓားခုတ်၊ လှံထိုးကအစ ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သော အတတ်ပညာ ဟူသမျှကို သေချာကျနစွာ သင်ကြားပေး၏။ နဂိုမူလကပင် ထန်းတက်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်လေရာ ငထွေးရှူးအဖို့ လအနည်းငယ်အတွင်း သိုင်းပညာအစွမ်း၊ ဂျမ်းဘားပညာ အစွမ်းနှင့် မြင်းစီးအတတ်တို့၌ သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်လေသည်။ အနော်ရထာ မင်းမြတ်မှာလည်း ငထွေးရှူး၏ ဖျတ်လတ် သွက်လက်သော ဟန်အမူအရာတို့ကို ကြည့်၍ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိ၏။

မကြာမီ မင်းမြတ်အနော်ရထာ အနီးဝန်းကျင်သို့ မြင်းစီးထွက်ခွာရာတွင် ကျန်စစ်သားနှင့်အတူ ငထွေးရှူးလည်း လိုက်ပါရလေသည်။ မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် တစ်ကြိမ်တွင် ပုပ္ဖားအရပ်သို့ ထွက်ခွာလေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း မြင်းစီးအမှုထမ်းများ လိုက်ပါကြရလေရာ ကျန်စစ်သားနှင့် ငထွေးရှူးတို့လည်း ပါဝင်ကြ၏။ ပုပ္ဖားသည် ပုဂံမင်းနေပြည်တော်မှဆိုလျှင် (၁၆)တိုင်မျှသာ ကွာဝေးပေရာ များစွာ အလှမ်းကွာလှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မြင်းစီး အမှုထမ်းများသည် နံနက် အရက်တက်တွင် ပုဂံနေပြည်တော်မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ မြင်းစီးအမှုထမ်း ငါးဦးမျှသာ လိုက်ပါလေသည်။

ပုံနေပြည်တော်မှ ထွက်ခွာသည်နှင့် တောင်ကုန်း၊ တောင်တန်းကလေးများကို ဖြတ်သန်း သွားကြရ၏။ လမ်းမှာများစွာ ကျယ်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း မြင်းစီးမင်းချင်းတို့အတွက်မူ အဆင်ပြေ၍ ခရီးတွင်လှပေသည်။ လမ်းခရီးတွင် ခရီးသွားအချို့ကို မကြာခင် ဆိုသကဲ့သို့ တွေ့ရှိရတတ်၏။ ခရီးသွားများမှာ ပုပ္ဖားသို့ ဘုရားဖူးသွားရောက်ကြသူများ၊ ပုပ္ဖားမှ ဆေးဘက်ဝင် နွယ်မြက်သစ်ပင်များ ရှာဖွေကာ ပြန်လာကြသူများ စသည်ဖြင့် ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် မြင်းစီးမင်းချင်းတို့ကို တွေ့ရှိရသောအခါ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းကာ ဦးခိုက်အရိုအသေ ပြုကြ၏။

ပုံနေပြည်တော်မှအထွက် ခရီးဆယ်တိုင်ခန့်အရောက်တွင် အရိပ်ကောင်းသော ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ ခေတ္တ စခန်းချနားခိုကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျန်စစ်သား၊ ငထွေရူးနှင့် ကျန်မင်းချင်းနှစ်ဦးတို့ နည်းတူ ငှက်ပျော်ဖက်ဖြင့် ထုပ်ထားသော စားမြိန်ထုပ်ကိုသာ စားသောက်လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်အဖို့ ဤသို့ သာမန်အသည်သား အသွင်ဖြင့် ခရီးလှည့်လည်ခြင်းကို အလွန်နှစ်ခြိုက် သဘောကျနေပုံ ရလေသည်။ ယခုအခါ ကျန်စစ်သားသည် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အလွန်ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်ပြီး အနော်ရထာမင်းမြတ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အားကိုးအားထား ပြုရသည့် မင်းမူထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်နေလေပြီ။

တထောင့်တနား နားခိုးကြပြီးနောက် ခရီးဆက်ကြပြန်ရာ လမ်းခုလတ် ရွာငယ်ထိပ်တစ်နေရာတွင် လူရွယ်တစ်ဦးကို ရွာသူရွာသားများက ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်နေကြသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ လူရွယ်သည် သူ့ကို ရန်မူနေသူများအား ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် ခုခံနေ၏။ သူ့တွင် ချွေးသံများဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့စိုနေရုံမျှမက နဖူးတွင်လည်း သွေးများ ယိုစီးလျက်ရှိလေသည်။ အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် ဤမြင်ကွင်းအား တွေ့ရှိရသောအခါ အလွန်အံ့အားသင့်ကာ တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့သွား၏။ လူအုပ်ကြီးမှာ မြင်းစီးမင်းချင်းများကို မြင်သည်နှင့် ရပ်တံ့သွားကြသည်။ ထို့နောက် မင်းချင်းတို့အား လက်အုပ်ချီ အရိုအသေ ပြုလိုက်၏။

ကျန်စစ်သားက အားလုံးကို မောင်းထုတ်လိုက်ပေရာ လူအုပ်ကြီးမှာ ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ရွာထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြလေသည်။ ထို့နောက် ကျန်စစ်သားသည် မြင်းထက်မှဆင်းကာ လူရွယ်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်လည်း ကျန်စစ်သားနောက်မှ ကပ်လျက် လိုက်ပါလာသည်။ လူရွယ်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိသည့်အလျောက် မျက်စိမှိတ်ကာ သစ်ပင်ခြေရင်း၌ မိုန်းနေလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ကျန်စစ်သားနှင့် မြင်းစီးမင်းချင်းတစ်ဦးအား ရွာထဲသို့ သွားရောက်ကာ ရွာသူကြီးကို သူ၏ရှေ့တော်မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာရန် မိန့်ဆို၏။ ငထွေရူးနှင့် ကျန်မြင်းစီးမင်းချင်းတစ်ဦးကိုမူ အနီးဝန်းကျင်၌ သင့်လျော်သော ဆေးပင်ဆေးမြစ် ရှာဖွေယူလာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကျန်စစ်သားက မိမိတစ်ဦးတည်း ရွာထဲသို့သွားရောက်မည်ဖြစ်ပြီး မင်းချင်းတစ်ဦးကို ဘုရင်မင်းမြတ် အပါးတော်တွင် အစောင့်အနေ ထားနေရစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား ပြောဆိုသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က လက်မခံပေ။ သို့ဖြင့် ရွာထဲသို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးကာ ထွက်ခွာ

သွားလေတော့သည်။ ငထွေရှုနှင့် မြင်းစီးမင်းချင်းတစ်ဦးမှာလည်း ဆေးပင်ဆေးမြစ် ရှာဖွေရန် ထွက်ခွာသွား၏။ ယခုအခါ လူရွယ်၏အနီးတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သာ ကျန်ရှိလေတော့သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က လူရွယ်အနီး၌ ထိုင်ချလိုက်ကာ နဖူးမှသွေးထွက်နေသော ဒဏ်ရာကို ကြည့်၏။ လူရွယ်က ဘုရင်မင်းမြတ် မိမိအနားသို့ ရောက်သည်နှင့် မြင်းသည်တော် အမှုထမ်းတစ်ဦးဟု ထင်မှတ်ကာ အရှိအသေ ပြုလိုက်လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က လူရွယ်အား ဒဏ်ရာနှင့်မို့ လက်ဝါးကာပြု၏။

ဒဏ်ရာမှ သွေးများ ယိုစီးကျနေသော်လည်း လူရွယ်က သတိကောင်းသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် မေးသမျှကို ဂရုတစိုက် ဖြေကြားနိုင်သည်။ ရွာသူရွာသားများက သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် ဝိုင်းရိုက်ကြကြောင်း မေးမြန်းသောအခါ သူက ရွာသူရွာသားများ ယဇ်ပူဇော်ရန် သူ့နွားများ လာဆွဲယူသဖြင့် မယူရန် ပြောဆိုရာမှ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြကြောင်း ပြောပြ၏။ မင်းမြတ် အနော်ရထာသည် ယဇ်ပူဇော်သည်ဟု ကြားသိရသောအခါ များစွာ တုန်လှုပ်အံ့ဩသွားလေသည်။ မိမိသည် ပြည်သူအပေါင်းတို့အား လွတ်လပ်စွာ ကိုးကိုယ်ယုံကြည်ခွင့် ပြုထားခဲ့၏။ သို့သော် ယင်းသို့သော ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှုများထဲတွင် နွားကို ယဇ်ပူဇော်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အလေ့အထမျိုး မပါဝင်ပေ။

လူရွယ်သည် သစ်ပင်ရင်း၌ ခေါင်းတင်ကာမိ၍ ထိုင်နေပေရာ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ၏ မြင်းကျောပေါ်မှ ရေပူးကိုယူ၍ ရေတိုက်လေ၏။ လူရွယ်သည် ရေကို အားပါးတရ သောက်ပြီးသွားသည်နှင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားသည်။ သို့ဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် လူကောင်း ပကတိနီးပါး စကားပြောဆိုလာနိုင်လေသည်။ လူရွယ်က သူတို့ပုပ္ဖားဒေသ၌ မဟာဂီရိနတ်ကို ကိုးကွယ်ကြပုံ၊ မိုးခေါင်သည့်အခါ မိုးနတ်ကိုပုပ္ဖာကြပုံ၊ ယဇ်ပူဇော်ကြပုံများကို ပြောကြားပြလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လူရွယ်ထံမှ စကားကို ကြားရသောအခါ အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားပါသည်။ ထို့နောက် လူရွယ်က ဤနေရာမှ မဝေးလှသော မြေပြန့်လွန်ပြင်၌ မန်ကျီးပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိပြီး ၎င်းမန်ကျီးပင်ကြီး၏ အောက်တွင် တဲကလေးတစ်လုံး ရှိပေရာ ယင်းတဲကလေးမှာ သူ၏တဲဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က တဲကလေးဆီသို့ သွားလိုသလောဟု မေးလျှင် လူရွယ်က ခေါင်းငြိမ်ပြု၏။ သို့ဖြင့် မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် လူရွယ်အား ပခုံးဖြင့်ထမ်းကာ မြင်းကျောထက်သို့ တင်လိုက်လေသည်။ လူရွယ်ညွှန်ပြရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အမှန်ပင် မန်ကျီးပင်ကြီးနှင့် တဲကလေးကို မှန်ပျံမြင်နေရ၏။

အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် မြင်းကို တဲကလေးဆီသို့ ဆွဲသွားရာ မြင်းပေါ်မှ လူရွယ်မှာလည်း ဝမ်းလျားမှောက်လျက် အနေအထားဖြင့် လိုက်ပါလာလေသည်။ မကြာမီ တဲကလေး အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ တဲကလေး ဝန်းကျင်တွင် စိမ်းလန်းစိုပြေလျက် ရှိသော သီးပင် စားပင်များ ပေါက်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ငှက်ပျောပင်၊ သင်္ဘောပင်ကဲ့သို့ အပင်လတ်များ ပါသကဲ့သို့ ပဲပင်၊ မုံညင်းပင်၊ ပြောင်းပင်စသည့် အပင်ငယ်များကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။ စိုက်ခင်းဆီသို့ အဝေးတစ်နေရာမှ မြောင်းကလေး တစ်မြောင်းတူးပြီး ရေသွင်းထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။ မြောင်းကလေးကို ဝါးတံတားလေး ထိုးထားလေရာ တံတားတစ်ဘက်သို့ ကျော်လိုက်သည်နှင့် ယာတဲကလေးသို့ ရောက်ရှိလေတော့၏။ လူရွယ်သည် မြင်းထက်မှ ဆင်းပြီး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် တဲပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျပ်စိုးစင် ပေါ်တွင်တင်ထားသည့် ပိတ်ချင်းမြစ်ခြောက်ကို

ယူကာ ကျောက်ပြင်ထက်၌ ရေထည့်၍ သွေးသည်။ ထို့နောက် သူ၏နဖူးထက်မှ ဒဏ်ရာကို လိမ်းကျံလိုက်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးမည် ပြုသော်လည်း သူကလက်မခံ။ ကွမ်းတစ်ရာညက်ခန့်အကြာ၌ပင် နဖူးမှ သွေး လုံးဝတိတ်သွား၏။ လူရွယ်သည် သွေးထားသော ပိတ်ချင်းမြစ်ကို ရေဖြင့် ဖျော်ကာ သောက်ချလိုက်ပြန်သည်။ သို့ဖြင့် အမှန်ပင် အံ့ဩဘွယ် ကောင်းလောက်အောင် ထူထူထောင်ထောင် ပြန်ဖြစ်သွား၏။

လူရွယ်က သူ၏ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ်အား ရဲမက်တစ်ဦးအမှတ်ဖြင့် တရင်းတနီး ပြောပြလေသည်။ သူ၏အမည်ကား ငလုံးဖြစ်၏။ ရပ်ထဲရွာထဲတွင် ငလုံးနှစ်ယောက်ရှိ၍ တစ်ကြောင်း၊ သူ၏ဘယ်ဘက်လက်မှာ လိမ်ဖယ်ဖယ် ဖြစ်နေ၍ တစ်ကြောင်း သူ့ကို ငလုံးလက်ဖယ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ ငလုံး၏ဇာတိမှာ ပုပ္ဖားတောင်ခြေရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာ ဖြစ်လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အနုရာရွှေစား မင်းသားဘဝက ဤပုပ္ဖားတောင်ခြေသို့ လာရောက်ခိုလှုံကာ လက်နက်လူသူ စုဆောင်းခဲ့ရဖူးသည်။ ပုပ္ဖားကို ခြေကုပ်ယူကာ နောင်တော် စုတ္တတေးဘုရင်ကို တွန်းလှန်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရသည်မှာ ငါးနှစ်နီးပါး အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က ငလုံးအား အနော်ရထာဟူသော အမည်ကို ကြားဖူးပါသလောဟု မေးမြန်းသောအခါ ငလုံးက အနော်ရထာမှာ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်မှ ပြည့်ရှင်မင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမင်း မင်းသားဘဝ ပုပ္ဖားမြို့သို့ လာရောက်ခိုလှုံခဲ့စဉ်က ငလုံး၏အစ်ကိုဖြစ်သူ ငဖိုးမှာ ထိုမင်းသား၏ ဘက်တော်သား နောက်လိုက်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြ၏။ ငလုံးသည် ရပ်သူရွာသူများ မိုးခေါင်၍ စပါးမှအစ၊ ကောက်ပင်သီးနှံပင်များ စိုက်ပျိုး၍ မရသဖြင့် မိုးနတ်ကို ပူဇော်ကြမည် ပြုသောအခါ အများနှင့် ဆန့်ကျင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ သူက တောင်ခြေရှိ တောင်ကျချောင်းရေကို ရေမြောင်းငယ် တူး၍ သွယ်ယူကာ ယာခင်းကို ရေသွင်း စိုက်ပျိုး၏။ သည်တော့သီးနှံများ ဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်သည်။

သို့သော် ရွာသူရွာသားများမှာမူ မိုးနတ်ကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုနေကြသည့်အလျောက် ငလုံး၏ အပြုအမူကို မထောက်ခံကြပေ။ ငလုံးမှာ ထူးခြားသော စွမ်းရည်တစ်ရပ် ရှိသေးသည်။ ယင်းမှာ ထွန်တုံးသုံးဆယ်ကို နွားအရှဉ်းသုံးဆယ်ဖြင့် တစ်ပြိုက်နက် ထွန်ယက်နိုင်စွမ်း ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဆို၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ပထမတော့ ငလုံး၏အပြောကို မယုံကြည်။ ငလုံးက ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်ကိုဆွဲလျက် ယာတဲနောက်ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားမှ အမှန်ပင် ထွန်တုံးသုံးဆယ်ကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု လျှော်ကြိုးများဖြင့် ဆက်စပ်ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ထွန်တုံး တစ်တုံးလျှင် အလျား တစ်လံခွဲမျှရှိပြီး ထွန်သွား ငါးချောင်းကို တပ်ဆင်ထားလေသည်။

မလှမ်းမကမ်းရှိ နွားတင်းကုပ်ရှည်ကြီးထဲတွင်လည်း ဝဝဇီးဖီးနွားများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ နွားအရှဉ်းသုံးဆယ် ရှိသည်မှာ အမှန်ပင်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ငလုံးအပေါ် အလွန်နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိသွားသည်။ သူက ဒဏ်ရာအနည်းငယ် ကိုက်ခဲနေသေး၍ သည်းခံပါရန်နှင့် အကယ်၍ နေထိုင်ကောင်းသွားပါက ထွန်ရေး သုံးဆယ်ဖြင့် ယာခင်းကို ထွန်ပြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူယုံကြည်ပြီမို့ နောက်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှပင် ကြည့်တော့မည်ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ယင်းသို့ ပြောဆိုနေကြရင်း ယာတ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကြရာ ကျန်စစ်သားနှင့် ငထွေရှူးတို့ မြင်းများဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ကျန်စစ်သားနှင့်အတူ မျက်နှာစိမ်းလူကြီးနှင့် အဖော်တစ်ဦးတို့လည်း မြင်းစီးလိုက်ပါလာကြ၏။ ကျန်စစ်သားက ရွာသူကြီးကို အခြားရွာ၌ သွားရောက်ခေါ်ငင်နေရသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်အား မန်းကျီးပင်အောက်၌ မတွေ့ရတော့သဖြင့် လိုက်လံ ရှာဖွေနေရသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြန့်ကြာသွားကြောင်း တောင်းပန် လျှောက်ထား၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကမူ ကျန်စစ်သားကို ကြည့်လျက် ငလုံးဆိုသူ လူရွယ်အား သူ၏ယာခင်းများကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆက်လက် စိုက်ပျိုးနိုင်အောင် ကူညီစေသင့်ကြောင်း ဆို၏။

ရွာလူကြီးသည် မြင်းစီးစစ်သည်များကို ကြည့်လျက် ကြောက်ရွံ့နေဟန် ရှိပေ၏။ ငလုံးကိုလည်း မည်သူမျှ အနှောင့်အယှက် မရှိအောင်သူ စီမံပေးပါမည်။ ရန်မူသူတစ်စုကိုလည်း အပြစ် ရောက်ရပါစေမည်ဟု ကတိပြု၏။ ငလုံးက သူ၏နွားများကို ယဇ်ပူဇော်ရန် အလိုငှာ အဓမ္မ လာရောက်ယူဆောင်သူတို့ အမည်ကို ရွာသူကြီးအား ပြောပြလိုက်လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က နောက်နောင် ဤသို့မဖြစ်ရလေအောင် အလေးဂရုပြုရန်နှင့် ငလုံးကဲ့သို့ ရေရှိရာနေရာမှ စိုက်ခင်းရှိရာသို့ ရေမြောင်းသွယ်တန်း စိုက်ပျိုးနည်းစနစ်ကို လိုက်နာလုပ်ဆောင်ကြရန် အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်သည်။

ရွာသူကြီးနှင့် နောက်လိုက်တစ်ဦး ပြန်သွားကြတော့ ငထွေရှူးက ဝိဇယရွက်ခေါ် ဆေးဘက်ဝင် အပင်တစ်မျိုးကို လူရွယ်အား ပေးလိုက်၏။ ယင်းအရွက်ကို အနာထက်သို့ အရည်ညှစ်ချပြီး ပုဆိုးပိုင်းဖြင့် စည်းအုပ်ထားသင့်ကြောင်း ဆို၏။ သို့သော် ငလုံးက သက်သာသွားပြီမို့ ဝိဇယရွက်ကို ကျပ်ခိုးစင် ထက်၌သာ သိမ်းဆည်းထားမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ငလုံးအား ထိုက်တန်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဍာပေးရန် အမိန့်တော်ချမှတ်လျက် ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်ဘက်သို့ သွားရောက်ကြရန် ဟန်ပြင်လေတော့၏။

ငလုံးသည် ယာတ်ကလေးအတွင်းမှ မြင်းဒုန်းစိုင်းစီးလျက် ထွက်ခွာသွားကြသူ မြင်းသည်တော် ငါးဦးကို ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သည့်နောက်မှ မြင်းသည်တော်တစ်ဦး ပေးအပ်ခဲ့သည့် ယွန်းအစ်ကလေးကို အသာအယာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ယွန်းအစ်ထဲတွင်တော့ အရောင် တောက်ပလျက်ရှိသော ပတ္တမြားတစ်လုံးကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ငလုံးမှာ အတိုင်းအဆမရှိ အံ့ဩသွားလေသည်။ ဤမြင်းသည်တော်မင်းချင်းတို့သည် သူ့အပေါ်၌ အလွန်ကောင်းမွန်ရှာသည်။ သူ့အနေဖြင့် ရေခွေးကြမ်းနှင့် ထန်းလျက်ခဲပင် ချ၍ ဧည့်ဝတ်မပြုလိုက်ရ။ ဒဏ်ရာကိုက်ခဲနေသဖြင့် ဧည့်ဝတ်မကျေ ဖြစ်သွားသည်။

မြင်းသည်တော်များ ယာခင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြပြီး ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ကြာလျှင်ပင် နေပြည်တော်မှ စာချွန်တော်တစ်စောင် ငလုံးထံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ သူ၏ယာတ်သို့ ရောက်ဖူးသူ မြင်းသည်တော်တစ်ဦးက လာရောက် ပို့ဆောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာချွန်တော်တွင် ငလုံးအား တိုင်းသူပြည်သား အများအကျိုးငှာ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ လာရောက် အမှုတော်ထမ်းရန် အမိန့် ထုတ်ပြန်ထားလေသည်။ ယင်းမြင်းသည်တော် ပြောပြတော့မှ မိမိအား မြင်းပေါ်သို့ တင်ကာ

ယာဝဲဆီသို့ လိုက်ပို့သူမှာ ပြည့်ရှင်မင်း အနော်ရထာမင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ငလုံး သိရှိလာရလေသည်။

ညောင်ဦးဖီး

ညောင်ဦးရွာတွင် အခြေစိုက်ထားသည့် ဘုရင့်ရေတပ်မတော်ကို အမတ်ကြီး သိယံပတေ့က အုပ်ချုပ်ရပါသည်။ အမတ်ကြီး၏ လက်အောက်တွင် လှေတော် အမှုထမ်း အများအပြားရှိရာ လှေတော်ပွဲနင်း ငဖီးလည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်၏။ ငဖီးသည် ညောင်ဦးရွာ ဇာတိဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့ကို ညောင်ဦးငဖီးဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ကြာတော့ ညောင်ဦးဖီးဟုသာ ခေါ်ကြတော့၏။ လှေတော်ပွဲနင်း ညောင်ဦးဖီးက အခြားသာမန် ပွဲနင်းများကဲ့သို့ မဟုတ်။ သူ့တွင် ထူးခြားသော အရည်အချင်း တစ်ရပ် ရှိပါသည်။ ၎င်းအရည်အချင်းသည်ကား ဧရာဝတီမြစ်ကို မမောမပန်း ဖြတ်ကူးနိုင်စွမ်းရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ညောင်ဦးဖီးက ညောင်ဦးကမ်းပါးမြင့်ထက်မှ ပြေးဆင်း၍ ဧရာဝတီမြစ်ကို လက်ပစ်ကူးကာ အောင်သာ တစ်ဘက်ကမ်းအရောက်တွင် ခြေမထောက်ဘဲ ညောင်ဦးကမ်းသို့ ပြန်လည်ကူးခတ်လာနိုင်သည် ဆို၏။ ညောင်ဦးကမ်းပါးသို့ ရောက်လျှင် ကမ်းထက်သို့ပင် ပြေးတက်နိုင်ပေသေးသည်။ ညောင်ဦးဖီး၏ အရည်အချင်းကို အတူ မှုထမ်းရွက်ကြသည့် လှေတော်ပွဲနင်းများကပင် အသိအမှတ်ပြုကြရ၏။

ညောင်ဦးဖီးသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးနှင့် ရင်နှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေး၌ ဖွားမြင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဖခင်မှာလည်း ရေလုပ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အလျောက် ရေကူးကျွမ်းကျင်ဖို့ရာ အခြေအနေက ပေးလာသည်။ ညောင်ဦးဖီးသည် ဇွဲလုံးလဝီရိယ ကြီးမားသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် ကြီးပြင်းလာသော တစ်နေ့၌ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးနိုင်ရမည်ဟူ၍ သံဓိဋ္ဌာန် ချမှတ်ထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ သံဓိဋ္ဌာန်အတိုင်းလည်း ညောင်ဦးဖီးက ကြီးစားလေ့ကျင့်သည်။ တစ်လထက် တစ်လ၊ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို တိုး၍တိုး၍ ကူး၏။ သို့ဖြင့် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်၌ပင် ဧရာဝတီမြစ်ကို အောင်မြင်စွာ ကူးခတ်နိုင်လေတော့သည်။

ညောင်ဦးဖီး ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးနိုင်စက တစ်ဘက်ကမ်း အောင်သာဆိပ်သို့ ရောက်လျှင် ညောင်ဦးဘက်သို့ ပြန်မည့်လှေကြုံဖြင့် ပြန်လိုက်လာတတ်၏။ သို့သော် ညောင်ဦးဖီးက ဤသို့ အမြဲတစေ မလုပ်။ အောင်သာဆိပ်မှ ညောင်ဦးဘက်သို့ တစ်စစ ကူးခတ်ကြည့်သည်။ ပထမတော့ ကိုက်အနည်းငယ်သာ ပြန်ကူးနိုင်တော့၏။ ညောင်ဦးမှ အောင်သာသို့ တစ်ကြောင်း ကူးခတ်ပြီးပြီမို့ ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျနေပေပြီ။ သို့သော် ဇွဲလုံးလဝီရိယဖြင့် လှေကျင့်ဖန် များလာသောအခါ ကိုက်အနည်းမှ မြစ်လယ်အထိ လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ညောင်ဦးကမ်းပါးသို့ လည်းကောင်း ပြန်လည် ကူးခတ်လာနိုင်တော့သည်။ ညောင်ဦးဖီးသည် ယင်းသို့ လှေကျင့်ရာ၌ မြစ်လယ် သောင်ပြင်ရှိရာ နေရာတွင် ခေတ္တခဏ နားခိုလေ့ရှိ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းမှ အောင်သာသို့အရောက် လက်ပစ်ကူးသည်။ အောင်သာဆိပ်
ရောက်လျှင် ခြေပင် မထောက်တော့ဘဲ ညောင်ဦးဆိပ်သို့ ပြန်ကူးလာသည်။ ထို့ပြင်
ချောက်ကမ်းပါးအတိုင်း အထက်သို့ပင် ပြေးတက်လာနိုင်လေသည်။ ညောင်ဦးဖီး၏
အရည်အချင်းကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လှေတော် အမှုထမ်းများမှတစ်ဆင့် အမတ်ကြီးသိပ်ပတေ့
သိရှိသွားသည်။ အမတ်ကြီးက ပထမတော့ ညောင်ဦးဖီး၏ အရည်အချင်းကို မယုံကြည်။
သူ့အနေဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့မြင်မှသာ ယုံကြည်မည်ဆို၏။ သို့ဖြင့် ညောင်ဦးဖီးက
ညောင်ဦး လှေဆိပ်မှတစ်ဘက်ကမ်း အောင်သာဆိပ်သို့ ကူးခတ်ပြရလေသည်။

ညောင်ဦးဖီး၏ သတင်းက ဘုရင့်လှေတော်တပ် အတွင်းသာမက ရဲမက်စစ်သည်များ အကြားတွင်
ပျံ့နှံ့သွား၏။ အချို့က အထူးအဆန်းသဖွယ် လာရောက် ကြည့်ရှုကြသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်း
များကလည်း ညောင်ဦးဖီးအား လာရောက်တွေ့ဆုံ ချီးမွန်းစကား ဆိုကြသည်။ ညောင်ဦးဖီးက
ယင်းသို့အများ၏ အာရုံစိုက်မှုမျိုးကို မခံလိုပေ။ လူတိုင်းတွင် အစွမ်းအစ ရှိကြသည်။
ယင်းအစွမ်းအစကို လက်တွေ့အသုံးချနိုင်ကြလျှင် လူတို့၏ စွမ်းပကားကို အံ့ဩဖွယ်ရာ
တွေ့မြင်ကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ညောင်ဦးဖီးအား အမတ်ကြီး သိပ်ပတေ့က မေးမြန်းသောအခါ
မိမိအနေဖြင့် ငယ်စဉ်ကပင် ရေကူးဝါသနာပါကြောင်း၊ တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် တိုးတက်
လေ့ကျင့်ရာမှ ကြိမ်ဖန်များစွာ လေ့ကျင့်မိသောအခါ ယခုကဲ့သို့ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ကို
ပိုင်ဆိုင်လာပါကြောင်း ရှင်းလင်းလျှောက်ထား၏။

အမတ်ကြီး သိပ်ပတေ့က ကြည့်ချင်သည်ဟုဆို၍ ညောင်ဦးဖီး ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းမှ
အောင်သာဆိပ်သို့ တစ်ကြိမ် လက်ပစ် ကူးပြရသေးသည်။ ညောင်ဦးဖီးက လေ့ကျင့်ထားသည့်
အတိုင်း ဧရာဝတီမြစ်ကို အသွားအပြန် ဖြတ်ကူးရုံသာမက ညောင်ဦး ကမ်းပါးသို့ပင်
ပြေးတက်ပြလိုက်သေး၏။ အမတ်ကြီး သိပ်ပတေ့က ညောင်ဦးဖီးအား ကြည့်ကာ
အံ့ဩသွားသည်။ ဤကိစ္စကို ပုဂံမင်းနေပြည်တော်မှ ပြည့်ရှင်မင်း အနော်ရထာထံသို့လည်း
အစောတလျှင် လျှောက်ထား သိစေလိုက်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က အမတ်ကြီး၏ အဆိုကြောင့်
ညောင်ဦးဖီးကို တွေ့ချင်သွားသည်။ ညောင်ဦးဖီး၏ အရည်အချင်းကိုလည်း မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ
ကြည့်ရှုလိုလှသည်တို့။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ အမတ်ကြီး သိပ်ပတေ့ကိုယ်တိုင် ရေပွဲသဘင် ကျင်းပနိုင်ရေးအတွက်
စီစဉ်ရတော့သည်။ ဘုရင့်လှေတော်တပ် အပါအဝင် ရေကြောင်းချီတပ်များ အားလုံးမှ လှော်ကား
လှေကြီးများကို လှော်ခတ်ပြိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းပြိုင်ပွဲတွင် လှေတော်သားများ၊ ရဲမက်များ၏
ရေကူးပြိုင်ပွဲကိုလည်း ထည့်သွင်းထားသည်။ ညောင်ဦးဖီးကတော့ ညောင်ဦးဘက်ကမ်းမှ
အောင်သာဘက်ကမ်းကို လက်ပစ်ကူးခတ်၍ အောင်သာကမ်းသို့ ရောက်လျှင် ခြေဖျားမထောက်ဘဲ
ညောင်ဦးကမ်းသို့ ပြန်လည် ကူးခတ်လာမည်။ ထို့နောက် ညောင်ဦးကမ်းပါးအတိုင်း အပေါ်သို့
ပြေးတက်လာပြမည် ဖြစ်သည်။

လှေလှော်ပြိုင်ပွဲနေ့တွင် ညောင်ဦးဆိပ်ဘက် မြစ်ကမ်းနဖူး၌ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားများ၊ ဘုရင့်
ဆွေတော်မျိုးတော်များ ကြည့်ရှုနိုင်ရန် ယာယီစံနန်းတော် မဏ္ဍပ်ကို လှပတင့်တယ်စွာ
ဆောက်လုပ်ထားပေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူး၌ လှေပြိုင်ပွဲကို လာရောက်ကြည့်ရှုကြသူ

ပရိတ်သတ်မှာလည်း ကမ်းလုံးညွတ်မှု ပြည့်နှက်နေ၏။ မကြာမီ ခရုသင်းမှုတ်သံများ ကြားရကာ အနော်ရထာမင်းမြတ် ကြွချီတော်မူလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရှေ့တော်ပြေးများက အော်ဟစ် ပြောကြားကြ၏။ ပရိတ်သတ်အပေါင်းတို့သည် မြစ်ကမ်းနဖူးမှနေ၍ ဘုရင်မင်းမြတ် ကြွချီတော်မူရာ မင်းလမ်းတစ်လျှောက်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ အနော်ရထာမင်းမြတ်အား ဦးညွတ် အရိုအသေ ပြုကြ၏။

အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် ဆင်ဖြူတော်စီးကာ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်မှ ညောင်ဦးကမ်းပါးဆိပ်သို့ ကြွချီလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းသည်တော်များ၊ စစ်သူကြီးများ၊ မှူးကြီးမတ်ရာများက ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ အားလုံး ဆင်ဖြူတော်သုံးကောင် ပါဝင်ပြီး မင်းမြတ်အနော်ရထာက တစ်စီး၊ သားတော် မင်းသားကလေး၊ တောင်နန်းမတော် မိဖုရားကြီးနှင့် မယ်တော်တို့က တစ်စီး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မယ်တော်ကြီးက တစ်စီး ဖြစ်ပါသည်။ မြင်းသည်တော်များ၊ ခြေလျင် လိုက်ပါလာကြသည့် ရဲမက်တော်များနှင့် ဆင်ဖြူတော်များသည် ရာဇမတ်ကာထားသော လမ်းကလေးအတွင်းမှ ဝဲယာတစ်လျှောက် ဦးခိုက်ရှိခိုးနေကြသော လူအုပ်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ကာ မဏ္ဍပ်ဆီသို့ ဦးတည် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် စီးနင်းရာ ဆင်ဖြူတော်အနီး ရှေ့ဘက်တွင်တော့ ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးနှင့် ငလုံးလက်ဖယ်တို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါကြ၏။ အနော်ရထာမင်းမြတ်နှင့် သားတော်၊ မိဖုရားတို့ မဏ္ဍပ်တော်အတွင်း နေရာယူလိုက်သည်နှင့် စည်တော်သံက ဝန်းကျင်တစ်ခုသို့ ဟိန်းညံသွားလေသည်။ ထို့နောက် မကြာမီ စည်တော်သံ တိတ်သွားပြီး မဏ္ဍပ်တော်အတွင်းမှ မောင်းသုံးချက် ထုလိုက်သည်နှင့် လှေပြိုင်ပွဲနှင့် ရေကူးပြိုင်ပွဲများ စတင်လေတော့၏။ ပထမဦးစွာ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်ကြီးမှ လှော်ကားလှေများ ပြိုင်ပွဲကို ကျင်းပသည်။ လှေတော် အမှုထမ်းများမှာ အားကြီးမာန်တက် လှော်ခတ်ပြိုင်ပွဲဝင်ကြ၏။

ထို့နောက် ရေတပ်မတော် အဖွဲ့လိုက် လှေပြိုင်ပွဲများ ဆက်လက် ကျင်းပသည်။ အိုးစည် ဗုံမောင်းသံများမှ မိုးယံသို့တိုင် မြည်ဟီးလျက် ရှိပေသည်။ ပြိုင်ပွဲအတော်များများတွင် ဘုရင့် လှေတော်တပ်က အနိုင်ရရှိခဲ့၏။ လှေပြိုင်ပွဲ ပြီးစီးသွားသောအခါ ရေကူးပြိုင်ပွဲကို ဆက်လက် ကျင်းပပြန်သည်။ ရေကူးပြိုင်ပွဲအတွက် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးတွင် ရေပြင်ပေါ်၌ ကြိုးများဖြင့် အကန့်လုပ် သွယ်တန်းကာ ကြိုးအတွင်းမှ ယှဉ်ပြိုင်ကူးခတ်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤပွဲတွင်လည်း အဝေးဆုံး ကူးနိုင်သူအဖြစ် မြစ်လယ်နီးပါးသို့ ရောက်အောင် ကူးခတ်နိုင်သူ ဘုရင့်လှေတော်သား တစ်ဦး ဗိုလ်စွဲခဲ့သည်။

လှေပြိုင်ပွဲနှင့် ရေကူးပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပပြီးစီးသောအခါ ညောင်ဦးဖီး၏ အစီအစဉ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ မဏ္ဍပ်တော်အတွင်းမှ စာချီဗိုလ်က ငဖီးအမည်ရှိ ဘုရင့်လှေတော်ပွဲနင်းတစ်ဦးက ဧရာဝတီမြစ်ကို အသွားအပြန် မရပ်မနား ကူးခတ်ပြတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလေသည်။ ပရိတ်သတ်များ အားလုံးမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ ထို့နောက် ညောင်ဦးဖီးသည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးထိပ် ချောက်ကမ်းပါး၌ နေရာယူလိုက်၏။ မကြာမီ ခရုသင်းမှုတ်သံ၊ အိုးစည် ဗုံမောင်းတီးသံများနှင့်အတူ ညောင်ဦးဖီး ရေစပ်သို့ ဆင်းသွားကာ တဟုန်ထိုး ကူးဖြတ်လေတော့သည်။

ညောင်ဦးဖီးသည် မြစ်လယ်သောင်ပြင်အနီးသို့ လုံးဝမကပ်ဘဲ သောင်ပြင်နှင့် ခပ်ကွာကွာနေရာမှ တစ်ဘက် အောင်သာဘက်ကမ်းသို့ မရပ်မနား ကူးခတ်သွား၏။ ညောင်ဦးဖီးအား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဘုရင့်လှေတော်အမတ်က လှေဖြင့် လိုက်လံကြည့်ရှု အကဲခတ်နေလေသည်။ ယခုအခါ မဏ္ဍပ်တော်အတွင်းမှ ကြည့်ရှုလျှင် ညောင်ဦးဖီးအား အမွန်းအပြောက်ကလေး တစ်ဦးအသွင်မျှသာ တွေ့ရတော့၏။ မကြာပါချေ။ ညောင်ဦးဖီး ညောင်ဦးဘက်ကမ်းသို့ မမောမပန်း ပြန်လည် ကူးခတ်လာနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ညောင်ဦးဖီးသည် မြစ်ကမ်းနားသို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း လုံးဝမရပ်နားဘဲ ညောင်ဦးကမ်းပါးထိပ်သို့ အပြေးတက်လာကာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရှေ့တော်မှောက်၌ ဦးခိုက် အရှိအသေ ပြုလိုက်လေသည်။

မင်းပရိတ်သတ် အပေါင်းတို့သည် ညောင်ဦးဖီးအား လက်ခုပ်ဩဘာတီးကာ ကြိုဆိုကြလေသည်။ မရှေ့မနှောင်း၌ပင် ဘုရင့်လှေတော်အမတ်လည်း လှေပေါ်မှဆင်း၍ ကမ်းဘက်သို့ တက်လာကာ ဘုရင်မင်းမြတ်အား ညောင်ဦးဖီးသည် အမှန်ပင် အောင်သာဘက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိလျက် ခြေပင် မထောက်ပဲ ညောင်ဦးဘက်ကမ်းသို့ ပြန်လည် ကူးခတ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လမ်းခရီး၌ လုံးဝကိုယ်ဖော့ရပ်နားခြင်း မရှိပါကြောင်း လျှောက်ထားလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ညောင်ဦးဖီး၏ အရည်အချင်းအား မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရသောအခါ များစွာ နှစ်ထောင်းအားရမိလေသည်။ မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် ညောင်ဦးဖီးအား အဖိုးအနွှာ ထိုက်တန်သော နဝရတ်လက်စွပ် တစ်ကွင်းကို ဆုလာဘ်တော်အဖြစ် ချီးမြှင့်လေသည်။

ပြိုင်ပွဲအခမ်းအနားနှင့် ညောင်ဦးဖီး၏ စွမ်းရည်ပြ ရေကူးခတ်မှု အစီအစဉ် ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဆုလာဘ်တော်များ ချီးမြှင့်ပြီးနောက် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်များ ဆင်းစီး၍ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ ပြန်လည် ကြွရောက်ကြလေသည်။ အောင်စည် အောင်မောင်းများ တီးခတ်ကြသည်မှာလည်း သောသောညံလျက် ရှိပေ၏။ လှေတော်အမှုထမ်းများလည်း အသီးသီး မိမိတို့၏ တပ်တော်များ တည်ရှိရာ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ အမတ်ကြီး သိင်္ဃပတေ့မှာမူ ညောင်ဦးဖီး၏ ကျောအား ညင်သာစွာလက်ဖြင့် ပုတ်လျက် ဘုရင်မင်းမြတ် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရှိ ရှုမြင်သွားပြီဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်ရပါကြောင်း ပြောကြားလေ၏။

ယင်းနေ့ ညနေပိုင်း၌ပင် ပုဂံမင်းနေပြည်တော်မှ ပြည့်ရှင် မင်းမြတ်အနော်ရထာ၏ စာချွန်တော် တစ်ရပ် ပေါ်ထွက်လေသည်။ စာချွန်တော်တွင် ဘုရင့်လှေတော်ပွဲနှင့် ညောင်ဦးဖီးအား အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူ မင်းမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျန်စစ်သား၊ ငထွေရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်တို့နှင့်အတူ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံတော်ပါး၌ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရန် ဖော်ပြထား၏။ သို့ဖြင့် ညောင်ဦးဖီးတစ်ယောက် ဘုရင့် လှေတော်ပွဲနှင့်ဘဝမှ ဘုရင်မင်းမြတ် စံတော်မူရာ အဆောင်တော် အနီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းရလေတော့သည်။

ညောင်ဦးဖီးသည် ဘုရင်မင်းမြတ် စံအိမ်တော်အနီး၌ နေထိုင်ခစား အမှုထမ်းရွက်ရချိန်မှစ၍ ဓါးခုတ်၊ လှံထိုး၊ မြင်းစီးစသည့် အတတ်ပညာတို့ကို ဆည်းပူးလေ့ကျင့်လေတော့၏။ ကျန်စစ်သား၊ ငထွေရှူးနှင့် ငလုံးလက်ဖယ်တို့ကလည်း ညောင်ဦးဖီးအား အစွမ်းကုန် ကူညီကြသည်။ သို့ဖြင့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် ဓားခုတ်၊ လှံထိုးအတတ်သာမက မြင်းရေးအတတ်မျိုးစုံကိုပါ

ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်လာလေသည်။ မူလကပင် ဘုရင့်လှေတော် အမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဓားခုတ်၊ လှံထိုးအတတ်တို့ကို အခြေခံအားဖြင့် တတ်မြောက်ထားပြီး ဖြစ်ပေရာ ယခုအခါ မြင်းစီးအတတ်ကိုပါ ကျွမ်းကျင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

အနော်ရထာ မင်းမြတ်သည် နယ်မြေဒေသ အသီးသီးသို့ သာမန်အသည်သား အသွင် ဝတ်ဆင်လျက် လှည့်လည်မြဲ ဖြစ်လေရာ ယခုအခါ ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်တို့ သာမက ညောင်ဦးဖီး တစ်ယောက်ပါ ပါဝင်လာပြီဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ယင်းသို့ သွားရောက်သည့်အခါတိုင်း မိမိအား သာမန်မြင်းသည်တော်တစ်ဦး ကဲ့သို့သာ ဆက်ဆံစေ၏။ မည်သူ့ကိုမျှ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟု မသိစေရဟု တင်းကျပ်စွာ အမိန့်တော် ချမှတ်ထားလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပထမတွင် ညောင်ဦးဖီး အတွက်သာမက ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်တို့သည်ပင်လျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်အား ရောင်းရင်းမိတ်ဆွေ တစ်ဦးကဲ့သို့ ပြောရသည်မှာ ခဲယဉ်းနေပေသည်။ အတန်ငယ်ကြာမှ ကျင့်သားရကာ အဆင်ပြေသွားကြ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်း ဘေးလမ်းအတိုင်း မြင်းစီး၍ မြစ်ကြောင်း တလျှောက် မြောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာလေသည်။ ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ညောင်ဦးဖီးတို့ လေးဦး ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ လိုက်ပါကြရ၏။ မင်းမြတ် အနော်ရထာသည် လမ်းခရီးတွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းများကို စနစ်တကျ လေ့လာသည်။ ရွာသူကြီး၊ ရွာဆော်များကို ခေါ်ယူ မေးမြန်းသည်။ ကလန် သံပျင်တို့နှင့် တိုင်းရေးပြည်ရာကို ဆွေးနွေးကြည့်သည်။ သို့ဖြင့် နိုင်ငံတစ်ဝှမ်း လိုအပ်ချက်များ ပြုပြင်ရန် လိုသည်များကို သိရှိလာရ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အဖွဲ့သည် မြောက်ဘက်သို့ မြစ်ကြောင်းတလျှောက် ဦးတည်လျက် မြင်းစီး သွားရောက်ရာမှ ထုံးစံအတိုင်း ဖောင်တော်ဖြင့် မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခတ်ကြသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သလ္လာဝတီမြစ်ကမ်းဘေး ရောက်တော့ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း မြင်းဖြင့် ကမ်းနီဘက်သို့ သွားရောက်ရန် ပြင်ဆင်လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လမ်းခရီးတွင် ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီးတို့နှင့်အတူ ထမင်းစားမြိန်စာထုပ်ကို လက်ရေတပြင်တည်း စားသောက်လေသည်။ ယခုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ကျန်စစ်သားတို့ လေးဦးမှာ အလွန်ပင် ရင်နှီးကျွမ်းဝင်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

အနော်ရထာ မင်းမြတ်သည် ကမ်းနီဘက်သို့ ဦးတည်ကာ မြင်းစီး သွားရောက်ရာမှ ဆားလင်းကြီးရွာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သလ္လာဝတီမြစ်တစ်ဘက်ကမ်း၏ အခြေအနေကို သိလိုလာ၏။ ထိုအခါ ညောင်ဦးဖီးအား တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခတ်လျက် သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် တာဝန်ပေးအပ်လေသည်။ ညောင်ဦးဖီးမှာ ဧရာဝတီမြစ်ကိုပင် အသွားအပြန် မရပ်မနား ကူးခတ်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပေရာ သလ္လာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးကာ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ သွားရောက်ကြည့်၏။ ကမ်းထိပ်ရောက်တော့ တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့၍ အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်သည်။

တဲရှင်မှာ ညောင်ဦးဖီးကို မြင်လျှင် တဲအိမ်ထဲသို့ ဝင်ကာ တံခါးပိတ်ရန် ပြင်လေသည်။ ညောင်ဦးဖီးက မိမိသည် သူခိုးခါးပြတစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်း၊ မင်းမှုထမ်းတစ်ဦးသာ ဖြစ်ကြောင်း

ပြောပြကာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဆုလာဘ်တော် နဝရတ်လက်စွပ်ကို သက်သေပြုလိုက်၏။ ထိုအခါမှ တဲရှင်သည် ပိတ်လက်စတံခါးကို ဖယ်ရှားလျက် ညောင်ဦးဖီးအား အတွေ့ခံလေသည်။ ညောင်ဦးဖီးက ယခုကမ်းပါးနေရာမှ ဆက်သွားလျှင် မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ကြောင်း မေးမြန်း၏။ တဲရှင်က ဤကမ်းပါးမှ ဆက်သွားလျှင် ကျောက္ကာသို့ ရောက်သည်ဆို၏။ ကျောက္ကာတွင် လက်မှုလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ကြကြောင်းနှင့် စီးပွားရေး ကောင်းမွန်သောဒေသ ဖြစ်ကြောင်းများကို ရှင်းပြသည်။

ညောင်ဦးဖီးက တဲရှင်ပြောသမျှကို မှတ်သားပြီး သလ္လာဝတီ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်ကူးသွား၏။ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်ရောက်တော့ ဘုရင်မင်းမြတ်အား တဲရှင်ထံမှ သိရှိလာရသမျှကို လျှောက်ထားလိုက်၏။ မင်းမြတ် အနော်ရထာက ညောင်ဦးဖီး ကဲ့သို့သော အရည်အချင်းရှိသူ တစ်ဦးကြောင့် စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ဝမ်းသာလျက် ရှိပေသည်။ ထမင်း စားသောက်ပြီးပြီဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်က ခေတ္တခဏ သက်သာသလို နားနေကြရန် အမိန့်တော် ချမှတ်လေသည်။

ငထွေရှူးနှင့် ငလုံးလက်ဖယ်တို့သည် မြစ်ကမ်းနဖူး တစ်နေရာ၌ စကားထိုင်ပြောနေကြ၏။ ကျန်စစ်သားမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အပါးတော်၌ ခစားနေလေသည်။ ညောင်ဦးဖီးမှာမူ သလ္လာဝတီမြစ်ကမ်းထိပ်မှ မိမိကူးခတ်ခဲ့ရာ တစ်ဘက်ကမ်းဆီသို့ ငေးမောကြည့်နေလေ၏။ မည်မျှကြာသွားလေသည်မသိ။ မိမိထံပါးသို့ မင်းမြတ်အနော်ရထာ ရောက်ရှိလာကာ နံဘေး၌ လာထိုင်သည်ကိုပင် သတိမပြုမိလိုက်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ကြွရောက်လာကြောင်း သိရတော့ ညောင်ဦးဖီး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ညောင်ဦးဖီးသည် လက်အုပ်ချီလျက် မြေပြင်ထက်သို့ ဒူးထောက်ချလိုက်၏။

မင်းမြတ်အနော်ရထာက ပြုံးရယ်ကာ ညောင်ဦးဖီးကို အသာအယာ ဆွဲထူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သလ္လာဝတီမြစ်ဆီသို့ ငေးမောလျက် မည်သို့မည်ပုံ အတွေးနယ်ချဲ့နေကြောင်း မေးမြန်းလိုက်၏။ ညောင်ဦးဖီးက သူသည် ယခုအခါသလ္လာဝတီမြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကျယ်ကို လည်းကောင်း ဖြတ်ကူးနိုင်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဖြစ်၍ မြစ်ကိုအောင်နိုင်သူဟု ဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ထိုကြောင့် ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော် ကူးခတ်နိုင်အောင် သူကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်လိုသေးကြောင်း ပြန်လည် လျှောက်ထား၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ညောင်ဦးဖီး၏ လုံ့လဝီရိယကို ချီးမွမ်း ပြောဆိုလေသည်။

မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် ညောင်ဦးဖီးအား ပြင်ပသို့ ခရီးထွက်ခွာသည့်အခါ ရောင်းရင်းမိတ်ဆွေ တစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ပြောဆိုဆက်ဆံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထပ်မံ သတိပေးကာ ညောင်ဦးဖီး၏ နံဘေးသစ်မြစ်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မြစ်ကို အသုံးပြုရန်မှာ အခြား နည်းလမ်းကောင်းများ ရှိသေးကြောင်း၊ ယခု ညောင်ဦးဖီးအနေဖြင့် လှိုင်းလေကို အောင်နိုင်လျက် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခတ်နိုင်ခြင်းမှာ ခွန်အားဗလနှင့် စွမ်းရည်သတ္တိ၊ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်အားကိုးမှုများ ပြည့်ဝနေမှုတို့ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဆို၏။ ထို့နောက် အခြားနည်းလမ်း တစ်ရပ်အနေဖြင့် မြစ်ကို လှေဖောင်များပေါ်၌ လူနှင့်ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ကာ လှေခတ်လျက် လိုရာခရီးသို့ သွားရောက်ကြကြောင်း ဆိုပြန်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ညောင်ဦးဖီးတို့ စကားစမြည် ပြောဆိုနေရာသို့ ကျန်စစ်သား၊ ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ငထွေရှူးတို့ပါ ရောက်ရှိလာကြရာ ဧရာဝတီမြစ်ကြီး၊ သလ္လာဝတီမြစ်နှင့် မြစ်ရေများအကြောင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြမှုမှာ ပိုမိုမြိုင်ဆိုင် သွားလေသည်။ ငလုံးလက်ဖယ်သည် စိမ်းဖန့်ဖန့်ရေပြင်ကို ကြည့်ကာ အခြားနည်းဖြင့် ဤရေကို အသုံးချရန်မှာ ရေလိုအပ်သော စိုက်ခင်းများ၊ သစ်ပင်များ၊ စားပင်များနေရာသို့ တူးမြောင်းဖောက်လုပ် သွယ်ယူကာ စိုက်ပျိုးရေး ဖြစ်ထွန်းဖို့ရာ စီမံကြံ့ဖို့ ဖြစ်ကြောင်း ဝင်ရောက် ပြောကြားသည်။

အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် ငလုံးလက်ဖယ်၏ အကြံအစည်ကို သဘောကျသွားကာ သူ့အဆိုအား အပြည့်အဝ ထောက်ခံလိုက်၏။ ရေအလျင်ကို ငေးမော ကြည့်နေကြမည့်အစား သည်ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမည်။ ဤအစီအမံသာ အောင်မြင်ခဲ့ပါမူ မိုးခေါင်ရေရှားရာ ပုဂံဒေသကြီးတစ်ခုလုံး စိမ်းလန်းစိုပြေလျက် သာယာလှပလာမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် ထိုနေ့မှစ၍ သူ၏ မင်းမှုထမ်းများ ဖြစ်ကြသော ကျန်စစ်သား၊ ငထွေရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ညောင်ဦးဖီးတို့ကို သူရဲကောင်းလေးဦးဟူ၍ ခေါ်ဆိုသမုတ်လေတော့၏။

ရွှေဖျဉ်းညီနောင်

နေထန်းတစ်ဖျား အချိန်သို့ ရောက်ပြီ။ ဤအချိန်ဆိုလျှင် မဟာဣန္ဒြေကြီး ရေချိုး သန့်စင်နေကျ။ ရသေ့ကြီး အခါတိုင်းကဲ့သို့ ကျောင်းသင်္ခမ်းဆီမှ ထန်းပင်ချောင်းထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ ထန်းပင်ချောင်းကား တောင်ကျချောင်းကလေး ဖြစ်၏။ ပင်လယ်နှင့် တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းမို့ ဒီရေအတက်အကျ ရှိသည်။ ထန်းပင်ချောင်းဟု ခေါ်ဆိုခြင်းကား ရှေ့ယခင် သုဝဏ္ဏဘူမိမင်းများ လက်ထက်က ယင်းငြိမ်ဘက်သို့ ကူးသွားရန် ထန်းပင်လုံးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် လူကူးတံတားကလေး ရှိခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထန်းပင်လုံး တံတားကို အစွဲပြု၍ နောင်တွင် ချောင်းကလေးကိုပင် ထန်းပင်ချောင်းဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ထန်းပင်ချောင်းဝနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မဟာဣန္ဒြေကြီး၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းကလေး ရှိပါသည်။ ရသေ့ကြီးက သစ်ညသစ်ဖုများ ရှာဖွေစားသောက်လျက် တောတွင်း၌ တစ်ပါးတည်း တရားဘာဝနာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေလေသည်။ နေ့စဉ် အရုဏ်တက်လျှင် ရသေ့ကြီး အိပ်ရာမှထကာ မျက်နှာသစ်လျက် ကောက်ညှင်းဆန်ပြားခြောက်ကလေးများအား မီးဖုတ်ပြီး အရုဏ်ဆွမ်းအဖြစ် ဘုဉ်းပေးစားသုံးသည်။ ထို့နောက် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား စီးဖြန်းတော့၏။

နေထန်းတစ်ဖျား အချိန်ခန့် ရောက်ပြီဆိုလျှင် တရားထိုင် ခေတ္တရပ်နားကာ ရှိရှိသမျှသော တောတိရစ္ဆာန် သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား အမျှအတမ်း ပေးဝေသည်။ ထို့နောက် ထန်းပင်ချောင်းထဲတွင် ကိုယ်လက်သန့်စင် ရေချိုးသည်။ ပြီးစီးပါက သပိတ်ကို ပိုက်လျက် အလှမ်းကွာဝေးသည့် တောင်ပေါ်ရွာကလေးဆီသို့ ဆွမ်းခံကြွ၏။ ရသေ့ကြီး သက်သက်လွတ်

စားသုံးတတ်မှန်းသိ၍ ရွာရှိ တဲအိမ်ကလေးများမှ ကောင်ညှင်းဆန်ပြားခြောက်၊ သစ်သီးဝလံများ၊ ဟင်းရွက်ခြောက်များကို ဆွမ်းအဖြစ် လောင်းလှူတတ်ကြလေသည်။

ရသေ့ကြီး တောင်ပေါ်ရွာကလေးမှ ပြန်ကြွ၍ ကျောင်းသစ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ရောက်လျှင် နေအတော်မြင့်နေပြီ ဖြစ်၏။ ရသေ့ကြီးက ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေကာ ဆွမ်းခံရရှိသော ကောက်ညှင်းဆန်ပြားခြောက် မီးဖုတ်များအား သစ်ညသစ်ဖုတ်များနှင့် တွဲဖက်စားသုံးသည်။ ပြီးစီးပါက ဆွမ်းကျွန်ကို သတ္တဝါကလေးများ စားသုံးနိုင်ရန် သစ်ရွက်ပေါ်၌ တင်ထားခဲ့ပြီး တရားဘာဝနာအလုပ် ပြန်စတော့သည်။ ညနေစောင်းသည်အထိ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား စီးဖြန်းပြီးနောက် ကျောင်းသစ်ခန်းအနီးဝန်းကျင်တွင် အမှိုက်သရိုက်များ ရှင်းသည်။ ထို့နောက် တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်ပြန်သည်မှာ ည ကျိန်းစက်ချိန်အထိ ဖြစ်ပါသည်။

နေ့တစ်နေ့တွင်တော့ မဟာဣန္ဒြေရသေ့ကြီးအဖို့ ထူးဆန်းအံ့ဩဘွယ် မြင်ကွင်းတစ်ရပ်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယင်းမြင်ကွင်းကား အခြားမဟုတ်။ ထန်းပင်ချောင်းတွင်း၌ ရေမိုးချိုးသန့်စင်နေစဉ် သစ်သားပျပ်တစ်ချပ်ကို အမီပြုလျက် မျောပါလာကြသည့် ကလေးငယ်နှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ရသေ့ကြီးအဖို့ ဤသို့သော မြင်ကွင်းမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည့်အလျောက် အံ့အားသင့် နေပေသည်။

ရသေ့ကြီးသည် ရေချိုး သန့်စင်နေရာမှ မိမိအနီးသို့ မျောပါလာသော သစ်သားပျပ်ကို ဆယ်ယူလိုက်၏။ ပျပ်ကို အမီပြုလျက် မျောပါလာကြသူကလေးများမှာ ဆံပင်ကောက်ကောက် အသားမဲမဲနှင့် အိန္ဒိယ တိုင်းသားကလေးများ ဖြစ်ဟန် တူနေပေသည်။ ရသေ့ကြီးက ကလေးနှစ်ဦးအား ကမ်းစပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ကလေးများကို ကြည့်ရသည်မှာ အစာအဟာရ ပြတ်၍ အင်အားချိနဲ့ နေလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရသေ့ကြီးက ကလေးများအား ကောက်ညှင်းဆန်ပြားခြောက်များကို ကျွေးမွေးသည်။ ထို့နောက် ရေအဝတိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကလေးငယ်နှစ်ဦးမှာ အနည်းငယ် စိုပြေလန်းဆန်းလာလေ၏။

နောက်ရက် အနည်းငယ်အတွင်း ရသေ့ကြီး ဆွမ်းခံကြတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို တောင်ပေါ်ရွာသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူ၏ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသောအခါ ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် ကျွေးမွေးပြုစောင့်ရှောက်ကြ၏။ ကလေးငယ်တို့အား ကျွေးမွေးပြုစောင့်ရှောက်ကြ၏။ ကလေးငယ်တို့အား ကျွေးမွေးပြုစောင့်ရှောက်လိုသူတွေလည်း မနည်းလှ။ သို့သော် ကလေးနှစ်ဦးက ရသေ့ကြီးထံပါးမှ ခွဲခွာမသွားလိုကြပေ။ သူတို့၏ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ရသေ့ကြီးအား မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံ။ သို့ကြောင့်လည်း ရသေ့ကြီးကြွရာနေရာသို့ A မြဲလိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။

ရသေ့ကြီးက သစ်သားပျပ်ကလေးဖြင့် ထန်းပင်ချောင်းထဲသို့ မျောပါလာခဲ့ကြသူကလေး နှစ်ဦးကို ဗျတ်ဝိနှင့် ဗျတ္တဟု အမည် ပေးထားလေသည်။ ကလေးငယ်များသည် မူလက သူတို့၏ တိုင်းရင်းဘာသာစကားကို သာတတ်ကျွမ်းကြသဖြင့် ရသေ့ကြီးနှင့် ဆက်သွယ် စကားပြောဆိုရာတွင် သက္ကတ ဘာသာစကားဖြင့်သာ ဆက်သွယ်ကြရ၏။ သက္ကတ ဘာသာစကားမှာ သူတို့ တိုင်းရင်းဘာသာနှင့် အတော်အတန် နီးစပ်ဟန်ရှိသည်။ ရသေ့ကြီး သက္ကတ ဘာသာစကားဖြင့်

ပြောလျှင် သူတို့ နားလည်ကြ၏။ သူတို့ တိုင်းရင်းဘာသာစကားဖြင့် ပြောကြားသည့်အခါ၌လည်း အများအားဖြင့် ရသေ့ကြီးမှာ နားလည်နေတတ်လေသည်။

နောင် အနေကြာလေတော့လည်း ဗျတ်ဝိ၊ ဗျတ္တတို့ မြန်မာဘာသာစကားကို နားလည်ရုံမျှမက ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ ပြောတတ်လာကြသည်။ ထိုအခါ၌ ရသေ့ကြီးက သူတို့၏ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်မိတတ်၏။ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ဗျတ်ဝိက သူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝခရီးကြမ်းကို မှတ်မိသ၍ ရသေ့ကြီးအား ပြောပြသည်။ မိဘများနှင့်အတူ ရွက်သင်္ဘောဖြင့် အိန္ဒိယကမ်းခြေမှ မာလာယုသို့အသွား လမ်းခရီးတွင် မှန်တိုင်းမိကာ ရွက်သင်္ဘော နှစ်မြှုပ်ခဲ့ရပုံ၊ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သာ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ပြီး ဗျတ်ဝိကလေး တစ်ချပ်ကို အမှီပြုလျက် ပင်လယ်အတွင်း၌ မျောပါနေခဲ့ရုံများပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကံတရားသည်ကား ဆန်းကျယ်လှပေ၏။ ဗျတ်ဝိသည် မိမိတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဘယ်သောအခါမှ အသက်ရှင်လျက် ရှိတော့မည်မဟုတ်ဟု တွက်ဆမိခဲ့သည် ဆို၏။ ရွက်သင်္ဘော နှစ်မြှုပ်စဉ်က ရေကူးကျွမ်းကျင်လှသည့် မိမိ၏မိဘများသည် လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောသူကြီး ခလာသီတို့သည် လည်းကောင်း၊ ရေတွင် နှစ်မြှုပ်သွားခဲ့ကြသည်။ မိမိနှင့်ညီငယ်မှာမူ ရွက်သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်မှ အသင့်တွေ့ရှိရသည့် သစ်သားပျပ်ကလေးကို ကိုင်လျက် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ပင်လယ်ပြင်တွင် စတင်မျောပါစဉ်က အနီးအပါးသို့ ရောက်ရှိမျောပါလာသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာအချို့ကို ဗျတ်ဝိက ဗျပ်ကလေးထဲသို့ ထည့်ယူ သိမ်းဆည်းထားသဖြင့်သာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ အသက်ရှင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဆိုပါသည်။

ဗျတ်ဝိနှင့်ဗျတ္တတို့သည် ရသေ့ကြီးနှင့်အတူ အနီးအပါးသို့ လိုက်ပါကြစမြဲ ဖြစ်ပေရာ တစ်ကြိမ်တွင် တောလမ်းခရီးရှည်ကို လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။ ရသေ့ကြီးသည် ဇင်းကျိုက်တောင်ထက်ရှိ သူ၏ဆရာ သူတော်စင်ကြီးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရာ ဗျတ်ဝိတို့ညီအစ်ကို လိုက်ပါခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းခရီး တစ်နေရာ အရောက်တွင် ဇော်ဂျီဖိုလ်ဝင်ဟု ဆိုအပ်သော ဝိဇ္ဇာတစ်ဦး၏ အလောင်းကို တွေ့ရှိကြ၏။ သို့ဖြင့် ရသေ့ကြီးက ဆေးဝါးစီရင်ရန်အလို့ငှာ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ယူဆောင်ပြီး ပြန်ကြရန် မှာရစ်ပြီး ဇင်းကျိုက်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဗျတ်ဝိတို့ ညီအစ်ကိုလည်း ဇော်ဂျီဖိုလ်ဝင်ကို သယ်ဆောင်ကာ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ရသေ့ကြီးက ဇော်ဂျီဖိုလ်ဝင်ကို ရရှိသူသည် သိဒ္ဓိပြီးမြောက်သည်ကို သိရှိသည့်အလျောက် ဇင်းကျိုက်တောင်ရောက်မှ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ကာ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ တောလမ်းခရီးဖြင့် အလျင်အမြန် ပြန်လည်ကြွရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ဇော်ဂျီဖိုလ်ဝင်ကို ရရှိသွားကြသည့် ဗျတ်ဝိ၊ ဗျတ္တညီနှောင်မှာလည်း သိဒ္ဓိများ ပြီးမြောက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ ရသေ့ကြီးသည် အကျိုးအကြောင်း သိရသောအခါ မိမိ၌ပယောဂမကင်းဟု မှတ်ယူလျက် သုဝဏ္ဏဘူမိဘုရင်ဆီ အလျင်အမြန်သွားရောက် လျှောက်ထားပြန်လေသည်။ သိဒ္ဓိ ပြီးမြောက်သူသည် ရာဇဝတ်မှုနှင့် မကင်းသူဖြစ်သည့် အလျောက် ရသေ့ကြီးက ဘုရင်မင်းမြတ်သို့ ဦးစွာသွားရောက် လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သုဝဏ္ဏဘူမိဘုရင်သည် ရသေ့ကြီးထံမှ သတင်းစကားကြားရသည်နှင့် သိဒ္ဓိပြီးမြောက်သော ဗျတ်ဝိပုတ္တညီနောင်ကို ဖမ်းဆီးဆက်သရန် မင်းချင်းဗိုလ်ပါတို့အား အမိန့်တော် ချမှတ်လေသည်။ မင်းချင်းတို့ကလည်း ချက်ချင်းပင် တောတောင်တစ်ဝိုက်၌ ဗျတ်ဝိပုတ္တတို့ကို လိုက်လံဖမ်းဆီးကြ၏။ သို့သော် သိဒ္ဓိပြီးမြောက်ပြီးသူများကို ဖမ်းဆီးနိုင်ရန်မှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါပေ။ နောက်ဆုံး နည်းမျိုးစုံသုံး၍ တိုက်ခိုက်တော့မှ အစ်ကိုဖြစ်သူဗျတ်ဝိတစ်ဦးတည်းကိုသာ ဖမ်းဆီးရမိလေသည်။ ညီငယ်ဗျတ္တမှာမူ သုဝဏ္ဏဘူမိ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မင်းချင်းဗိုလ်ပါများ ပိတ်ဆို့ ဖမ်းဆီးကြသည့်ကြားမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က သိဒ္ဓိပြီးမြောက်နေသူ ဗျတ်ဝိအား လုပ်ကြံစီရင်စေ၏။

ဗျတ္တမှာမူ မင်းချင်းတို့လက်မှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသောအခါ သုဝဏ္ဏဘူမိအပိုင် နယ်မြေတွင် မနေတော့ပဲ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ ထွက်ခွာသွား၏။ ပုဂံရောက်တော့ ဘရဟတံခါးစောင့် မင်းမှုထမ်းအား မိမိဘဝ အဖြစ်မှန်များကို ပြောပြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သံတော်ဦးတင်ပေးပါဟုလည်း ဆိုသည်။ တံခါးစောင့် မင်းမှုထမ်းက သိပ်ပတေ့အမတ်ကြီးအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ လျှောက်ထားသောအခါ သိပ်ပတေ့သည် ဗျတ္တအား ခေါ်ယူတွေ့ဆုံလျက် အကဲခတ်ကြည့်၏။ ဗျတ္တသည် အမှန်ပင် အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားပီသသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် မင်းမြတ်အနော်ရထာထံ လျှောက်ထားကြည့်သည်။

မင်းမြတ် အနော်ရထာက ဗျတ္တအား ရှေ့တော်သွင်းစေလျက် ပုဂံ မင်းနေပြည်တော်အတွင်း လိုအပ်သည့် ပန်းများအား ဆက်သရန် ပန်းတော်ဆက်ရာထူး အပ်လေသည်။ တောင်နန်းမတော်ကြီး အလိုရှိရာ စကားဖြူပန်းမှာလည်း ပုပ္ပားတောင် တစ်ဝိုက်၌သာ ပေါက်ရောက်လေရာ ဗျတ္တအဖို့ပုဂံမှပုပ္ပားအရပ်သို့ နေ့စဉ် သွားရောက်ကာ ပန်းခူးဆက်သရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဗျတ္တသည် နေ့စဉ် အသွားအပြန်ခရီး (၁၅)တိုင်ခန့် ရောက်ရှိလေသည်။ ဗျတ္တသည် နံနက်အရက်တက်သည်နှင့် မြင်းတစ်စီးဖြင့် ပုပ္ပားသို့ ခရီးနှင့်ရ၏။ ထို့နောက် တောင်နန်းမတော် မိဖုရားကြီး အလိုရှိရာ စကားဖြူပန်းများကို ခူး၍ ကုန်းနီး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ခြင်းတောင်းငယ် အတွင်းသို့ စနစ်တကျ ထည့်ရသည်။ ပြီးလျှင် မြင်းဒုန်းစိုင်းစီးလျက် ပုဂံနေပြည်တော်သို့ ပြန်လာရ၏။

နေနစ်ချက်တီးလျှင် ဗျတ္တနေပြည်တော်သို့ ပြန်ရောက်လေပြီ။ ဗျတ္တသည် ခရီးရောက်မဆိုက် တောင်နန်းမတော်ကြီး အဆောင်တော်သို့ ဝင်ရောက်ကာ စကားဖြူပန်းများ ဆက်သလေ့ရှိပါသည်။ ဤသည်မှာ ပုဂံမင်းမြတ်အနော်ရထာ နန်းတက်စနေ့များက ဖြစ်ပါသည်။ ပုဂံဘုရင်သစ်သည် ဗျတ္တအား မြောက်စားချီးမြှင့်ခဲ့သော်လည်း ပန်းတော်ဆက် ဗျတ္တက ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်ပြု၏။ ပန်းတော်ဆက်ရာထူး ရရှိ၍မှ တစ်လမကြာသေး။ ပုပ္ပားသူမယ်ဝဏ္ဏနှင့် တွေ့ဆုံ မေတ္တာမျှခဲ့သည်။ မယ်ဝဏ္ဏသည် ရွှေရောင်အဆင်းရှိ၍ ချောမောလှပသူကလေး ဖြစ်၏။ မယ်ဝဏ္ဏနှင့် တွေ့တော့ ဗျတ္တပုဂံနေပြည်တော်သို့ အချိန်မီ ပြန်မရောက်တော့။ သည်ကြားထဲ နန်းခေလေ့ထုံးစံအတိုင်း မလိုတမာဂုံးစကား ဆိုကြသူများလည်း ရှိသည်။ ဗျတ္တသည် ဇော်ဂျီဖိုလ်ဝင်သား စားဖူးသူ လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်အား အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ကြန့်ကြာနေခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိပေလိမ့်မည်။ ပုပ္ပားနယ်ကို အခြေပြုလျက် ထောင်ထားခြားနားရန် လက်နက်လူသူ စုရုံးနေခြင်းပေလော။ မင်းမြတ်အနော်ရထာက သူ့ထံ

ရောက်လာသည့် ရွှေ့နားတော်သွင်း စကားအတင်းအဖျင်းများကို မယုံကြည်လို။ သို့သော် ပြောဖန်တိုက်ဖန် များလာတော့ နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားလာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပုပ္ပားနယ်မှာ နေခဲ့ဖူးသည်။ နောင်တော်စုတ္တတေးကို ထီးနန်းက ဖယ်ရှားဖို့ရာ ယင်းပုပ္ပားနယ်ကိုပင် အခြေပြုခဲ့ရဖူးသည် မဟုတ်ပါလော။

ဗျတ္တကိုယ်တိုင်မှာမူ သူ့ ပြဿနာနှင့် သူ ဖြစ်၏။ မယ်ဝဏ္ဏနှင့် မကြာခဏ ဆုံတွေ့မိရာမှ မယ်ဝဏ္ဏတွင် ပဋိသန္ဓေ ရှိလာသည်။ ထိုအခါ မယ်ဝဏ္ဏအပေါ် ယခင်ကထက် ပို၍ ဂရုစိုက်ရတော့၏။ သို့ဖြင့် ဗျတ္တတစ်ယောက် မယ်ဝဏ္ဏတို့ နေထိုင်ရာ တဲအိမ်ကလေးဆီမှ ပုဂံ မင်းနေပြည်တော်သို့ အချိန်မီမပြန်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တောင်နန်းမိဖုရားကြီးက နောက်ကျရသည့် အကြောင်းရင်းကို မေးမြန်းတော့ တောင်ခြေတွင် စကားဖြူပန်းများ တစ်စစ နည်းပါးလာပြီမို့ တောင်လယ် ကမူအထက် တက်ရောက် ခူးယူနေရသည် ဆိုသည်။ ပထမတော့ တောင်နန်းမယ်တော်ကြီးက သံသယ မဖြစ်မိ။ သို့သော် နောက်ပိုင်း မင်းမြတ်အနော်ရထာနှင့် တိုင်ပင်နှီးနှောမိလာသောအခါ၌မူ ဗျတ္တကိစ္စက စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ပုပ္ပားနယ်တွင် ငါးနှစ်ကြာမျှ နေခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပုပ္ပားတောင်ခြေတွင် စကားဖြူပင် မည်မျှ ပေါများကြောင်း သိ၏။ တစ်နေ့လျှင် ခြင်းတောင်း နှစ်တောင်းခူးယူရုံမျှဖြင့် ဤတောင်ခြေ စကားဖြူပန်းများ ကုန်စင်သွားမည် မဟုတ်ပေ။ မိဖုရားကြီး လျှောက်တင်လာမှ ဗျတ္တနေပြည်တော် အဝင်နောက်ကျသည့် ကိစ္စကို ဘုရင်မင်းမြတ် သိရှိသွားသည်။ သို့သော် တိုင်းတစ်ပါးသား ဗျတ္တသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စိတ်နေစိတ်ရင်းကို အမှန်အတိုင်း မသိမြင်နိုင်ပေ။ သူသည် မယ်ဝဏ္ဏနှင့် မေတ္တာမျှနေရုံမျှမက ပဋိသန္ဓေပင် ရရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ရေငုံနေလိုက်၏။

မယ်ဝဏ္ဏမှ အမွှာပူး သားငယ်ကလေး နှစ်ဦး ဖွားမြင်သောနေ့တွင် ဗျတ္တ ပုဂံနေပြည်တော်သို့ပင် မပြန်နိုင်ခဲ့။ မိမိ၏ ရင်သွေးငယ်ကလေးများကို ကြည့်၍ ဗျတ္တ ကြည်နူးခဲ့ရသည်။ ဤကလေးငယ်များကို ရုတ်တရက် ခွဲခွာကာ ပုဂံနေပြည်တော်သို့ ပြန်မသွားလိုခဲ့။ သို့ဖြင့် ပုပ္ပားတွင် တစ်ည အိပ်ဖြစ်သွားသည်။ တောင်မိဖုရားကြီးက ဗျတ္တ ယနေ့ ပန်းတော် လာမဆက်သပါကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ လျှောက်ထားရာမှ မင်းမြတ်အနော်ရထာ သိရှိသွား၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ညီလာခံသဘင်တွင် ဗျတ္တကို ရှေ့တော်သွင်းရန် အမိန့်တော် ချမှတ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ညီလာသဘင် ကျင်းပပြီးစီးချိန်အထိ ဗျတ္တ ရောက်ရှိမလာခဲ့။

ဗျတ္တ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိလာတော့ နေ့တစ်ချက်တီး ကျော်နေပေပြီ။ ဗျတ္တက တောင်နန်းမတော် မိဖုရားကြီးထံ အခစားဝင်ရင်း စကားဖြူပန်းများ ဆက်သသည်။ မိဖုရားကြီး အမေးတော်ရှိတော့ ဗျတ္တကပန်းခူးအသွား တောင်ပေါ်၌ မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ ကြန့်ကြာနေကြောင်း လျှောက်ထား၏။ ဗျတ္တ၏ သတင်းစကားက ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ရောက်ရှိသွားသည်။ မင်းမြတ်အနော်ရထာက အနီးအပါး၌ မပြတ်တစေ လျှောက်တင်နေသည့် အမတ်မဟာဗိုလ်၏ စကားကို ယုံမှတ်ကာ လတ်တလောအားဖြင့် အကျဉ်းချထားရန် အမိန့်တော်ချမှတ်၏။ ဤသည်ကို ဗျတ္တအပေါ် မလိုလားသည့် မဟာဗိုလ်က တစ်မျိုးအဓိပ္ပာယ် ကောက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗျတ္တ စီရင်ကွပ်မျက် ခံခဲ့ရသည်။

မယ်ဝဏ္ဏသည် ပုဂံမင်းနေပြည်တော်၌ ခင်ပွန်းသည် ဗျတ္တ အပြစ်အလျောက် စီရင်ကွပ်မျက်ခံရကြောင်း သတင်းစကား ကြားသိရသောအခါ အလွန်အမင်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ခံစားလိုက်ရ၏။ သို့ဖြင့် မင်းမြတ်အနော်ရထာထံ ပေါက်ရောက်နိုင်မည့် အမတ်ကြီးတစ်ဦး၏ အကူအညီနှင့် အကြောင်းစုံကို တင်ပြလျှောက်ထားလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် အဖြစ်မှန်ကို သိရှိရချိန်တွင် ဗျတ္တတစ်ယောက် လူ့လောက၌ မရှိတော့။ သို့သော်ငြားလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်က သဘောထား ပြည့်ဝသည်။ မယ်ဝဏ္ဏ၏ သားငယ်ကလေးများအား နေပြည်တော်သို့ ခေါ်ယူကာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်စေခဲ့သည်။ လိုသပ်သည့် အထောက်အပံ့ မှန်သမျှ တာဝန်ယူ ထောက်ပံ့၏။ အကြောင်းစုံ သိရှိရသောအခါ၌ တောင်မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာလည်း စိတ်မကောင်း။

ဘုရင်မင်းမြတ်က ကလေးငယ် နှစ်ယောက်ကို ရွှေဖျဉ်းကြီး၊ ရွှေဖျဉ်းငယ်ဟု အမည်ပေးအပ်သည်။ နောင် ကျန်စစ်သားခေါ် ထီးလိုင်အရပ်မှ ကလန်စစ်သား နေပြည်တော်သို့ လာရောက် အမှုထမ်းသောအခါ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်အား ကျန်စစ်သားထံ၌ အပ်နှံထားရှိလေသည်။ ကျန်စစ်သားက ရွှေဖျဉ်းညီနောင်အား ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သော အဋ္ဌာရသ အတတ်ပညာတို့ကို သင်ကြား တတ်မြောက်စေခဲ့၏။ ရွှေဖျဉ်း ညီနောင်ကလည်း အတတ်ပညာ မျိုးစုံကို ကြိုးစားသင်ယူသည်။ သို့ဖြင့် ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလ၌ပင် မင်းမြတ် အနော်ရထာ၏ အမှုထမ်းကောင်းများ ဖြစ်လာကြ၏။

ရွှေဖျဉ်းကြီးနှင့် ရွှေဖျဉ်းလေးတို့သည် မင်းမြတ်အနော်ရထာ ထံပါးသို့ နေ့စဉ်ခစား ဝင်ရောက်လေ့ရှိကြ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း မိမိသားတော် မင်းသားကလေးနှင့် အရွယ်အားဖြင့် မတိမ်းမယိမ်း ရှိကြသည့် ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ကို ချစ်မြတ်နိုးရှာသည်။ ထို့အတူ တောင်နန်းမတော် မိဖုရားခေါင်ကြီးကလည်း ရွှေဖျဉ်းညီနောင်၏ အဖြစ်သနစ် ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်းကျ သိရှိထားသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ရွှေဖျဉ်းညီနောင်အား မိမိသားတော် အရင်းကလေးကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင်ရှာပါသည်။ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ကလည်း ကျိုးနွံသည်။ လူမမယ်ဘဝကပင် နန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပေရာ နန်းခလေ့ထုံးစံများကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေလေ၏။ သူတို့က ပုဂံနန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများနှင့်မခြား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြသည်။

ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့သည် နန်းတွင်း၌ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည့် အလျောက် မိမိတို့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကိုပင် ကောင်းစွာ မသိရှိကြတော့ပေ။ သူတို့က တောင်နန်းမတော် မိဖုရားကြီးအား မယ်တော်အရင်းကဲ့သို့ပင် မှတ်ထင်ကြ၏။ မင်းမြတ် အနော်ရထာကလည်း သားတော်ကလေးနှင့် မခြား အရေးပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သားတော် စောလူးမင်းသားကလေးနှင့် ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ ဆော့ကစားနေကြရာသို့ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင် လာရောက်ကာ ဝမ်းသာအားရ ငေးမောကြည့်ရှု နေတတ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဗျတ္တအကြောင်း စဉ်းစားမိသည့်အခါမျိုး၌ မင်းမြတ်အနော်ရထာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပြန်သည်။ အကယ်၍ ဗျတ္တသည် မိမိအား အဖြစ်မှန်ကို လျှောက်တင်ခဲ့ပါမူ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ဖွယ်ရာမရှိပေ။ အမတ်မဟာဗိုလ်ကလည်း ဆိုးရွားလှသည်။ နောက်နောင် ဤသို့ မဖြစ်စေရေးအတွက် မဟာဗိုလ်ကိုပင် အပြစ်ဒဏ်ပေးခဲ့ရသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုဆိုလျှင် ပုဂံမင်းနေပြည်တော်ကြီး၏ အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်လို့ ရနေပေပြီ။ ဘုရင်မင်းမြတ်အဖို့ တွေးလိုက်တိုင်း ကြည်နူးမိ၏။ မိမိတွင် ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီးဆိုသူ အမှုထမ်းကောင်း လေးဦး ရှိနေပေပြီ။ ထို့ပြင် ဗျတ္တ၏ သားငယ်ကလေး နှစ်ဦးဖြစ်သော ရွှေဖျဉ်းကြီးနှင့် ရွှေဖျဉ်းငယ်လေးတို့သည်လည်း နောင်တစ်ချိန်တွင် တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးတည့်လာမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့က ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ဇွဲလုံ့လဝီရိယ ရှိသည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ကြသည်။

ရွှေဖျဉ်းကြီးနှင့် ရွှေဖျဉ်းလေးတို့မှာ ယခုအခါ အသက်ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်သားအရွယ်များသို့ ရောက်ရှိကြလေပြီ။ သူတို့၏ အမျိုးဇာတ်က တိုင်းတစ်ပါးသား အယူတစ်ခြား ဖြစ်ကြသော်လည်း သူတို့ကိုမူ မိဘဘိုးဘွားများကဲ့သို့ အယူလွဲစေ၍ မဖြစ်။ သူတို့ကို သားတော်ကလေးနှင့်အတူ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးပါးထံ အပ်နှံရလျှင် ကောင်းမည်လော။ သို့ဆိုပါမူ မိမိ ကိုယ်တော်တိုင် ခွင့်ပြုထားသည့် လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှုကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ရာ ရောက်နိုင်သလော။ မင်းမြတ် အနော်ရထာအနေဖြင့် ရွှေဖျဉ်းကြီး၊ ရွှေဖျဉ်းငယ်တို့၏ အနာဂတ် အရေးအတွက် ကြိုတင်ပူပန်နေမိသည်။

တောင်နန်းမတော် မိဖုရားကြီးကမူ သူတို့၏မျိုးဇာတ် မူလက မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ၊ ယခုအခါ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်၌ ကြီးပြင်းလာရသူများပီပီ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူကိုသာ ယူစေသင့်သည် ဆို၏။ နောက်ဆုံး ဘုရင်မင်းမြတ် လတ်တလောအားဖြင့် ဝေခွဲ၍ မရသည့်အလျောက် ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆက်လက် မစဉ်းစားဖြစ်တော့။ ကျန်စစ်သားကမူ ကလေးများအား ငယ်စဉ်ကပင် သူတို့ အသက်အရွယ်နှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အတတ်ပညာတို့ကို သင်ယူနေစေပေသည်။ ရွှေဖျဉ်းကြီးနှင့် ရွှေဖျဉ်းကလေးတို့ကလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ဇွဲလုံ့လဝီရိယ ရှိကြသူများ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဓါးခုတ်၊ လှံထိုးအတတ်တို့အား အခြေခံမှအစ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ တတ်မြောက်နိုင်ရန် လေ့လာသင်ယူကြ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်အဖို့ အမှုထမ်းကောင်း လေးဦးနှင့် ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့အား ကြည့်၍ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေလေသည်။ နောင် သားတော်ဘုရင် လက်ထက်တွင်လည်း ပြည်ပရန်အပေါင်းကို ဤအမှုထမ်းကောင်းများ အားကိုးနှင့် တွန်းလှန်ချေမှုန်း တိုက်ခိုက်နိုင်မည်ဟု မုချပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူရဲကောင်းတို့တိုင်းပြည်

ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ သုဝဏ္ဏဘူမိမှ သံဃာတော်တစ်ပါး ကြွရောက်လာကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ် သတင်းစကား ကြားသိရ၏။ မေးမြန်းစုံစမ်းတော့ ဆရာတော်၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ရှင်အရဟံ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ရှင်အရဟံသည် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပြန့်ပွားအောင် ကြံဆောင်နေသော ဆရာတော်ဖြစ်၏။ သုဝဏ္ဏဘူမိ သထုံဘုရင်သည် ဘာသာရေးကို အားမပေးသောဘုရင်မို့ ယခုကဲ့သို့ ပုဂံသို့ ကြွရောက်ခိုလှုံလာခြင်းပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် သာမန် အာဂန္တုမျှသာ ဖြစ်လေသလော။ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်က ပုဂံ

မင်းနေပြည်တော်တွင် လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ် ယုံကြည်ခွင့် ပြုထားပေရာ ရှင်အရဟံသည် သံဃာဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းမှ ဖြစ်ပြီး သာသနာပြုရန် ကြွရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

များမကြာမီ သုဝဏ္ဏဘူမိမှ ဆရာတော်တစ်စု ထပ်မံရောက်ရှိလာပြန်သည်။ သူတို့ သထုံပြည်တွင် ကြွမ်းစစ်သည်တွေ မကြာခဏ ဝင်ရောက် နောက်ယှက်နေသည်။ ကြွမ်းတို့ကား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများ ဖြစ်ကြသည်။ ကြွမ်းတို့သည် နတ်နဂါးကိုးကွယ်၍ နောင်ဘဝကို မယုံကြည်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ သုဝဏ္ဏဘူမိ၌ အင်အားချိနဲ့နေချိန်တွင် ကြွမ်းတို့ ပို၍ဝင်ရောက် နောက်ယှက်ရန် လွယ်ကူနေပေသည်။ ကြွမ်းတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ခမာဘုရင် သူရိယဝါရမန်သည် သထုံအား နှစ်ပေါင်းများစွာ အနှောက်အယှက် ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူရိယဝါရမန်၏ လက်ချက်ကြောင့် သထုံတွင် ဒေသခံတိုင်းရင်းသားအချို့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုများနှင့် ကြုံတွေ့ကြသည်။ သူရိယဝါရမန်သည် သုဝဏ္ဏဘူမိခေါ် သထုံကိုသာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည် မဟုတ်။ ဒွါရာဝတီ နိုင်ငံတော်ကိုလည်း တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးခဲ့သေး၏။ သူရိယဝါရမန် ကြွမ်းတို့၏ ခမာနိုင်ငံတွင် ထီးနန်းစိုးစံခဲ့သည်မှာ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ သူရိယဝါရမန်က နန်းသက် ရှည်သလောက် တိုင်းပြည်အပေါ်တွင်လည်း ဩဇာညောင်း၏။ သူတို့က ဗြဟ္မာဏဝါဒ ကိုးကွယ်သူများမို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို မလိုလား။ မိမိအနီးဝန်းကျင် ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံများကိုလည်း ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း အမြဲနှောက်ယှက် တိုက်ခိုက်လေ့ရှိလေသည်။ သို့ဖြင့် သုဝဏ္ဏဘူမိကို အကြိမ်ကြိမ် နှောက်ယှက်နေတော့၏။

သူရိယဝါရမန်မင်းသည် ဒွါရာဝတီ နိုင်ငံတော်ကို အောင်နိုင်ပြီးနောက် ဇင်းမယ် အနီးရှိ ဟရိဘုဇွကတော့ ညီညွတ်မှုရှိသည်။ အင်အား တောင့်တင်းသည်။ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်လာသူ ခမာတို့အား ရရာလက်နက် စွဲကိုင်လျက် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်သည်။ နောက်ဆုံး ခမာများ ဟရိဘုဇွကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးပမ်းမှု မအောင်မြင်သောအခါ သုဝဏ္ဏဘူမိခေါ် သုဓမ္မဝတီခေါ် သထုံသို့ ခြေဦး လှည့်လာကြပြန်၏။

သထုံတွင် ထီးနန်းစိုးစံလျက်ရှိသော မနုဟာမင်းသည် မိမိလက်အောက်ခံ နယ်စားပယ်စားများ၏ ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းကို ခံရသူ မဟုတ်ပေ။ နယ်စားပယ်စားများသည် မနုဟာမင်း၏ အုပ်ချုပ်ရေး ပျော့ညံ့မှုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ မကြာခဏဆိုသလို ပုန်ကန်ခြားနားလေ့ ရှိကြ၏။ သို့ကြောင့်လည်း မကြာခဏ ဆိုသကဲ့သို့ မနုဟာမင်း၏ စစ်သည်များ လက်အောက်ခံ ခေါင်းဆောင် မြို့စားနယ်စားတို့ကို သွားရောက်တိုက်ခိုက် နေရလေသည်။ ပုန်ကန် ထကြွမှုများမှာလည်း အဆုံးသတ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ တစ်နယ်နှင့် တစ်နယ် ဆက်စပ်နေပေသည်။ မနုဟာမင်းသည် နိုင်ငံတော်အတွင်း စစ်မီးပွားနေမှုကို မလိုလားသည့်အလျောက် ရှင်းလင်းနှိမ်နင်းနေရ၏။

မကြာခဏ စစ်မက်ဖြစ်ပွားတော့ ရဟန်းသံဃာများလည်း ဇန္တုရ ဝိပဿနာရှုရများကို မကျင့်ကြံနိုင်တော့။ ဤသို့ဖြင့် ရဟန်းသံဃာ အချို့ကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ ထွန်းကား ပျံ့ပွားရာ ပုဂံ မင်းနေပြည်တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြ၏။ ယင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည့် ရဟန်းသံဃာများထဲ၌ ရှင်အရဟံတစ်ပါးလည်း အပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ ရှင်အရဟံသည်

မူလကသိဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ)သို့ သွားရောက်ရန် ကြံစည်သေး၏။ သို့သော် လတ်တလောအားဖြင့် ပုဂံသို့ ဦးစွာသွားရောက်ခြင်းက လမ်းခရီး အဆင်ပြေ၍ လွယ်ကူပေသည်။

အရှင်အရဟံသည် နောက်ဆုံးပုဂံသို့ သွားရောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သုဓမ္မဝတီမှတစ်ဆင့် ဒဂုန်မြို့သို့ လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ပုဂံ မင်းနေပြည်တော်သို့ လည်းကောင်း၊ ကြွရောက် လာလေသည်။ ကျန် ရဟန်းတော်များမှာလည်း ကစဉ့်ကလျားနှင့် ပရမ်းပတာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဗြဟ္မဏဘာသာဝင် ခမာစစ်သည်တို့က သထုံရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများကို သူတို့အယူဝါဒများ ပြောင်းလဲ ကိုးကွယ်စေရန် ဗြဟ္မဏဘာသာဝင်အဖြစ် အဓမ္မသွတ်သွင်း၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျောင်းကန် ဘုရားများကိုလည်း ဖျက်ဆီးပစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းများကိုလည်း အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြကာ ဖမ်းဆီးသည်။

သူရိယဝါရမန်ဘုရင်သည် အနော်ရထာမင်းမြတ် နန်းတက်ပြီး ငါးနှစ်အကြာ၌ပင် နတ်ရွာစံသွားပါသည်။ သို့သော် သူရိယဝါရမန်ကို ဆက်ခံသည့် သားတော်ဘုရင် လက်ထက်တွင်လည်း သထုံကို သစ္စာပေးလျက် သူ၏လက်အောက်ခံ နိုင်ငံဖြစ်လာရေးအတွက် ကြိုးပမ်း၏။ သို့သော် သထုံဘုရင်မနုဟာက လက်ခံခြင်းမပြုပေ။ မနုဟာသည် သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း ဖြစ်နေသာ လက်အောက်ခံ နယ်စားပယ်စားများအား ထိန်းကွပ်အုပ်ချုပ်ရင်း တစ်ဖက်မှလည်း ခမာတို့၏ ခြိမ်းခြောက်မှုရန်ကို ခံနေရလေသည်။

ခမာဘုရင်ကလေးသည် သထုံကို သိမ်းပိုက်ရန် အဓမ္မ ကြံစည်လာသောအခါ မနုဟာက ပုဂံဘုရင်ထံ စစ်ကူတောင်းခံရတော့၏။ ပုဂံဘုရင်က သထုံမှ ကြွရောက်လာကြသူ ရှင်အရဟံနှင့် သံဃာအများတို့နှင့် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြည့်သည်။ မနုဟာမင်းသည် မင်းကောင်းမင်းမြတ် ဖြစ်သော်လည်း လက်အောက်ခံ မြို့စားနယ်စားများကို အုပ်ချုပ်ရာ၌မူ အားနည်းချက်ရှိ၏။ သို့ကြောင့်လည်း လက်အောက်ခံတို့က ပုန်ကန်ခြားနားနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရှင်အရဟံ၏ အဆိုအရ မနုဟာမင်းတွင် ပိဋကတ်တော် ရေးကူးပြီး ပေအစုံ သုံးဆယ်လည်း ရှိနေသည်။ မိစ္ဆာမျိုးခြား ခမာများက သုဓမ္မဝတီကိုသာ သိမ်းပိုက်မိခဲ့ပါမူ ယင်းပိဋကတ်တော် ပေစာများကို ဖျက်ဆီးပစ်မည်မှာ မလွဲပင်။ ပိဋကတ်တော်များ ပျက်စီးသွားမည်ကိုတော့ ရှင်အရဟံ အမှန်ပင် စိုးရိမ်မိ၏။

အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် ရှင်အရဟံနှင့်တကွ သထုံမှ ပြောင်းရွှေ့လာကြသူ ရဟန်းသံဃာ အများနှင့် တိုင်ပင်လျှောက်ထားပြီးသောအခါ သထုံကို စစ်ကူပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။ အထူးသဖြင့် သထုံကဲ့သို့သော ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံတော်ကို ဗြဟ္မဏ အယူဝါဒ လွှမ်းမိုး မခံနိုင်ပေ။ သထုံဘုရင် မနုဟာမင်း ကိုယ်တိုင်က တလေးတစား စစ်ကူတောင်းခံလေတော့ မင်းမြတ် အနော်ရထာအနေဖြင့် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့။ သထုံကို ခမာစစ်သည်တို့ ဝိုင်းရံလျက် ရှိပြီဆို၏။ ခမာဘုရင်သစ် သူရိယဝါရမန် သားတော်သည် လက်ရဲဇက်ရဲရှိသူ ဖြစ်၏။ ဖခင် လက်ထက်က မအောင်မြင်ခဲ့သည့် ဟရိဘုရင်ကို သူကအမိအရ ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

အနော်ရထာမင်း နန်းတက်ပြီး (၁၃)နှစ်အကြာ မြန်မာသက္ကရာဇ် (၄၁၉)ခုတွင်ပင် အနော်ရထာ မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လျက် သုဝဏ္ဏဘူမိသို့ စစ်ချီလေတော့၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ

ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးရှူး၊ ငလုံလက်ဖယ်နှင့် ညောင်ဦးဖီး အမည်ရှိ သူရဲကောင်းလေးဦးတို့ လိုက်ပါကြသည်။ ကျန်စစ်သားသည် နှလုံးကွန့်ခေါင်အမည်ရှိ မြင်းကြီးကို လည်းကောင်း၊ ငထွေးရှူးသည် နှလုံးချင်တိုင်းဟူသော အမည်ရှိ မြင်းကြီးကို လည်းကောင်း၊ ငလုံလက်ဖယ်သည် လေမိုးယဉ်ခေါင်အမည်ရှိ မြင်းကြီးကို လည်းကောင်း၊ ညောင်ဦးဖီးသည် နှလုံးအတုမရှိ ဟူသော မြင်းကြီးကို လည်းကောင်း စီးနင်း၍ လိုက်ပါကြ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ် အနော်ရထာမှာမူ ခန္တီကလက်လှ အမည်ရှိ နတ်မြင်းညိုကြီးကို စီးနင်းကာ တပ်မကို ကွပ်ကဲလျက် ချီတက်လေသည်။ ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦးမှာမူ တပ်ဦးမှ ချီတက်ကြ၏။ သထုံသို့ချီရာတွင် ကြည်းကြောင်း၊ ရေကြောင်းဖြင့် စစ်နှစ်ကြောင်း ချီတက်တိုက်ခိုက်ပေရာ စစ်သည် အင်အားမှာလည်း အလွန် များပြားလှပေသည်။ ကြည်းကြောင်းမှ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်များ ပါဝင်သကဲ့သို့ ရေကြောင်းမှလည်း လှေတပ်စုများ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ ခမာဘုရင်၏ စစ်သည်များသည် သထုံမြို့ကို ဝန်းရံထားရာမှ အနော်ရထာ၏ တပ်များ သထုံသို့ ချီတက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသောအခါ အလွန်တုန်လှုပ်သွား၏။

အထူးသဖြင့် ပုဂံဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင် သူရဲကောင်းလေးဦးနှင့်အတူ ကြည်းတပ်၊ ရေတပ်ကို အုပ်ချုပ်လျက် အင်အားအလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်လာကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် ပြန်လည် ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် သင့်မသင့်ကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်ရတော့၏။ မြို့တွင်း၌ မြို့တံခါးများ အလုံ ပိတ်ဆို့လျက် ခုခံတိုက်ခိုက်နေရသည့် သထုံဘုရင် မနုဟာမင်းမှာမူ စစ်ကူတပ်များ ချီတက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသောအခါ များစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိလေတော့၏။ တစ်ဘက်မှလည်း ပုဂံစစ်သည်များ ခမာတို့နှင့် တိုက်ခိုက်စဉ် မိမိတို့ တပ်များအနေဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ ကူညီ တိုက်ခိုက်ရမည်ကို စီမံနေလေသည်။

ပုဂံတပ်များ သထုံသို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် မြို့ရိုးကိုရံထားသည့် ကြွမ်းဘုရင်၏ ခမာစစ်သည်များနှင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားတော့သည်။ ပုဂံသူရဲကောင်းများ ဖြစ်ကြသော ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးရှူး၊ ငလုံလက်ဖယ်နှင့် ညောင်ဦးဖီးတို့ကလည်း မြင်းတပ်၊ ဆင်တပ်တို့ကို စီမံအုပ်ချုပ်လျက် ရွှပ်ရွှပ်ချွံချွံ တိုက်ခိုက်ကြ၏။ သထုံဘုရင်မနုဟာ၏ တပ်များကလည်း မြို့တံခါးကိုဖွင့်ကာ ပုဂံတပ်များနှင့် ရန်သူကို ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ပြုကာ တိုက်ခိုက်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ခမာစစ်သည် အမြောက်အများ ကျဆုံးလျက် နောက်ဆုံးတွင် ခမာတပ်များ ပုဂံဘုရင် အနော်ရထာထံ လက်နက်ချ အညံ့ခံရတော့သည်။

မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် မိမိထံ အညံ့ခံလာသော ခမာစစ်သည်များအား တစ်ယောက်မကျန် လိုက်လံဖမ်းဆီးစေ၏။ ထို့နောက် သူတို့၏ လက်တွင်းမှ ဓါး၊ လှံ၊ လက်နက်တို့ကို သိမ်းပိုက်သည်။ ဖမ်းဆီးရသမျှ သုံ့ပန်းတို့ကိုလည်း သထုံမြို့ပြင်၌ ယာယီတဲများဆောက်လုပ်ကာ စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းထားရှိ၏။ ပြီးစီးသောအခါ သထုံဘုရင် မနုဟာအား မင်းမြတ် အနော်ရထာက သုဝဓမ္မတီနန်းတွင်း၌ သွားရောက် တွေ့ဆုံ၏။ မနုဟာမင်းမှာ နောင်တော် အနော်ရထာ မင်းမြတ်အား ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိနေလေသည်။ အနော်ရထာမင်းမြတ်နှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် လက်အောက်ခံ မြို့စားရွာစားများက ကျိုးနွံမှု မရှိသည့်အတွက် တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်း နေရပါကြောင်းကိုလည်း မနုဟာက ဆိုပေသည်။

နောက်ဆုံး အနော်ရထာမင်းမြတ်က အကောင်းဆုံးသော အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်လေသည်။ မနုဟာမင်း အုပ်ချုပ်နေသရွေ့ ခမာတို့၏ ရန်ကမအေး။ အထူးသဖြင့် လက်အောက် မြို့စားနယ်စားများ မကျိုးမနွံရှိနေချိန်တွင် ပိုမိုလာရောက် တိုက်ခိုက်ကြသည်မှာ မလွဲဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မဏအယူရှိသူတို့ သထုံကို လွှမ်းမိုးသွားပါမူ စစ်မှန်သော ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာမှာ မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် သုဓမ္မဝတီခေါ် သုဝဏ္ဏဘူမိခေါ် သထုံမြေကို ပုဂံမှ တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်ထားခြင်းက ကောင်းမွန်ပေလိမ့်မည်။ မနုဟာမင်းသည် နော်တော်အနော်ရထာ၏ အဆိုအမိန့်ကို အကြွမ်းမဲ့ထောက်ခံ၏။ မိမိ၏အခြေအနေမှန်ကို မိမိသာလျှင် သိပါ၏။ ပိဋကတ်တော်များ ခမာတို့ လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလျှင် မီးရှို့ ဖျက်ဆီးခံရမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လတ်တလောအားဖြင့် သထုံကို ပုဂံမှ တိုက်ရိုက် အုပ်ချုပ်စေရုံမျှမက ပိဋကတ်သုံးပုံ ပေစာအစုံ သုံးဆယ်ကိုလည်း ပုဂံသို့ ပြောင်းရွှေ့ သိမ်းဆည်းထားခြင်းက ပိုမို သင့်မြတ်ပေလိမ့်မည်။ သို့မှသာ သာသနာတော်၏ အနာဂတ် အတွက်လည်း စိတ်ချရပေလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံး အနော်ရထာမင်းမြတ်၏ အကြံပြုချက်အရ မနုဟာမင်းပါ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ လိုက်ပါနေထိုင်မည် ဖြစ်သည်။ မနုဟာမင်းအနေဖြင့် သထုံတွင် ဆက်လက်စိုးစံနေပါက ခမာဘုရင်၏ ဘက်တော်သားများ ထပ်မံလာရောက် နှောက်ယှက် အသက်ကို ရန်ရှာကြလိမ့်မည်မှာ မလွဲပင်။ သူတို့က မိစ္ဆာမျိုးခြားမို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းကားစည်ပင်ရာ နိုင်ငံတော် ဟူသမျှကို ချေမှုန်းတိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးပစ်ကြမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ မနုဟာမင်း ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပါသွားလျှင် သထုံကို ယာယီအားဖြင့် မည်သူက အုပ်ချုပ်စိုးစံမည်နည်း။

မနုဟာမင်းက မိမိနှင့် နင်္ဂလဒေဝီမိဖုရားတို့မှ ဖွားမြင်သူ သားတော်ကြီး သိဟကုမ္မာရကို သထုံထီးနန်း၌ ဆက်လက်ထားရှိစေလိုသည်။ မင်းမြတ်အနော်ရထာက မည်သူ့ကိုမဆို ထီးမွေနန်းမွေ ထားရှိနိုင်ကြောင်း၊ ပုဂံနေပြည်တော်မှ ပါလာသည့် ရဲမက်စစ်သည်တို့က သထုံကို ကြွမ်းတို့ အန္တရာယ်မှ စောင့်ရှောက်ပေးထားမည်ဖြစ်ကြောင်း မိန့်ဆိုပါသည်။ ထို့အတူ ပိဋကတ် အစုံသုံးဆယ်ကို ဆင်တော်များနှင့် ပုဂံသို့ ဆောင်ယူလျက် ပိဋကတ်တိုက် ဆောက်လုပ် ထိန်းသိမ်းထားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခမာသုံပန်းများကိုတော့ အားလုံးဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း မိန့်ဆိုခဲ့၏။

ဤတွင် ပုဂံသူရဲကောင်း ကျန်စစ်သားက သုံပန်းများကို ပုဂံအထိ ခေါ်ဆောင်သွားဘဲ ဒလလယ်ပြင်၌ နေရာချထားပေးလျှင် ကောင်းမည်ဟု အကြံပြု၏။ ကျန်စစ်သား၏ အကြံအစည်ကို မင်းမြတ် အနော်ရထာက သဘောတူညီသည်။ သို့ဖြင့် အမတ်ကြီး သိယံပတေ့ ဦးဆောင်လျက် ခမာသုံပန်းများကို ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ယင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားစဉ် အတွင်း ခမာစစ်သည်အချို့မှာ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားကြသည်ဟုလည်း ဆိုပါသည်။ ယင်းကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမတ်ကြီး သိယံပတေ့ပင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမျက်ဒေါသ ထွက်ခြင်းကို ခံရပါသေးသည်။

အနော်ရထာမင်းစော သထုံမှ ထွက်ခွာမည့်နေ့တွင် ကျန်စစ်သား၊ ငထွေရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ညောင်ဦးဖီးသူရဲကောင်း လေးဦးတို့က ရှေ့မှမြင်းဖြင့် ချီတက်ကြ၏။ ထို့နောက် ပိဋကတ်တော် အစုံသုံးဆယ်ကို ဆင်ဖြူတော် သုံးဆယ်နှစ်စင်းဖြင့် တင်ဆောင်သည်။ ပြီးလျှင် နောက်မှ ပုဂံရွှေနန်းရှင် အနော်ရထာမင်းမြတ်နှင့် မနုဟာမင်းတို့ သားအဖ ဆင်တစ်စီးတည်း စီးနင်းလိုက်ပါကြ၏။ မနုဟာမင်း၏ မိဖုရား နဂံလဒေဝီနှင့် ရံရွှေတော်တို့က ဝေါတော်ဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါကြသည်။ ထို့နောက် မနုဟာမင်း၏ မှူးမတ်အချို့လည်း ဝေါစီး၍ လည်းကောင်း၊ မြင်းစီး၍ လည်းကောင်း စီးနင်းလိုက်ပါကြ၏။

မနုဟာမင်း၏ သားတော်နှစ်ပါး ရှိသည့်အနက် သားတော်ကြီးသိဟကုမ္မာရမှာ သထုံမြို့စောင့်အဖြစ် ကျန်ရစ်ကာ သားတော်ငယ် စိတ္တကုမ္မာရသာလျှင် ဖခမည်းတော်နှင့်အတူ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။ ပုဂံရောက်တော့ မင်းမြတ်အနော်ရထာက သထုံဘုရင် မနုဟာမင်း၊ မိဖုရား နဂံလဒေဝီနှင့်တကွ သားတော် စိတ္တကုမ္မာရတို့ကို မိမိမင်းသားဘဝက ရွာစားအရာ ရရှိခဲ့ဖူးရာ အနုရာဓရွာ (ယခုမြင်းကပါ)တွင် စံအိမ်တော်၊ အနီး ဝန်းကျင်၌လည်း သုဓမ္မဝတီမှ လိုက်ပါလာကြသည့် မနုဟာဘုရင်၏ မှူးမတ်အရာရှိများ နေထိုင်ရန် အိမ်တော်များ ဆောက်လုပ်ပေးထားလေသည်။

မနုဟာမင်းသည် ပုဂံသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ရှေးမင်းများ တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသော စေတီပုထိုးတို့ကို တွေ့ရှိဖူးမြော်ရပေရာ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားများလျက် စေတီတော်တစ်ဆူ တည်ထား ကိုးကွယ်ရန် အကြံအစည် ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ စုစုပေါင်း ကြောင်မျက်ရွဲ ရတနာရောင်းချရရှိငွေ အသပြာမှာ လှည်းခြောက်စီးတိုက် ရလေသည်။ ထို့နောက် မနုဟာမင်းသည် မိမိ၏မှူးမတ်များအား ဝိုင်းဝန်းကာ သီရိဇေယျ ဘုံကုန်းနေရာကို ဝယ်ယူ ရှင်းလင်းစေသည်။ ပြီးနောက် ကုလားကျောင်းခံပေါ်၌ ဗောဓိပရိက္ခယတရား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးကို ရည်ညွှန်းလျက် စေတီငယ် သုံးဆယ့်ခုနစ်ဆူကို တည်သည်။ မနုဟာမင်း ကိုယ်တော်တိုင် တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် ဤစေတီကို နောင်မနုဟာဘုရားဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။

မင်းမြတ် အနော်ရထာသည် မနုဟာမင်းကို ပုဂံ၌ ကောင်းမွန်စွာ စံနေစေလျက် ချီးမြှင့် မြှောက်စားခဲ့သည်သာမက မနုဟာမင်း၏ သားတော် စိတ္တကုမ္မာရကိုလည်း သုဓမ္မရာဇာဘွဲ့ ပေးအပ်ခဲ့ပေသေး၏။ ထို့အပြင် သထုံမှ လိုက်ပါလာကြသည့် မနုဟာ၏ မှူးမတ်အချို့ကိုလည်း နန်းတွင်းတွင် အရာရှိကြီးများအဖြစ် ခန့်ထား သူကောင်း ပြုခဲ့သေးသည်။ ထို့ပြင် သူရဲကောင်း လေးဦးဟု ထင်ရှားလာသည့် ကျန်စစ်သား၊ ငထွေရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ညောင်ဦးဖီးတို့ကိုလည်း အထိုက်အလျောက် သူကောင်း ပြုခဲ့၏။

မင်းမြတ် အနော်ရထာသည် သထုံမှ ပုဂံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ ရှင်အရဟံ မထေရ်မြတ်အား နန်းတွင်းသို့ ပင့်ဆောင်ကာ ပိဋကတ်တော်များကို သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ)မှ ရရှိသော ပိဋကတ်တော်များကို ထိန်းသိမ်းထားရှိရန် ပိဋကတ်တိုက် တစ်ဆောင်ကိုလည်း ဆောက်လုပ်သည်။ ထိုစဉ်က ပုဂံတစ်ဝိုက်ရှိ သံဃာတော် သုံးထောင်ခန့်အားလည်း ပိဋကတ် သုံးပုံကို ဖြန့်ဝေ လေ့လာစေခဲ့လေ၏။

ယခုအခါ နိုင်ငံတော်ဘက်မျက်နှာ သုဝဏ္ဏဘူမိကို ခမာခေါ် ကြွမ်းတို့ရန်မှ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ သထုံဘုရင် မနုဟာမင်းအားလည်း အသက်အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မင်းမြတ် အနော်ရထာက သထုံပြည်ကို ခမာတို့အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦး အပါအဝင် စစ်သည်ရဲမက်တို့၏ စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်တိုက်ခိုက်ခဲ့မှုကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း မိန့်ဆိုပါသည်။ ပုဂံမင်းနေပြည်တော် အေးချမ်းသာယာလာသောအခါ မင်းမြတ် အနော်ရထာက ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေး၌ လောကနန္ဒာစေတီကို တည်ထားကိုးကွယ်သည်။ လောကနန္ဒာသည် သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ) သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်ရာ သင်္ဘောဆိပ်နေရာ ဖြစ်သည်။ စေတီတော်ကို ဌာပနာပြု တည်ထားကိုးကွယ်စဉ် ပုဂံနန်းတွင်းမှ မြန်မာမှူးမတ်များသာမက မနုဟာမင်း၏ မှူးမတ်ဟောင်းများပါ တက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထို့အတူ ပုဂံသူရဲကောင်းလေးယောက်သည်လည်း လောကနန္ဒာစေတီတော် ဌာပနာပြု အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ယခုအခါ ပုဂံသူရဲကောင်း လေးယောက်သာမက ဗျတ္တ၏သားများ ဖြစ်ကြသော ရွှေဖျဉ်းကြီးနှင့် ရွှေဖျဉ်းငယ်တို့သည်ပင် ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လူငယ်ကလေးများ ဖြစ်နေကြပေပြီ။ မဝေးတော့သော အနာဂတ်တွင် ပုဂံပြည်ကို သူရဲကောင်းတို့တိုင်းပြည်ဟု ခေါ်ဝေါ် သမုတ် နိုင်ကြပေတော့မည်။ သူရဲကောင်းဟူသည် တိုင်းပြည်၏ ဆူးငြောင့်ခလုတ် ရန်စွယ်ဟူသမျှကို ဖယ်ရှားရှင်းလင်းပစ်နိုင်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် သူရဲကောင်းတို့၏ တိုင်းပြည်သည်လည်း အေးချမ်းသာယာသော တိုင်းပြည်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

စွယ်တော်ပင့်ခရီး

ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကြည်ညိုလေးစားသည့် သာသနာ့ဒါယကာ မင်းမြတ်အနော်ရထာအနေနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတွင် ဂန္ဓာလရာဇ်တိုင်းဖြစ်သော တရုတ်ပြည်မှ စွယ်တော်မြတ်တစ်ဆူကို ပင့်ဆောင်လိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဂန္ဓာလရာဇ်ပြည်မှ စွယ်တော်မြတ်တစ်ဆူကို တရုတ်ဘုရင် ဥတည်ဘွားထံမှ တောင်းခံလျက် ပြည်သူပြည်သားအများအား ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်စေပါသော် သာသနာတော်မှာ အတိုင်းအထက် ထွန်းလင်း တောက်ပရာ၏ဟုလည်း စဉ်းစားမိ၏။ ဤသို့ဖြင့် အနော်ရထာ မင်းမြတ်က သူ၏အကြံအစည်ကို သူရဲကောင်း ကျန်စစ်သားအား မိန့်ဆို တိုင်ပင်လေသည်။

ကျန်စစ်သားက မင်းမြတ်အနော်ရထာ၏ အကြံအစည်မှာ သင့်မြတ်လှပါကြောင်း ပြန်လည် လျှောက်ထား၏။ သို့ဖြင့် တရုတ်ပြည် ယူနန်ပြည်နယ်သို့ ကြွရောက်လျက် စွယ်တော်တောင်းခံရန် စီမံကြတော့သည်။ ဤခရီးစဉ်တွင် စစ်သည်အင်အား အမြောက်အမြားလိုက်ပါကြရန် လိုအပ်၏။ ကြည်းကြောင်းမှ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်တို့ လိုက်ပါကြရမည် ဖြစ်သကဲ့သို့ ရေကြောင်းခရီးမှလည်း အချို့တစ်ဝက် သွားရောက်ကြဦးမည်။ အနော်ရထာမင်းကြီးသည်လည်း ကိုယ်တော်တိုင် ဆင်စီးလျက် လိုက်ပါမည်ဖြစ်ပါသည်။ စစ်သည်အင်အားက စုစုပေါင်း (၃)သိန်းခန့် ပါဝင်ပါသည်။ စစ်သည်ရဲမက်များ အားလုံးကို သူရဲကောင်းလေးဦးတို့က အုပ်ချုပ်ကြရမည် ဖြစ်၏။

မင်းမြတ်အနော်ရထာ ဦးစီးသော မြန်မာ့တပ်မတော်ကြီးကို ခေါ်ဘဏီတပ်ကြီးဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ခေါ်ဘဏီစစ်တပ်ဟူသည် စုစုပေါင်း အင်အား (၂)သိန်းကျော် ပါဝင်သောတပ် ဖြစ်၏။

- ဆင်တပ် - ၂၁၈၇၀ ယောက်
- မြင်းတပ် - ၆၅၆၁၀ ယောက်
- ရထားတပ် - ၈၇၄၀၀ ယောက်
- ကြည်းကြောင်း - ၁၀၉၃၅၀ ယောက်
- စုစုပေါင်း - ၂၈၄၂၃၀ ယောက်

ဟူ၍ ကျမ်းစာများ၌ တွေ့ရှိရသည်။ ခေါ်ဘဏီတပ်အတိုင်း အပြည့်အဝ ရှိခဲ့ပါမူ အနော်ရထာမင်း၏ စစ်သည်အင်အားက မနည်းလှ။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူရဲကောင်း ကျန်စစ်သားက လူလားမြောက်စ အရွယ်ရောက်ပြီး ဖြစ်သော ရွှေဖျင်းကြီးနှင့် ရွှေဖျင်းငယ်တို့အား အတွေ့အကြုံ ရရှိစေရန် အတူတကွ ခေါ်ဆောင်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်အား လျှောက်ထားလာသည်။ အနော်ရထာမင်းမြတ်ကလည်း မိမိ၏ မွေးစားသားများသဖွယ် ဖြစ်သော ရွှေဖျင်း ညီနောင်တို့အား ခေါ်ဆောင်သွားလိုကြောင်း လျှောက်ထားချက်ကို သဘောတူညီလေသည်။ ရွှေဖျင်းညီနောင်မှာ ယခုအခါ အသက် တစ်ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်ခန့် ရှိကြပြီးဖြစ်ပြီး ခါးခုတ်၊ လှံထိုး၊ မြင်းစီးမှအစ အတော်အတန် လေ့ကျင့်သင်ကြား တတ်မြောက်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်လေသည်။ စစ်သည်ရဲမက် အင်အား အရံသင့်ဖြစ်တော့ သွားရောက်ရာ လမ်းခရီးကို စဉ်းစားကြရသည်။ ဦးစွာပုဂံနေပြည်တော်မှ ဗန်းမော်သို့ ဆန်တက်ကြရမည်။ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်နှင့် ဗန်းမော်မြို့မှာ ခရီး(၂၃)ယူဇနာနှင့် တာ(၅၅၀) ကွာဝေးပြီး တစ်လကျော်ကြာ ချီတက်သွားရောက်ကြရမည် ဖြစ်၏။ ပုဂံနေပြည်တော်ရှိ ပုဂံဈေးသို့ ဗန်းမော်မှ တစ်ဆင့် တရုတ်ကုန်သည်များ လာရောက်ကာ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားကြ၏။ တရုတ်ကုန်သည်တို့သည် အများအားဖြင့် တရုတ်ပြည်ထွက် ပိုးထည်၊ ဖဲထည်များ၊ ကြွေထည်အိုးများကို လာရောက် ရောင်းချကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဗန်းမော်သို့ အသွားခရီးကို ကျန်စစ်သားနှင့် ငထွေရူးတို့က တရုတ်ကုန်သည်များထံမှ စုံစမ်းလေ့လာသည်။ ကုန်သည်တစ်ဦးက သူတို့လာနေကြ လမ်းကြောင်းဖြစ်ပြီး ပုဂံသို့ ရောက်ရန် (၃၂)ရက် ကြာမြင့်ကြောင်း ကျန်စစ်သားကို ပြောပြ၏။ ကျန်စစ်သားသည် အခြား တရုတ်ကုန်သည်များထံ ဗန်းမော်မှ တရုတ်ပြည်ဘက် ခရီးစဉ်ကို စုံစမ်းမေးမြန်း ပြန်လေသည်။ ဗန်းမော်မှ ကိုင်ဖွန်ဖူးသို့သွားလျှင်ပင် တစ်လကျော် သွားရောက်ရမည်ဆို၏။ သို့ဆိုပါက ပုဂံ နေပြည်တော်မှဆိုလျှင် စုစုပေါင်း နှစ်လကျော် ကြာမြင့်ပေလိမ့်မည်။ ဤသည်ပင်လျှင် အသွားခရီးမျှသာ ရှိသေး၏။

ငလုံးလက်ဖယ်ကလည်း လမ်းခရီးတွင် ရိက္ခာရှာဖွေခြင်းနှင့် ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် လိုအပ်မည့် အချိန်ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားသင့်ကြောင်း အကြံပြုသည်။ မှန်ပေသည်။ စစ်သည်အင်အား မြောက်များစွာ ပါဝင်သော တပ်မတော်ကြီးကို ဦးဆောင်ကာ ချီတက် သွားဖို့ရာအတွက် အချိန် ဤထက်ပို၍ ယူရပေလိမ့်မည်။ ကျန်စစ်သားသည် အဖက်ဖက်မှ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကာ တစ်နေ့လျှင် တစ်ယူဇနာသာ ခရီးပေါက်နိုင်ကြောင်း တွက်ချက်ပြ၏။ တရုတ် နယ်စပ်သို့ပင် နှစ်လခရီးခန့်

သွားရမည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ တရုတ် မင်းနေပြည်တော်သို့တိုင် သွားရောက်မည်ဆိုပါမူ ယူဇနာ (၁၅၀)ကျော် ကွာဝေးသည့် အားလျော်စွာ အချိန်များစွာ ကြာမြင့်ပေလိမ့်မည်။

ညောင်ဦးဖီးက ညောင်ဦးသို့ ရောက်ရှိလာသမျှ တရုတ်ကုန်သည်တို့အား တရုတ်ပြည်မကြီး အကြောင်း လိုက်လံမေးမြန်း ကြည့်သည်။ အချို့က ဗန်းမော်မြို့တွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းကြသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပြည်မကြီးခရီးစဉ်ကို သိပ်မသိကြ။ အချို့ကလည်း ယူနန်နယ်စပ်မှ လာကြသူများသာ ဖြစ်ပေရာ လမ်းခရီးကို အသေးစိတ် မပြောနိုင်ကြပေ။ ညောင်ဦးဖီးသည် လိုက်လံမေးမြန်းရင်း ကျစ်ဆံမြီး တစ်စကျစ်လျက် ဆေးတံသောက်နေသူ တရုတ်ကုန်သည် အဘိုးကြီးတစ်ဦးအား တွေ့မိလေသည်။

တရုတ်အဘိုးကြီးက ညောင်ဦးတွင် မြန်မာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျနေသူမို့ မြန်မာဘာသာ စကားကို ရေလည်စွာ ပြောဆိုတတ်လေသည်။ သူက လမ်းခရီးတွင် ကူးတို့ ဖြတ်ကူးရန် မြစ်ကြောင်းများ ရှိသေးကြောင်း သတိပေးပြောကြား၏။ သံလွင်မြစ်၊ ဝှမ်းဟိုမြစ်၊ ရန်ဆီမြစ်၊ ဆီကောင်းမြစ်စသည်ဖြင့် ရေတွက်ပြသည်။ ယင်းမြစ်ကြီးများကို ကူးတို့ကူးရန်ပင် အချိန်လနှင့်ချီ၍ ကြာနိုင်ကြောင်း ဆိုပါသည်။ သတင်းအချက်အလက် အားလုံးရရှိသောအခါ သူရဲကောင်းလေးဦး ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြတော့၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တရုတ်ပြည်သို့ ကြွရောက်မည့် အစီအစဉ်အား ပယ်ဖျက်ခိုင်းမည်လော။

သူရဲကောင်းလေးဦးတို့သည် တရုတ်ပြည်လမ်းကြောင်းခရီးနှင့် ပတ်သတ်၍ အသီးသီး စုံစမ်းတိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေကြသော်လည်း သူတို့သွားရောက် စုံစမ်းသည့်အခါတိုင်း မည်သည့်ကိုမျှ စွယ်တော်ပင့် သွားရောက်မည် ဆိုခြင်းကို မပြောကြားခဲ့ပေ။ သို့ကြောင့်လည်း တရုတ် ကုန်သည်တို့က တရုတ်မင်း နေပြည်တော်အထိ ခရီးစဉ်ကို ရှင်းပြပြောကြားနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မင်းနေပြည်တော်သို့ မကြာမီကမှ ရောက်ရှိကာ ပြန်လာခဲ့သူ တရုတ်ကုန်သည် တစ်ဦးကဆိုလျှင် လက်ရှိ တရုတ်ဧကရာဇ် တာ့ဆွန်းမင်းဆက်၏ စတုတ္ထမြောက်ဘုရင် ကျင်တာ့ဆွန်း အနေဖြင့် ပုဂံမင်းနေပြည်တော်မှ မင်းကောင်းမင်းမြတ် အနော်ရထာကဲ့သို့ပင် စိတ်နှလုံးများစွာ ကောင်းမွန်သူဖြစ်ကြောင်း ကျန်စစ်သားအား ပြောပြ၏။

စစ်စစ်အားဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်မှာ တရုတ် မင်းနေပြည်တော်ကြီး၌ ကိန်းဝပ်စံပါယ်နေသည် မဟုတ်ပဲ နယ်ခြားဒေသ ယူနန်နယ် အတွင်း၌သာ ကိန်းဝပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသတင်းစကားကို ပြောပြမိန့်ဆိုသူကား ပုဂံသို့ ကြွရောက်လာခိုက် ရှင်အရဟံထံသို့ လာရောက်ဖူးမြော် တွေ့ဆုံခဲ့သည့် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး အရှင် ကျူးယန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်စစ်သားသည် ဆရာတော် အရှင်ကျူးယန်အား တွေ့ဆုံဖူးမြော် ဂါရဝပြုကာ မြတ်ဗုဒ္ဓ စွယ်တော်အကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်၏။ ဤသို့ဖြင့် မင်းမြတ်အနော်ရထာ၏ စိတ်ကူးမှာ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိလာလေသည်။ မိမိတို့အနေဖြင့် ကျင်တာ့ဆွန်း ဧကရာဇ်ထံ သဝဏ်လွှာ ပေးပို့ကာ ဦးစွာ ဆက်သွယ်သင့်သည်ဟုလည်း ထင်မြင်မိ၏။

မင်းမြတ် အနော်ရထာသည် ကျန်စစ်သား လျှောက်ထားလာသော တရုတ်ပြည် စွယ်တော်ပင့် ခရီးနှင့် ပတ်သက်သည့် အယူအဆ သဘောထားများကို အလေးအနက် စဉ်းစားဆင်ခြင်မိ၏။

အထူးသဖြင့် လမ်းခရီးတွင် ဆင်တပ်နှင့် မြင်းတပ်သား ဦးရေကို ပိုမိုထားရှိသင့်ပြီး ရထားတပ်ကိုမူ ရိက္ခာရှာအဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းထားရှိရန်ကိုလည်း သဘောပေါက်မိ၏။ သို့ဖြင့် ကျန်စစ်သားအား တိုင်ပင်ကာ အသေးစိတ် အစီအစဉ် ရေးဆွဲတော့၏။ မိမိတို့နှင့်အတူ တရုတ်ဧရာဝတီ ပေးပို့ရန် စာသဝဏ်ကိုလည်း ယူဆောင်သွားရပေမည်။

ပုဂံနေပြည်တော်မှ စတင်ထွက်ခွာကြမည့် နေ့ရက်အတွက် ဟူးရားဖြူ၊ ဟူးရားညိုတို့က နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးချယ်ကြသည်။ ဟူးရားဖြူက ပြာသိုလပြည့်နေ့တွင် ထွက်ခွာလိုသည်။ ပြာသိုလပြည့်က ရက်ကောင်းရက်မြတ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟူးရားညိုက ဤအချက်ကို လက်မခံ။ ပြာသိုလပြည့်နေ့သည် လမင်းပြည့်ပြည့်ဝဝ သာသောနေ့မို့ ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ယခုစွယ်တော်ပင့် ကိစ္စမျိုးတွင် စစ်မက်ခင်း၍ ရယူမှုသာ မိမိတို့အလိုရှိရာကို ရရှိနိုင်မည့် ကိန်းခန်းမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဟူးရားညို၏ အဆိုအရ ပြာသိုလဆုတ် (၄)ရက်နေ့က ပိုမိုသင့်တော်သည်။ ဘာသာရေးကိစ္စမို့ ဂြိုဟ်ကောင်း ဂြိုဟ်မြတ်များ ကောဇာ အစီးအနင်း ကျရောက်ရာနေ့ကို ဦးစားပေး ရွေးချယ်သင့်သည်ဟု အနော်ရထာမင်းထံ တင်ပြလျှောက်ထား၏။ သို့ဖြင့် ၄၂၉-ခု၊ ပြာသိုလဆုတ် (၄)ရက်နေ့တွင် ပုဂံနေပြည်တော်မှ တရုတ်ပြည်နယ်စပ်ဆီသို့ ချီတက် ထွက်ခွာဖြစ်ကြလေသည်။

အနော်ရထာမင်းမြတ်၏ စွယ်တော်ပင့် သွားရောက်ရေး အစီအစဉ်မှာ ထူးခြားလှ၏။ အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် ပထမဦးစွာ နန်းဦးစေတီငယ်ကို ပူဇော်ကန်တော့သည်။ ထို့နောက် ရှင်အရဟံ မထေရ်မြတ်ထံသို့ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကာ ဆုံးမဩဝါဒ ခံယူ၏။ ထို့နောက်မှ စစ်ကြောင်းများ ထွက်ခွာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်အရ ဗုံသံလွင်၊ အောင်စည်အောင်မောင်းများ ဆူဆူညံညံ မတီးမှုတ်ရ။ ဤခရီးကား ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် သွားလာရမည့် ခရီးမျိုးမဟုတ်ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ကျန်စစ်သားတို့ သူရဲကောင်းလေးဦးကမူ စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြလေသည်။ မိမိတို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်အား သာမန်မင်းမှုထမ်းငယ်တစ်ဦးအသွင်ဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့ရဖူးလေ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ဘုရင်မင်းတရားတွင် မာန်မာနဟူ၍ အလျဉ်းမရှိခဲ့။ ယခုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင်က အမိန့်တော်ရှိပေရာ များစွာနှစ်ထောင်း အားရဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ဗျတ္တ၏သားများ ဖြစ်ကြသော ရွှေဖျင်းညီနောင်မှာမူ ငယ်ရွယ်သူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဘဝအတွေ့အကြုံများစွာ မရှိကြသေးပေ။

ကျန်စစ်သားသည် တရုတ်ကုန်သည်တို့အား ခရီးလမ်းကြောင်းကို အသေအချာ မေးမြန်းထားပြီး ဖြစ်လေရာ ခရီးယူဇနာ (၂၃)ယူဇနာနှင့် တာ(၅၀၀)ရှိသော ဗန်းမော်မြို့သို့ အခက်အခဲမရှိ သွားရောက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ဗန်းမော်မြို့သို့အရောက် မိမိတို့ မျှော်မှန်းထားသကဲ့သို့ တစ်လအတွင်း ရောက်ရှိသွား၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် စွယ်တော် ပင့်ဆောင်နိုင်ရေးအတွက် စိတ်ဆန္ဒ စောနေသည့်အလျောက် သက်တော် (၄၀)ကျော် အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သည့်တိုင် ဖျတ်လတ်သွက်လက် လျင်မြန်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဗန်းမော်ရောက်တော့ (၂)ရက်တာမျှ စခန်းချကာ ယူနန်နယ်အတွင်း ကောင်းမွန် ကျွမ်းကျင်စွာ လမ်းပြပေးနိုင်မည့် တိုင်းရင်းသားလူငယ်တစ်ဦးကို ရှာဖွေရှာရမ်းရ၏။ ထိုသူငယ်ကား ယူနန်ပြည်နယ်ဖွားဖြစ်ပြီး မြန်မာဘာသာ စကားကိုလည်း ကောင်းစွာ ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ လမ်းပြပေးနိုင်မည့် လူရွယ် ရောက်ရှိလာသောအခါ ဗန်းမော်မှတစ်ဆင့် ကိုင်ဖွန်ဖူးသို့ ခရီးဆက်ကြလေ၏။ ဗန်းမော်မှ ထွက်သည်နှင့် ခရီးစဉ်မှာ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်သွားလေသည်။ အချို့နေရာများတွင် ချောက်ကမ်းပါး နံဘေးမှ ပွတ်သီကာ သွားရောက်ကြသည်မှာ များစွာ အန္တရာယ် များလှပေသည်။

အနော်ရထာမင်း၏တပ်များ နယ်ခြားဒေသသို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း ကြားသိရသောအခါ ဆက်လက် သွားရောက်နိုင်ရေးအတွက် တရုတ်ဧကရာဇ် ဝမ်တီဖ(ဥတည်ဘွား)ထံ သက်ဆိုင်ရာ ခြေမြန်တော်တို့က အစီရင်ခံကြတော့၏။ အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် ထိုအတောအတွင်း ယူနန်ဘုရင်ခံ၏ ကိုးကွယ်ရာ ရသေ့ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးကြည့်သည်။ အနော်ရထာ မင်းမြတ်အနေဖြင့် သဗ္ဗညုဘုရားရှင်၏ စွယ်တော်မြတ်ကို ပင့်ဆောင်လိုပါကြောင်း လျှောက်ထားတင်ပြ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ် စွယ်တော်တောင်းခံ ပင့်ဆောင်ရန် လာရောက်ကြောင်း သတင်းကို ရသေ့ကြီးမှ တစ်ဆင့် ယူနန်ဘုရင်ခံ ကြားသိသွား၏။ သို့ဖြင့် မြို့တံခါးများပိတ်ကာ မြို့ကို အခိုင်အမာပြု၍ နေလေသည်။

မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် ယူနန်ဘုရင်ခံအား အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဆုံရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် အောင်မြင်မှု ရရှိသွား၏။ ယူနန်ဘုရင်ခံက မိမိအနေဖြင့် ပုဂံဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်လာသည်ကို မသိ၍သာ မကြိုဆိုခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း တောင်းပန် ပြောကြား၏။ အနော်ရထာမင်းမြတ်ကလည်း ယခုလို လာရောက်ခြင်းမှာ လောကစည်းစိမ်ကို အလိုရှိ၍ လာရောက်ခြင်းမဟုတ် လောကုတ္တရာချမ်းသာသို့ ရောက်မည့်အကြောင်း စွယ်တော်မြတ်ကို ကိုးကွယ်လို၍ တောင်းခံပင့်ဆောင်ရန် လာရောက်သည်ဟု မိန့်ကြားလေသည်။

ယူနန်ဘုရင်ခံသည် ပုဂံပြည့်ရှင်မင်းအား ကောင်းမွန်ကျနစွာ ဧည့်ခံဝတ်ပြုလေ၏။ စွယ်တော်မြတ်ကိုလည်း ရှိခိုးဦးခိုက် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ သို့သော် ပင့်ဆောင်သွားရန်ကိုမူ မလိုက်လျောနိုင်ပေ။ အနော်ရထာမင်းမြတ်အနေဖြင့် လိုအပ်ပါက ဧကရာဇ် ကျင်တော့ဆွန်းထံသို့ သဝဏ်လွှာ ပေးပို့တင်ပြ လျှောက်ထားပေးပါရန်လည်း ယူနန်ဘုရင်ခံထံ ပန်ကြား၏။ ယူနန်ဘုရင်ခံက တရုတ်ဧကရာဇ်ထံ အနော်ရထာမင်းမြတ်၏ ဆန္ဒအတိုင်း သဝဏ်လွှာက ဧကရာဇ်နန်းတော်သို့ မရောက်ရှိခဲ့ပေ။

အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် ဧကရာဇ်မင်း ဝမ်တီဖ(ဥတည်ဘွား)ထံမှ အဖြေကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ယူနန်၌ အချိန်သုံးလ ကြာမြင့်ခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး ယူနန်ဘုရင်ခံက အနော်ရထာမင်းမြတ်အား မြဆင်းတုတော်တစ်ဆူကို ပေးအပ်ကာ ကျေနပ်နှိမ်သိမ့် စေခဲ့လေ၏။ အနော်ရထာမင်းကြီးလည်း ဤစွယ်တော်မြတ်အား မိမိကိုးကွယ်စေဟူ၍ ဗျာဒိတ်တော်မရှိ၊ ဂန္ဓလရာဇ်တိုင်းတွင် သာသနာတော် ငါးထောင် တည်ရစေဟုသာ ဗျာဒိတ်တော်ရှိ၍ ဖြစ်မည်ဆိုကာ မြဆင်းတုကိုသာ ပင့်ဆောင်လျက် ပုဂံသို့ ပြန်လည်ကြွချီလာတော့သည်။

အနော်ရထာမင်းမြတ်၏ နေပြည်တော် ခရီးစဉ်တွင် မိုင်းမောစော်ဘွားက သမီးတော်တစ်ပါးကို ဘုရင်မင်းမြတ်အား ဆက်သခဲ့သေး၏။ မိုင်းမောစော်ဘွားသည်ကား ရွှေလီမြစ်ညာပိုင်းကို အုပ်ချုပ်ရသော စောဘွားကြီး ဖြစ်လေသည်။ မိုင်းမောစော်ဘွားသည် သမီးတော်စောမွန်လှအား ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ဆက်သခဲ့ပေရာ ဘုရင်အနော်ရထာက အခမ်းအနားဖြင့် သိမ်းပိုက်ကာ ပုဂံနေပြည်တော်သို့ ခေါ်ယူ ဆောင်ကြဉ်းခဲ့လေသည်။ ပုဂံနေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ စောမွန်လှအား မိဖုရားငယ်အရာ ပေးအပ်ချီးမြှင့်၏။

ဂန္ဓာလရာဇ်မှ အပြန်ခရီးတွင် ကြမ္မာဆိုး ဝင်ခဲ့ရသူနှစ်ဦးမှာ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့ပင် ဖြစ်၏။ အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် တောင်ပြုံးအရပ်၌ ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်ကို တည်လုပ်စဉ် မင်းမှုထမ်းများအားလုံး ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ ကုသိုလ်ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဘုရင်မင်းတရားက အမျိုးဇာတ်မတူသူ လူရွယ်ကလေးနှစ်ဦးအား အရေးပေး လိုက်လျောမှုကို မလိုလား မရှုမိမ့်နိုင်သူတို့က ရွှေဖျဉ်းညီနောင်အား ရာဇဝတ် သင့်စေခဲ့ကြလေသည်။ ကျန်စစ်သားနှင့် ကျန်သူရဲကောင်းများမှာ ဤကိစ္စကို အချိန်လွန်မှ သိရှိကြရ၏။

အနော်ရထာ မင်းမြတ်အနေဖြင့် ဂန္ဓာလရာဇ်မှ အပြန်တွင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဘွယ် ဖြစ်ရပ်များ ဆက်တိုက်ဆိုသကဲ့သို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ ဤအထဲတွင် မိဖုရားငယ်စောမွန်လှ၏ ပြဿနာ တစ်ရပ်လည်း ပါဝင်ခဲ့၏။ အနော်ရထာ မင်းမြတ်သည် စောမွန်လှအပေါ် သနားဂရုကာ သက်ကာ အလေးပေး ဆက်ဆံသော်လည်း ကျန်နန်းတွင်း အသိုက်အဝိုင်းကမူ သူ့ကို မလိုလားပေ။ နောက်ဆုံး တောင်နန်းမတော်ကြီးကပါ လိုလားသည့် အမှုအရာ မပြတော့သောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင်က စောမွန်လှအား ရှမ်းပြည်နယ် နေရပ်ဒေသသို့ ပြန်သွားစေခဲ့ရလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုအဖြစ်အပျက် နောက်ပိုင်းတွင် ဘာသာရေး လုပ်ငန်းများကို အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ကိုင်တော့၏။ တစ်စစ အသက်အရွယ်လည်း ရလာပြီမို့ ဘဝ အတွေ့အကြုံလည်း စုံလင်လာပြီ ဖြစ်ပေသည်။ အနော်ရထာ မင်းမြတ်သည် ပုဂံ၌ ရွှေစည်းခုံစေတီတော်ကို တည်ထားကိုးကွယ်၏။ ယင်းသို့ စေတီတော် တည်ဆဲကာလ၌ပင် သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ)မှ စွယ်တော်တစ်ဆူ ပင့်ဆောင်ရရှိခဲ့ပေရာ ရွှေစည်းခုံစေတီ၌ ဌာပနာ ပြုခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် ဆည်မြောင်း ချောင်းကန် အမြောက်အမြားကိုလည်း လုပ်ဆောင်တော်မူ၏။

အနော်ရထာမင်းသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသည်နှင့်အမျှ ဘာသာရေးကိုသာ အလေးပေး ဆောင်ရွက်တော့၏။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ကို မိဖုရားကြီးမှဖွားမြင်သူ စောလူးမင်းသားခေါ် မင်းလုလင်ကိုသာ လွှဲအပ်ထားလေသည်။ ယခုအခါ စောလူးမင်းသားကလေးပင် သက်တော် နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိ နေပေပြီ။

သာယာရွှေပြည်

သုဓမ္မဝတီခေါ် သထုံကို လက်လွှတ်လိုက်ရသည့် ခမာတို့သည် မင်းမြတ် အနော်ရထာအပေါ် ကြီးစွာသော အညှိုးအတေးကို ထားကြ၏။ ခမာစစ်သည်အချို့သည် သုံ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးခံကြရရာမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားကြသောအခါ ခမာဘုရင် ဥဒယဒိဿ ဝါရမန်မင်းအား အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားကြလေသည်။ ထိုအခါ ခမာဘုရင်သည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်လျက် ပဲခူးဟံသာဝတီကို လုပ်ကြံတိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်ပြန်၏။ ထိုစဉ်က ပဲခူးဟံသာဝတီတွင် တိဿရာဇာဘုရင် ထီးနန်းစိုးစံနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။

တိဿရာဇာ ဘုရင်သည် သမလဝိမလ မင်းဆက်၏ (၁၇)ဆက်မြောက် မင်းဖြစ်၏။ တိဿရာဇာသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့နှင့် ပူးပေါင်းမိကာသူ ကိုယ်တိုင်ပင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မိစ္ဆာတို့၏ အယူဝါဒအရ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ကိုးကွယ်မှုကို မကိုးကွယ်စကောင်းဟု မှတ်ယူခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ပဲခူးဟံသာဝတီ၌ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များကို လုံးဝမကိုးကွယ်ရ။ ကိုးကွယ်သူများအား ရာဇဒဏ်သင့်စေဟူ၍ အမိန့်တော် ထုတ်ပြန်ခဲ့၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်ကြောင့် ပြည်သူပြည်သားများသည် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များအား မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်များအတွင်း နှစ်မြှုပ် ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ကြသည်။

တိဿရာဇာမင်း၏ မလျော်ကန် မသင့်မြတ်သော အမိန့်တော်ကြောင့် ထိုနှစ်တွင် ဟံသာဝတီ၌ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသော ဘေးဒဏ်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ ယင်းသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ဥဒယဒိဿ ဝါရမန်မင်းအဖို့ တိဿရာဇာမင်းအား သွေးဆောင် သိမ်းသွင်းရန် ပိုမို လွယ်ကူလာပေသည်။ ကြွမ်းစစ်သည် အမြောက်အမြားသည် ပဲခူးဟံသာဝတီမြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ တိဿရာဇာမင်းထံ ချဉ်းကပ်ကြ၏။ သူတို့သည် တိဿရာဇာမင်း၏ အပြုအမူအပေါ် ကောင်းချီး ပေးကြ၏။ ဗုဒ္ဓအယူဝါဒ ပပျောက်သွားရန်ကိုလည်း တွန်းအား ပေးကြသည်။

ခမာဘုရင်သည် ပဲခူးဟံသာဝတီကို ထိုးဖောက်ရန် လွယ်ကူကြောင်း သိရှိလာသောအခါ စစ်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်တော့၏။ သူ့အနေဖြင့် သတိထားရမည့်သူမှာ ပုဂံဘုရင်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ပုဂံသည် အင်အားနှင့်ပြည့်စုံသော လက်နက်နိုင်ငံဖြစ်၏။ ပုဂံတွင် သူရဲကောင်းလေးဦးလည်း ရှိသည်။ ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦး၏ အစွမ်းကို ခမာဘုရင် ဥဒယဒိဿ ဝါရမန် တလေးတစားရှိ၏။ ခမည်းတော် သူရိယဝါရမန်မင်း လက်ထက်က ပုဂံက မိမိတို့အား လာရောက်နှောက်ယှက်မှုမျိုး မရှိခဲ့သေး။ သို့သော် သထုံတိုက်ပွဲမှစတင်ကာ ပုဂံဘုရင်၏အင်အားကို အသိအမှတ် ပြုခဲ့ရသည်။

ခမာဘုရင် စစ်ရေးပြင်ဆင်နေဆဲကာလ၌ပင် ပဲခူးဟံသာဝတီ၌ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့၏။ ဓနုဇယသူဌေး၏ သမီးတော်ဖြစ်သူ တလထော်သည် အဖော်အမျိုးသမီးတစ်စုနှင့် ရေကန်အတွင်း ရေချိုးကိုယ်လက်သန့်စင်နေရာမှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူနှင့် တိုက်မိသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိလေသည်။ တလထော်မင်းသမီးသည် တိဿရာဇာဘုရင်က သူ့အား သတ်လိုက် သတ်ပါစေဆိုကာ ရေကန်အတွင်း နှစ်မြှုပ်ထားသော ရုပ်ပွားတော် (၈)ဆူကို ဆယ်ယူလျက် ဓမ္မာရုံ

ပြုလုပ်ကိုးကွယ်လေ၏။ ထိုစဉ်က ပဲခူးဟံသာဝတီတွင် ဗုဒ္ဓရှင်ပွား ဆင်းတုတော်များအား လုံးဝ ကိုးကွယ်ခြင်းမပြုရဟု အမိန့်တော်ထုတ်ပြန်ထားချိန် ဖြစ်လေသည်။

တိဿရာဇာမင်းသည် တလထော်အမျိုးသမီးငယ်အကြောင်း ကြားသိရသောအခါ မင်းချင်းများအား သွားရောက်ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်လာစေ၏။ တလထော်သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဂုဏ်တော်တို့ကို အာရုံပြုလျက် မင်းချင်းများ ခေါ်ဆောင်နေရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။ မိမိအား လာရောက်ဖမ်းဆီးသူ မင်းမှုထမ်းများအား လည်းကောင်း တိဿရာဇာဘုရင်အား လည်းကောင်း မေတ္တာပို့၏။ ပါးကွက်အာဏာသားများက တလထော်ကို ဘုရင့်အမိန့်တော်အရ ဆင်ဖြင့် နင်းသတ်စေသောအခါ ဆင်က နင်းသတ်ခြင်း မပြုပေ။ သို့ဖြင့် ဆင်ကို အရက်တိုက်ကာ နင်းသတ်စေပြန်၏။

အရက်တိုက်ထားသော ဆင်ကြီးက တလထော်၏သီလ၊ မေတ္တာကြောင့် ထလထော်ကို မနင်းသတ်။ သို့ဖြင့် အခြားနည်းမျိုးစုံဖြင့် တလထော်အား ကြိုးပမ်း စီရင်ကြပြန်၏။ မည်သို့မျှ လုပ်ကြံစီရင်၍ မရသောအခါ တိဿရာဇာမင်းထံ လျှောက်ထား၏။ တလထော်အား တိဿရာဇာမင်းက ခေါ်ယူမေးမြန်းသောအခါ တလထော်က မိမိကိုးကွယ်သော ရုပ်ထုမှာ လူသားရုပ်ထု မဟုတ်။ လူနတ်သတ္တဝါတို့၏ ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်သောသီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာအရာ၌ တုနိုင်းမမီ မြင့်မြတ်လှသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဆင်းတုတော်သာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်း လျှောက်ထား၏။

တလထော်သည် မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါတို့အပေါ်၌ ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ငဲ့ညှာကရုဏာ ကြီးမားတော်မူပါသည်။ ဤစကားမှန်ကန်ပါက ရုပ်ပွားတော်များ တန်ခိုးပြာဋိဟာပြု၍ ကြွလာတော်မူပါစေသတည်းဟု ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုလျက် သစ္စာဆိုလေရာ ရုတ်တရုတ် ချက်ချင်း လေပြင်းကျသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ရုပ်ပွားတော် ဆင်းတုတော်များသည် ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကိုမြင်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်အံ့ဩသွား၏။ ထို့နောက် တရားသံဝေဂရရှိပြီး မိစ္ဆာအယူကို စွန့်ပယ်လျက် သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူမှန်ကို ပြန်လည်သက်ဝင် ယုံကြည်သွားလေတော့သည်။

တလထော်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ် အယူမှန် သက်ဝင်ယုံကြည်သွားမှုကြောင့် များစွာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာသွားလေသည်။ တိဿရာဇာသည် တလထော်အား သုဘဒ္ဓါဒေဝီဘွဲ့ဖြင့် အဂ္ဂမဟေသီအရာ တင်မြှောက်၏။ ဘုရားဆင်းတုတော်များ မိုးပေါ် ပျံတက်၍ မြေသို့ ပြန်လည်ဆင်းသက်သည့် နေရာတွင် ကျိုက်ပေါ(ကျော်ပပ်) စေတီတော်ကို တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ ကျိုက်ပေါမှာ ဘုရားပျံဟု အဓိပ္ပါယ်ရလေသည်။ ပဲခူးဟံသာဝတီပြည်တွင် ယခုအခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန်လည်ထွန်းကား စည်ပင်လာလေ၏။ တိဿရာဇာမင်းမှာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော်ကို စောင့်သိရှိသေသော မင်းကောင်းမင်းမြတ် ဖြစ်လာလေသည်။

ဤသို့သော အခြေအနေကို မလိုလား မရှုစိမ့်ကြသူများမှာ ကြွမ်းဘုရင် ဥဒယတဿ ဝါရမန်၏ ဘက်တော်သားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့သည် တိဿရာဇာဘုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန်လည်ကိုးကွယ် ယုံကြည်လာကြောင်း ကြားသိရသောအခါ ပဲခူးဟံသာဝတီကို စစ်ဆင် သိမ်းပိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့၏။ သို့ဖြင့် အရံသင့် ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သော စစ်သည်အင်အား

အလုံးအရင်းဖြင့် ပဲခူးဟံသာဝတီသို့ စစ်ချီလာကြလေတော့သည်။ ခမာစစ်သည်များ စစ်ချီလာကြောင်း ကြားသိရလျှင်ပင် တိဿရာဇာ၏ မှူးမတ်တို့က ပုဂံမင်းနေပြည်၌ အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသော အနော်ရထာ မင်းမြတ်ထံ စစ်ကူတောင်းခံရန် အကြံပြု လျှောက်ထားကြ၏။

တိဿရာဇာမင်းသည် အဂ္ဂမဟေသီ သုဒ္ဓါဒေဝီနှင့် တိုင်ပင်ကာ မြင်းသည်တော် ဆက်သားများ ပုဂံသို့ အလျင်အမြန် စေလွှတ်၍ အနော်ရထာမင်းထံ စစ်ကူတောင်းခံ၏။ အနော်ရထာမင်းမြတ်ကလည်း သူရဲကောင်းလေးဦးနှင့်အတူ တိုင်ပင်ကာ ပဲခူးဟံသာဝတီသို့ ချက်ချင်းပင် ချီတက်ကြရန် အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်လေသည်။ သို့ဖြင့် စစ်သည်အင်အား အလုံးအရင်းဖြင့် ပုဂံမင်းနေပြည်တော်မှ ချီတက်ကြရလေ၏။ ပုဂံတပ်များကို သူရဲကောင်း လေးဦးတို့က အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲကာ မြင်းများဖြင့် ရှေ့မှ ဦးဆောင် ချီတက် သွားရောက်ကြ၏။ ကျန်စစ်သား၏ အစီအစဉ်အရ အိန္ဒိယလူမျိုး ခြေလျင်စစ်သည် ရှစ်ဆယ်ပါဝင်သည့် တပ်ကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ပုဂံတပ်များ ပဲခူးဟံသာဝတီသို့ ရောက်ရှိပြီး မရှေးမနှောင်းကာလ၌ပင် ဥဒယဒိဿ ဝါရမန်မင်း၏ ခမာတပ်များ ရောက်ရှိလာကြ၏။ စစ်သည်များ တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် တွေ့ဆုံကြသည်နှင့် တိုက်ပွဲပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားလေတော့သည်။ ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦးသည် ကြွမ်းစစ်သည်တို့အား ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ကြွမ်းစစ်သည်တို့မှာလည်း ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်များဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက်ကြ၏။ ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ညောင်ဦးဖီးတို့သည် ခမာတပ်ကြီးကို အလယ်မှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကာ လေးစိတ်လေးမှာ ကွဲပြားသွားစေလေသည်။ တိဿရာဇာမင်း၏ တပ်များကလည်း ကျန်စစ်သား၏ ပုဂံတပ်များနှင့်အတူ ကြွမ်းစစ်သည်တို့အား တွန်းလှန်ချေမှုန်း တိုက်ခိုက်ကြ၏။

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လွန်းလှပြီး ခမာအများအပြား ထိခိုက်သေကျေ ဒဏ်ရာရရှိကြလေသည်။ ကျန်စစ်သားသည် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားစဉ်အတွင်း အိန္ဒိယတိုက်သား ခြေလျင်စစ်သည်များကို စနစ်တကျ ကွပ်ကဲတိုက်ခိုက်စေခဲ့၏။ မကြာမီ ကြွမ်းစစ်သည်များ အထိနာကာ လက်နက်ချ အညံ့ခံတော့၏။ စစ်ပွဲတွင် ခမာစစ်သူကြီးလေးဦးကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ စစ်သူကြီးတို့၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူ အောက်ပြပိုက်က ပုဂံစစ်သူများ၏ အစွမ်းသတ္တိကို မိမိလက်တွေ့ တွေ့မြင်ရပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှန်ပင် အံ့မခန်းဖြစ်ရပါကြောင်း လျှောက်ထားပြောဆိုလေသည်။

တိဿရာဇာမင်းသည် ကြွမ်းစစ်သည်များကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်သောအခါ ကျန်စစ်သား အပါအဝင် ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦးအား များစွာ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်မိ၏။ ပုဂံစစ်သူရဲများမှာမူ ခမာများကို လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီးကြရာ အချို့မှာ လက်နက်၊ ဓားလှံတို့ကို ပစ်ချလျက် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားကြလေသည်။ ခမာတို့ကို ချေမှုန်းတိုက်ခိုက် အောင်မြင်ပြီဖြစ်သဖြင့် တိဿရာဇာမင်းက ပုဂံစစ်သည်တို့အား လက်ဆောင်ပဏ္ဍာများ ပေးအပ်ချီးမြှင့်၏။ ထို့ပြင် ပုဂံဘုရင်မင်းမြတ်သို့လည်း နှမတော် မင်္ဂလာကို ဆက်သလေသည်။

ကျန်စစ်သားသည် ခမာစစ်သူကြီး အောက်ပြပိုက်နှင့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများအား တိဿရာဇာမင်းထံ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ကာ မင်္ဂလာမင်းသမီးကို ဝေါဖြင့် ဆောင်ယူလျက်

ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ တိဿရာဇာမင်းသည် သာသနာ့ဒါယကာ မင်းမြတ်အနော်ရထာအတွက် မင်းအဆက်ဆက် နန်းတွင်း၌ ရတနာပန်းတောင်းဖြင့် တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည့် ဗုဒ္ဓဆံတော်မြတ် တစ်ဆူကိုလည်း ပဏ္ဍာတော်အဖြစ် ထည့်သွင်း ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ မင်းမြတ်အနော်ရထာသည် ဆံတော်ဓာတ်ကို ဘုရားစည်းခုံ တည်၍ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တော်မူ၏။ များမကြာမီ သက်တော် ၆၃-နှစ်အရွယ်ရှိ အနော်ရထာမင်းမြတ် နတ်ရွာစံတော်မူပြီး သားတော် စောလူးမင်းသား နန်းတက်ပါသည်။

စောလူးမင်းသားကား ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပုဂံနေပြည်တော်ကို အုပ်ချုပ်စီမံရာတွင် အနော်ရထာမင်းမြတ်လောက် ချောမွေ့မှုမရှိခဲ့ပါပေ။ သူသည် နန်းတက်စဉ်၌ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်သာ ရှိသေး၏။ စောလူးမင်းက နန်းတက်လျှင်ပင် သီရိဝဏ္ဏဘရမဏတြိဘုပတိဘွဲ့ကို ခံယူပါသည်။ သီရိစန္ဒာဒေဝီကို မိဖုရားကြီးအရာ အပ်နှင်း၏။ ဖခမည်းတော် အနော်ရထာမင်း လက်ထက်၌ပင် ပဲခူးဟံသာဝတီမှာ ပုဂံမင်းနေပြည်တော်၏ လက်အောက်ခံ ဖြစ်လာပေရာ စောလူးမင်း လက်ထက်တွင် အထိန်းတော်သား ရာမာခန်ခေါ် ငရမန်ကန်းအား ပဲခူးဟံသာဝတီမြို့စားအရာ ပေးအပ်ခဲ့၏။

ငရမန်ကန်းသည် စောလူးမင်းနှင့် အသက်အရွယ်အားဖြင့် မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်သည်။ နို့စို့ဘက်လည်း ဖြစ်၏။ ငရမန်ကန်း ပဲခူးဟံသာဝတီမြို့စား ဖြစ်ချိန်တွင် စောလူးမင်းအား ပုန်ကန်ခြားနားလေသည်။ ငရမန်ကန်းသည် ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့ကို စုရုံးလျက် ကြည်းကြောင်း၊ ရေကြောင်းဖြင့် ပုဂံသို့ ဦးတည်ချီတက်လာလေသည်။ စောလူးမင်းသည် ငရမန်ကန်း၏တပ်များ ချီတက်လာကြောင်း ကြားသိရသည်နှင့် ကျန်စစ်သား ဦးဆောင်သော ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦးကို ရှေ့ဦး ချီတပ်မအဖြစ် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ သူကိုယ်တိုင်မှာမူ နောက်ပါတပ်များကို အုပ်ချုပ်လျက် ချီတက်လာခဲ့၏။

ကျန်စစ်သား ဦးဆောင်သော ပုဂံတပ်မတော် ပြည်တော်သာကျွန်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်စစ်သားသည် ပြည်တော်သာကျွန်း၌ပင် စခန်းချရပ်နားရန် စောလူးမင်းကို လျှောက်ထား၏။ စောလူးမင်းသည် စစ်ရေးစစ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်သော ဘုရင်တစ်ပါး မဟုတ်ပေ။ သူ့အနေဖြင့် ငရမန်ကန်းအား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန်သာ အာသီသပြင်းပြနေ၏။ သူသည် ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦး၏ စကားကိုလည်း နာခံလိုသူမဟုတ်။ ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦးက ပိုင်းဝန်းလျှောက်ထားကြတော့မှ စောလူးမင်း ပြည်တော်သာကျွန်းတွင် စခန်းချရေးကိစ္စကို သဘောတူညီသွား၏။

တပ်များ ချနားနေစဉ်အတွင်း ငရမန်ကန်းသည် ဥပါယ်တံမျှင်ဖြင့် စစ်ရေးပြင်လာ၏။ အောင်စည် အောင်မောင်းများ တီးခတ်ကာ ငရမန်ကန်း ကိုယ်တိုင် ဆင်စီး၍ ဟန်ရေးပြသည်။ စောလူးမင်းသည် ငရမန်ကန်း ချီတက်ဝန်းရံလာပြီကြားလျှင် ချက်ချင်းပင် ဆင်ပေါ်တက်၍ ထွက်ကာ တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ သူရဲကောင်းလေးဦးက အရိပ်အခြေ စောင့်ကြည့်ရန် လျှောက်ထားသည်ကိုပင် မနာခံတော့။ သို့ဖြင့် ငရမန်ကန်း၏ သွေးဆောင်ရာ နေရာသို့ တစ်စစ

ပါသွားလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ဆင်တော်နွံနစ်၍ ဆင်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးရလေသည်။ စောလူးမင်းကို ငရမန်ကန်း၏ တပ်များ လက်ရ ဖမ်းဆီးရမိသွားကြ၏။

ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦးသည် ပြည်တော်သာကျွန်း၌ပင် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်လျက် ပုဂံသို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ပုဂံသို့ ရောက်ရှိသောအခါ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့က ကျန်စစ်သားကို ဝိုင်းဝန်းနန်းတင်ကြ၏။ ကျန်စစ်သားက ဘုရင်မလုပ်လို၍ ငြင်းဆန်သည်။ ပုဂံသူရဲကောင်းတို့က အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းကြပြန်၏။ မှူးမတ်တို့ကလည်း ပြည်သူပြည်သားတို့ အကျိုးငှာ ပုဂံဘုရင်အဖြစ် လက်ခံနန်းပြုပါရန် ပန်ကြားကြသည်။ မှူးမတ်တို့သည် ကျန် ပုဂံသူရဲကောင်းတို့ကိုပါ စစ်သူကြီးများအဖြစ် ခန့်ထား တင်မြှောက်ရန် သဘောတူညီကြ၏။

ကျန်စစ်သားက ပုဂံထီးနန်းကို ရုတ်တရက် လက်မခံသေး။ မိမိ၏အရှင်သခင် စောလူးမင်းကို သွားရောက် ကယ်တင်ဦးမည်။ စောလူးမင်းသည် အနော်ရထာမင်းမြတ်၏ သားတော်ရင်းဖြစ်သည်။ ပုဂံမင်းနွယ်နန်းဘွားလည်း ဖြစ်သည်။ မိမိမှာ ထီးလှိုင်ရှင်သံပျင်းကြီး၏ သားတော်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ စောလူးမင်းကို ဦးစွာကယ်ထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းကြည့်မည်ဆို၏။ ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦးတို့က သဘောတူညီကြသည့် အလျောက် ငရမန်ကန်း စခန်းချရာ တပ်အနီးသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းကြ၏။

ကျန်စစ်သားသည် ငရမန်ကန်း၏ တပ်တွင်းသို့ ညဉ့်အချိန်တွင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ကျန်သူရဲကောင်းများ ဖြစ်ကြသော ငထွေရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ညောင်ဦးဖီးတို့က တပ်စခန်း၏ ပြင်ပမှ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် နေရာယူထားကြသည်။ ကျန်စစ်သားသည် အစောင့်များ အလစ်တွင် စောလူးမင်းကို ချုပ်နှောင်ထားရာ နေရာအထိ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထို့နောက် စောလူးမင်းကို လာရောက်ကယ်တင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မိမိနှင့် တပါတည်းလိုက်ပါရန် ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။

သို့သော် အခြေအနေက သူထင်မှတ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာပေ။ ကျန်စစ်သားသည် စိတ်ချယုံကြည်ရသူ မဟုတ်ဟု စောလူးမင်းက တစ်ဖက်သက် သုံးသပ်ဆင်ခြင်၏။ ငရမန်ကန်းမှာ သူနှင့် နှိမ့်ဘက်လည်း ဖြစ်သည်။ အခိုက်အတံ့အားဖြင့် သူ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိသောကြောင့် ခေတ္တခဏ ထိန်းသိမ်းထားရပါကြောင်း ဆိုခဲ့သည်။ ငရမန်ကန်းက ပုဂံထီးနန်းကို သူ့အား ပြန်အပ်ကာ ပုဂံသူရဲကောင်းဟု ဆိုကြသည့် ပုဂံထီးနန်းကို ခြယ်လှယ်နေကြသူ လေးဦးကို အမြစ်ပြတ် ချေမှုန်းပစ်မည်။ ထို့နောက် ပုဂံစစ်သူကြီးရာထူးကို ရယူကာ စောလူးမင်းအား စောင့်ရှောက်သွားမည်ဟုဆို၏။

ကျန်စစ်သားသည် စောလူးမင်းနှင့် မည်သို့မျှ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး၍ မရတော့သောအခါ စောလူးမင်းကို ပခုံးထက်တင်၍ ထမ်းပိုးကာ ဘေးလွတ်ရာသို့ ပြေးလေတော့သည်။ ထိုအခါ စောလူးမင်းက ကျန်စစ်သား မိမိအား ခိုးယူပါသည်ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ သို့ဖြင့် အစောင့်များအားလုံး ကြားသိသွားကာ ကျန်စစ်သားရှိရာသို့ ဓား၊ လှံလက်နက်တို့ဖြင့် ပြေးဝင်လာကြလေတော့သည်။ ကျန်စစ်သားသည် စောလူးမင်းကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်လက်လျှော့သွား၏။ သို့ဖြင့် ပခုံးထက်မှ

ချစ်ရပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်သွားတော့လေသည်။ အပြင်ဘက်မှ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြသူ ငထွေရှား၊ ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ညောင်ဦးဖီးတို့က စောလူးမင်းအပေါ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားကြ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် စောလူးမင်းအား ငရမန်ကန်းက လုပ်ကြံစီရင်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းစကားများ ကြားသိရသည်။ ကျန်စစ်သားများစွာ ကြေကွဲမိ၏။ စောလူးမင်းသည် မိမိ၏ အရှင်သခင်သာသနာ့ဒါယကာ မင်းကောင်းမင်းမြတ်တစ်ပါး၏ သားတော်တစ်ပါး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် မိမိအပါအဝင် ပုဂံသူရဲကောင်းများအပေါ် ယုံကြည် ကိုးစားမှု မရှိခဲ့။ ကျန်စစ်သားသည် ပုဂံနေပြည်တော်အား ချဉ်းကပ်လာနေသော ငရမန်ကန်းတပ်များကို အပြီးသတ် ချေမှုန်း တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ယင်းတိုက်ပွဲတွင် ကျန်စစ်သားအနိုင်ရရှိကာ ပုဂံထီးနန်းကို အပ်နှံခြင်း ခံရလေ၏။

ကျန်စစ်သားသည် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၄၄၆-ခုတွင် ပုဂံ၌ နန်းတက်လာပါသည်။ ထီးနန်း ရရှိလာသောအခါ တိဿဘုရင်၏ နှမတော်မင်္ဂလဒွာအား ဝဋ်သကာဒေဝီ (ဦးဆောက်ပန်း)ဘွဲ့ကို အပ်နှင်းလေ၏။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့ရသူ ပရိမ္မရွာသူကြီးသမီး အပယ်ရတနာကိုမူ မိဖုရားကြီးအရာ အပ်နှင်းလိုက်၏။ ထို့အတူ ထီးလှိုင်ရွာသူကြီး သမီး ခင်တန်ကိုလည်း မိဖုရားအရာ ပေးအပ်လေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၏ တူမဖြစ်သူ သမ္မုလမာလည်း ကျေးဇူးရှိသည့် အလျောက် မိဖုရားအရာ မြှောက်ခဲ့သည်။ ကျန်စစ်သားမင်း နန်းတက်လာသောအခါ ပြည်သူပြည်သားများ ပျော်ရွှင် ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ ကျန်စစ်သားသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပုဂံသူရဲကောင်း သုံးဦးအား စစ်သူကြီးများအရာ ချီးမြှင့်မြှောက်စားရုံမျှမက ၎င်းတို့၏ သားသမီးများကိုလည်း ရာထူးရာခံများဖြင့် မြှောက်စားခဲ့ပါသေးသည်။ ကျန်စစ်သား ဘုရင်ဖြစ်လာသောအခါ မိမိလူရွယ်ဘဝက ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် တုရင်းတောင်ခြေမှ တောင်ကျချောင်းလေးကို ပိတ်ဆိုကာ တစ်ဘက်ဆည်ကန်ပြု၏။ နိဗ္ဗာန်လက်ဆွဲချီရေကန်ဟု အမည်ပေး၏။ မြရောင်ကဲ့သို့သော စိမ်းလန်း စိုပြေလျက်ရှိသည့် ရေပြင်ကျယ်ကြောင့် ယင်းကန်ကြီးကို မြကန်ဟုသာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ မြကန်တွင် ကြာမျိုးစုံစွာ ပေါက်ရောက်နေသည်။ ကြာရနံ့က ထုံသင်းပျံ့နေသကဲ့သို့ မယ်ညိုငှက်၊ ကြိုးကြာ၊ စက္ကဝက်နှင့် ချည်ခင်စွက်ငှက်များ မြူးထူးပျော်ပါးစွာ လူးလားတုန်ပြန် ပြုနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ ပြည်သူအများက တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ နန္ဒာကန်ကြီးဖြင့်ပင် ခိုင်းနှိုင်းကာ ချီးမွန်းပြောဆိုကြ၏။ ကျန်စစ်သားက နန်းတက်လျှင်ပင် မိမိ၏စိတ်ရင်း စေတနာမှန်ကို ပြည်သူအများ သိနိုင်စေရန် ကျောက်စာ ရေးထိုးထားတော့၏။

"လူသားအများတို့ သားတစ်ကွဲ၊ မယားတစ်ကွဲ၊ မိဘတစ်ကွဲ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး သူတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခအဝဝကို မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ငြိမ်းစေအံ့။ သားတစ်ကွဲ၊ မယားတစ်ကွဲ၊ ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းရသော ပြည်သူတို့၏ မျက်ရည်ကို မင်းကြီးသည် လက်နှင့်တူသော မေတ္တာဖြင့် သုတ်ပေးပါအံ့။ စိတ်နှလုံး ပူဆွေးရသူတို့၏ မျက်ရည်ကို ရေနှင့်တူသော ဂရုဏာဖြင့် ဆေးကြောပါအံ့။ စစ်၏ဘေးဒဏ်ကို ခံကြရသော ပြည်သူတို့အား မင်းကြီးသည် လက်ယာဘက် လက်ဖြင့် ဆန်စပါး၊ စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို ပေး၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် အဝတ်ပုဆိုး အဆင်တန်ဆာတို့ကို ပေးပါအံ့"

အရိမဒ္ဒနာပူရကားယခုအခါသာယာရွှေပြည်ကြီးဟုတင်စားခေါ်ဆိုနိုင်ကြပေပြီ။

တင်နိုင်တိုး

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

ပြီးပါပြီ